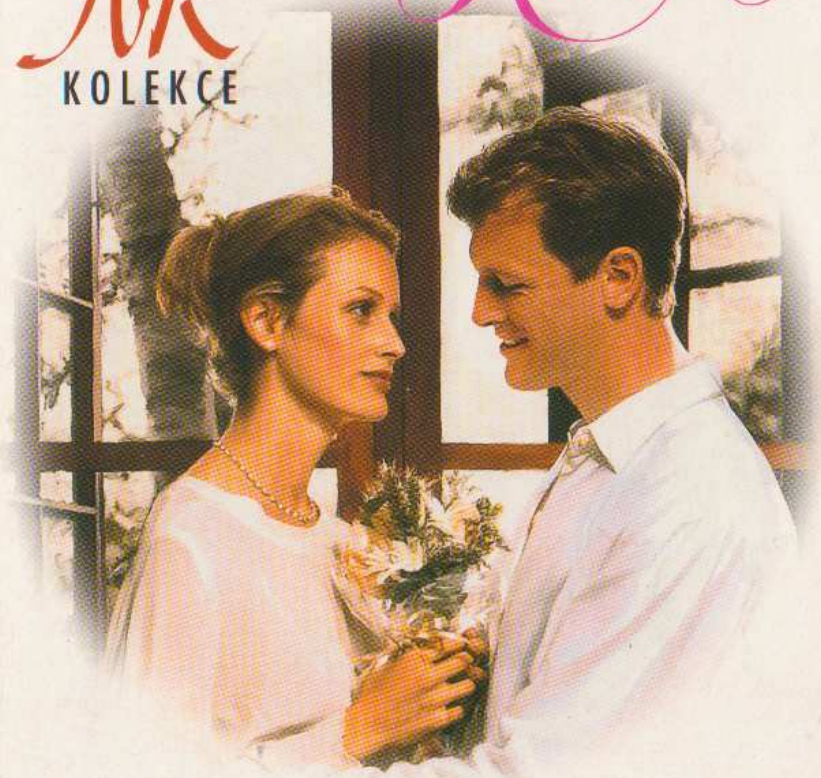
HARLEQUIN®

462 U 11/01

NR KOLEKCE

Romance™

Nora Robertsová

POKUŠENÍ LÁSKY

Název originálu: **Temptation**
První vydání: **Silhouette Books, 1992**
Překlad:
Květoslav Květina
Odpovědný redaktor: **Ivana Čejková**
© 1987 by Nora Roberts
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2001
Tento titul vychází v edici Romance ISSN 1212-8457.
Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jáou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.
Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain
Adresa redakce: Revoluční 8,110 00 Praha 1
Telefonní spojení:
sekretariát: 21409452
distribuce: 21409455
produkce: 21409456
redakce: 21409458
CENA 73 Kč
ISBN 80-241-0604-3

PRVNÍ KAPITOLA

„Pokud něco opravdu nenávidím, tak je to šestá hodina ráno,“ zavrčela Eden.

Sluneční paprsky se prodíraly zakrytými okny chaty a osvětlovaly dřevěnou podlahu, kovový rám postele a její obličej. V hlavě jí zněla ozvěna budíku. Přestože ten zvuk slyšela teprve třetí den, nesnášela ho.

Na okamžik zaryla hlavu pod polštář a představovala si, že je doma. Irské pokrývky by voněly jako citróny. V její pastelové ložnici by závěsy nepropustily ranní slunce a vzduch by byl plný vůně květin.

Polštář byl cítit peřím a saponátem.

Eden vztekle skopla polštář na zem a posadila se. Když budík konečně ztichl, slyšela skřeky hádajících se vran. Míchaly se s rockovou hudbou. Zalepenýma očima sledovala Candice Bartholomewovou, která vyšla z vedlejší kóje. Na jejím ostře řezaném obličeji zářil úsměv.

„Dobré ranko.“ Candy si prohrábla vlasy svými dlouhými prsty. „Je krásný den,“ prohlásila jásavě. Eden při pohledu na svou přítelkyni navlečenou v dětinském pyžamu vydala další zavrčení. Spustila nohy z matrace a uvolila se stoupnout si na podlahu.

„Mohla bych tě začít nenávidět.“ V Edenině ospalém hlase bylo znát její dokončené vzdělání. Se zavřenýma očima si odhrnula vlasy z obličeje.

Candy s úsměvem otevřela dveře chaty, nadýchla se čerstvého vzduchu a pozorovala svou přítelkyni. Sluneční paprsky prozářily Edeniny světlé vlasy, které vypadaly velice křehce. Ještě pořád neotevřela oči. Spustila ramena a strašlivě si zívla. Candy raději mlčela, protože Eden zjevně její nadšení z rána nesdílela.

„Nemůže být ráno,“ tvrdila Eden. „Přísahám, že jsem si lehla teprve před pěti minutami.“ Opřela se lokty o kolena. Její pleť byla krémově světlá, jen na tvářích jí začal prosvítat ruměnec. Měla malý

nos, jemně zdvižený. Aristokratické rysy jí narušovala jen ohromná ústa.

Candy se naposledy nadechla a pak zavřela dveře. „Potřebuješ jenom sprchu a kávu. První týden tábora je nejhorší.“

Eden otevřela velké modré oči. „To se ti snadno řekne. Ty jsi nespadla do jedovatého břečťanu.“

„Pořád to bolí?“

„Trošku.“ Byla to její vlastní chyba a cítila se proto provinile. Vyloudila úsměv. Všechno změklo, oči, ústa, hlas. „Koneckonců, tohle je poprvé, co jsme vedoucí a ne účastníci tábora.“ Znovu se široce rozzívala, pak se zvedla a oblékla. Vzduch proudící okny byl čerstvý jako kopretina a studený až se rozklepala. Maně uvažovala, kam se poděly její tenisky.

„Zkus se podívat pod postel,“ navrhla Candy.

Eden se sehnula a našla je. Byly růžové, vyšívané, nepříliš praktické, ale přišlo jí zbytečné vrazit peníze do dalšího páru. Obouvání jí poskytlo záminku, aby se znova posadila. „Opravdu si myslíš, že pět pobytů v táboře pro děvčata nás na tohle dostatečně připravilo?“

Candy spráskla ruce. „Eden, copak si to chceš rozmyslet?“

Eden zaslechla v Candině hlase úzkost a raději své pochybnosti zahnala. Měla v nově založeném táboře Svoboda jak citové, tak finanční zájmy. Stížnosti k úspěchu nevedou. Zavrtěla hlavou, přistoupila a stiskla Candina ramena. „Jenom mě přepadla ranní rozmrzelost. Dám si sprchu a pak budu připravena postavit se sedmadvaceti klientům.“

„Eden.“ Candy ji zastavila před dveřmi do koupelny. „Půjde to. Vím to.“

„Já taky.“ Eden zavřela dveře od koupelny a opřela se o ně. Teď, když byla sama, si to mohla připustit. Byla vyděšená k smrti. Její poslední čtvrťák a poslední nitka naděje byly spojeny se šesti chatkami, stájemi a jídelnou, které tvořily tábor Svoboda. Co měla Eden Carlboughová, bývalá filadelfská prominentka, společného s řízením letního tábora pro děvčata? Jenom ji to plnilo hrůzou.

Když selže teď, dokáže využít jiné šance? Bude mít ještě jinou šanci? Potřebovala důvěru. Otočila kohoutkem. Uvnitř sprchového

koutu optimisticky otočila kohoutkem s nápisem HORKÁ ještě jednou. Dopadla na ni vlažná voda. Důvěru, připomněla si Eden ještě jednou, když se chvěla ve slabém proudu. A ještě nějaké peníze a spoustu štěstí.

Našla mýdlo a začala se mydlit pěnou s jemným francouzským parfémem, který si stále ještě dopřávala. Ještě před rokem by ji v případě mýdla nikdy nenapadlo uvažovat o nějakém dopřávání si.

Před rokem.

Eden se otočila a rychle chladnoucí voda jí zalila záda. Před rokem by vstala v osm, dala by si příjemně horkou sprchu, pak na snídani toast a kávu, možná nějaká míchaná vejce. Někdy před desátou, pak by se přesunula do knihovny, kde vypomáhala. Po obědě s Ericem, možná v Deux Cheminées, by zajela do muzea nebo jedné z charit tety Dottie.

Nejtěžší rozhodování by se týkalo výběru šatů mezi růžovými hedvábnými a slonovinově pruhovanými. Večer by strávila v klidu doma nebo na jednom z elegantních filadelfských večírků.

Žádné tlaky. Žádné problémy. Jenomže to žil otec.

Eden si povzdechla a smyla zbytek pěny. Jemná vůně francouzského parfému ji obklopovala, i když se otírala jedním z táborových ručníků. Když žil její otec, myslela si, že peníze jsou prostě něco, co se utrácí a že to tak bude navždy. Byla vychovávaná k plánování jídelníčku, ale ne k vaření, k řízení domácnosti, ale ne k uklízení.

Celé své dětství prožila šťastně se svým ovdovělým otcem ve starém elegantním filadelfském domě. Používala večerní šaty a večerní čaje a kurzy jezdectví. Jméno Carlbough bylo staré a vážené. Carlboughské peníze byly přirozenou součástí života.

Jak rychle a nezvratně se mohou věci změnit.

Teď to byla ona, kdo dával lekce jízdy na koni a sčítala čísla v kolonkách se slabou nadějí, že jedna a jedna nemusí být vždycky dvě.

Protože mrňavé zrcadlo nad mrňavým umyvadlem bylo zamlžené, otřela je ručníkem. Vzala si nepatrný kousek krému z poloprázdné nádobky, což bylo všechno, co jí zbylo. Bude s tím

muset vystačit celé léto. Pokud to léto přežije, další nádobka bude její odměnou.

Když otevřela koupelnu, byla chata prázdná. Pokud znala Candy, a po dvaceti letech ji opravdu znala, řekla by, že je mezi děvčaty. Jak rychle si zvykla, napadlo Eden, pak si uvědomila, že je načase, aby udělala totéž. Vzala si džíny a červené tričko s nápisem TÁBOR SVOBODA na prsou a začala se oblékat. Ani v pubertě se neoblékala takhle obyčejně.

Měla ráda společenský život – večírky, organizované lyžařské výlety do Vermontu, zájezdy do New Yorku za nákupy nebo do divadla, prázdniny v Evropě. Myšlenka na to, že si bude muset na živobytí vydělávat, jí ani jejímu otci nepřišla na mysl. Carlboughské ženy nepracovaly, užívaly si.

Studium věnovala spíše svému rozvoji nežli přípravě na kariéru. Á ve svých třiadvaceti si musela přiznat, že nemá kvalifikaci vůbec k ničemu.

Mohla vinit svého otce. Ale jak by mohla obviňovat člověka, který byl tak pozorný a milující? Zbožňovala ho. Mohla vinit sebe, že byla tak naivní a krátkozraká, ale otce nikdy. Ještě dnes, rok po jeho náhlé smrti, cítila hluboký zármutek.

Zvládne to. Tohle ji naučili, tohle měla dokonale zvládnuté. Dokázala skrývat emoce, dokázala se ovládat, dokázala jimi opovrhovat. Mohla přežívat den za dnem, týden za týdnem celé léto, obklopená děvčaty a vedoucími, které Candy najala, a nikdo nepozná, že teskní po svém otci. Nebo že Eric Keeton pokořil její hrdost.

Eric, nadějný mladý bankéř otcovy firmy. Eric, vždycky tak šarmantní, tak laskavý, tak schopný. V posledním ročníku studia přijala jeho prsten a zaslíbila se mu. A on se zaslíbil jí.

Když zjistila, že ji to stále ještě bolí, zakryla bolest zlostí. Podívala se do zrcadla, stáhla si vlasy zpět do copu, do účesu, nad kterým by se její kadeřník roztřásl odporem.

Bylo to praktičtější, omluvila se Eden. Teď byla praktickou ženou a vlasy měkce splývající na ramena by se k lekcím jezdectví nehodily.

Na okamžik si přitiskla prsty na oči. Proč jsou vždycky nejhorší rána? Vždycky čekala, že ráno se probudí ze zlého snu a zjistí, že je doma. Ale to už nebyl její domov. Teď tam žijí nějací cizí lidé. Smrt Briana Carlbougha nebyla zlým snem, ale strašlivou skutečností.

Zemřel v noci na náhlou srdeční příhodu a zanechal ji vyděšenou a zarmoucenou. Ještě než překonala smutek, zažila další šok.

Přišli právníci v černých vestách a s dlouhými formálními řečmi. Měli kanceláře, které páchly starou kůží a leštidlem. S kamennými obličeji a založenýma rukama zničili její svět.

Špatné investice, řekli jí, nepříjemné pohyby na trhu, úpadky, následné úpadky, krátkodobé půjčky. Konečný smysl toho všeho byl, když dokončili všechny ty nepochopitelné detaily, že nemá žádné peníze.

Brian Carlbough byl hazardní hráč. V okamžiku jeho smrti se od něj štěstí odvrátilo a neměl kdy své ztráty nahradit. Jeho dcera musela rozprodat jeho aktiva, aby splatila dluhy. Dům, ve kterém vyrostla a který milovala, byl pryč. Ještě pořád nad ním tesknila, když zjistila, že je bez střechy nad hlavou a bez příjmu. Poslední kapkou byla Ericova zrada.

Eden prudce otevřela dveře chatky a nadechla se čerstvého horského vzduchu. Nádherný pohled na zelené kopce a modrou oblohu jí nic neříkal. Byla zpátky ve Filadelfii a poslouchala Ericův klidný, vyrovnaný hlas.

Takový skandál, znělo jí v hlavě, když kráčela k velké budově, kde se podávalo jídlo. Jeho jméno. Jeho kariéra. Všechno, co milovala bylo pryč, ale jeho zajímalo jen to, co to znamená pro něj.

Nikdy ji nemiloval. Eden si zastrčila ruce do kapes a šla dál. Byla hloupá, že to nepochopila hned na začátku. Ale poučila jsem se, říkala si Eden. Tolik jsem se toho naučila. Pro Erica to byla obchodní záležitost. Carlboughské jméno, carlboughské peníze a carlboughské postavení. Když to zmizelo, snižoval své ztráty.

Eden zpomalila, když zjistila, že se zadýchává. Nikdy by nepřišla na snídani s červeným obličejem a lesknoucíma se očima. Na chvíli si oddechla a rozhlédla se.

Vzduch byl pořád studený, ale v poledne bude slunce pálit. Léto ještě ani nezačalo.

A bylo to nádherné. Řada šesti chatek s otevřenými okny, vítajícími ráno. Dívčí smích třpytící se ve větru. Mezi pátou a šestou chatkou kvetly sasanky. Kousek od nich se dral za světlem tvrdohlavý keř psího vína, kterému dělal společnost hustý ptačí zob.

Na západ od tábora se prostíraly zelenající se hory. Na stráních se popásali koně a rostly osamělé stromy. Byl to neuvěřitelně velký svět. Eden strávila většinu života ve městech. Ulice, budovy, ruch, lidé, to všechno znala. Chvílemi se jí po tom intenzivně zastesklo. Mohla by to všechno mít. Teta Dottie jí nabízela domov a lásku. Nikdo netušil, jak dlouho Eden přemáhala lákavou tetinu nabídku.

Asi i v Edenině krvi bylo něco z hazardní hry. Proč by jinak vrazila zbytek svých peněz do dívčího tábora v horách?

Protože to musela zkusit, připomněla si. Musela dát v sázku vlastní schopnosti. Už nikdy se nevrátí do skořápky porcelánové panenky, kterou bývala. Tady, uprostřed přírody, se dozví něco o sobě samé. Co bylo v Eden Carlboughové? Možná, jenom možná, když překoná svůj horizont, najde samu sebe.

Candy měla pravdu. Eden se naposledy nadechla. Půjde to. Dokážou to.

„Máš hlad?“ S vlasy zvlhlými vším, co na ni vychrlila sprcha, k ní kráčela Candy.

„Umírám hlady.“ Eden ji přátelsky objala kolem ramen. „Kam jsi utekla?“

„Znáš mě, nemůžu nechat ani kousek tohoto místa bez dozoru.“ Stejně jako Eden, proběhla Candy očima po táboře. Její výraz na ni prozrazoval všechno – lásku, strach, hrdost. „Měla jsem o tebe strach.“

„Vždyť jsem ti, Candy, říkala, že mám jenom špatnou náladu.“ Eden se otočila za skupinou dívek, které vyběhly z chatek a uháněly na snídani.

„Eden, jsme přítelkyněmi od našich šesti měsíců. Nikdo neví lépe než já, čím procházíš.“

Ne, nikdo to nevěděl lépe, a protože měla Candy ráda, rozhodla se zahnat rány, které ji ještě stále bolely. „Hodím to za hlavu, Candy.“

„Možná. Ale chápu, že ten tábor byl můj nápad a že jsem tě k němu uvázala.“

„K ničemu jsi mě neuvázala. Chtěla jsem investovat. Obě víme, že to byla velice malá suma.“

„Ne pro mě. Díky těm penězům jsem mohla spustit celý program. A když jsi souhlasila, že budeš učit jízdě na koni…“

„Jenom abych zblízka sledovala, jak si vede má investice,“ řekla Eden. „Příští rok nebudu instruktorem jezdectví a účetní. Budu vedoucí. Žádné výmluvy, Candy.“ Tentokrát to myslela vážně. „Je to naše.“

„A banky.“

Eden pokrčila rameny. „Potřebujeme tohle místo. Ty, protože ty jsi to vždycky chtěla dělat, pracovala jsi na tom a studovala to. Já…“ zaváhala a pak si povzdechla. „Podívejme se pravdě do tváře. Nemám nic jiného. Tábor mi dává střechu nad hlavou, tři jídla denně a nějaký cíl. Musím si dokázat, že to zvládnu.“

„Lidi si myslí, že jsme blázni.“

Vrátila se jí hrdost, spolu s pocitem bezstarostnosti. „Ať si.“

Candy ji se smíchem zatahala za vlasy. „Jdeme se najíst.“

O dvě hodiny později končila Eden první denní hodinu jezdectví. Tohle byla její odbornost, její příspěvek do společnosti, kterou si s Candy založily. Taky jí byly svěřeny knihy, hlavně proto, že nikdo jiný než Candice Bartholomewová nebyl s čísly tak nešikovný.

Candy našla a najala skupinu vedoucích, kuchařku a zdravotnici. Doufaly, že jednou budou mít bazén a plaveckého instruktora, ale zatím hlídaly holky při koupání v jezeře, dělaly ruční práce, výtvarku, turistiku a lukostřelbu. Candy strávila celé měsíce plánováním programu na léto, zatímco Eden se utkala s výpočty výdajů a příjmů. Modlila se, aby jim peníze vystačily, zatímco Candy objednávala zásoby.

Eden si na rozdíl od Candy nemyslela, že první týden tábora je nejtěžší. Její partnerka měla veškeré zkušenosti a dovednosti k vedení tábora, ale navíc dokázala s nadhledem ignorovat detaily jako byla červená čísla v účetnictví.

Eden ty myšlenky zahnala. „To je pro dnešek všechno.“ Prohlížela si šest mladičkých obličejů zakrytých černými jezdeckými klobouky. „Vedete si úplně super.“

„Kdy budeme cválat, slečno Carlboughová?“

„Až se naučíte klusat.“ Poplácala jednoho z koňů po šíji. Nebylo by to nádherné uhánět na něm do hor, jet tryskem a všechny vzpomínky nechat za sebou? Nehloupni, napomenula se Eden a soustředila se na děvčata. „Odstrojte koně a vyhřebelcujte je. Mějte na paměti, že jsou na vás závislí.“ Vítr jí čechral vlasy a ona je mimoděk upravovala. „Nezapomeňte dát všechny věci na své místo.“

Vyvolalo to reptání, které očekávala. Jezdit na koních byla jedna věc, ale všechno potom uklidit a umýt, to bylo něco jiného. Eden se rozhodla, že si ke svým povinnostem přibere i udržování disciplíny. Během prvního týdne se naučila dívky poznávat podle tváří a jmen. Jedenáctileté a dvanáctileté holky měly dost nadšení, aby ji udrželo na nohou. Dvě nebo tři byly do koní zblázněné stejně jako kdysi ona. Bylo příjemné odpovídat palbě jejich otázek. Nakonec je jednu po druhé přiměla vydat se ke stájím.

„Eden!“

Otočila se podívala se do tváře Candy. I z té vzdálenosti poznala, že je vzrušená. „Co se děje?“

„Chybí nám tři děti.“

„Cože?“ Panika se přiřítila rychle a bez otálení. Roky tréninku ji zase zahnaly. „Jak to myslíš, chybí?“

„Myslím tím, že nejsou nikde v táboře. Roberta Snowová, Linda Hopkinsová a Marcie Jamisonová.“ Candy si prohrábla vlasy rukou. „Barbara si srovnávala holky na lekci veslování a ony se neukázaly. Hledaly jsme je všude.“

„Nesmíme zmatkovat,“ prohlásila Eden, stejně tak k sobě jako ke Candy. „Roberta Snowová? Není to ta malá brunetka, která dala jedné holce za košili ještěrku? Ta, co nařídila budíček na třetí hodinu ráno?“

„Jo, to je ona.“ Candy vycenila zuby. „Ten malý drahoušek. Je to vnučka soudce Harpera Snowa. Pokud si odře koleno, budeme mít na krku soudní proces.“ Zavrtěla hlavou a přešla do šepotu. „Když ji dneska viděly naposledy, šla směrem na východ.“ Ukázala tím

směrem prstem. „Těch druhých holek si nikdo nevšiml, ale vsadila bych se, že jsou spolu. Drahoušek Roberta je rozený vůdce.“

„Pokud půjde tímhle směrem, nedojde do jablečného sadu?“

„Jo.“ Candy zavřela oči. „No jasně. Určitě šly do toho sadu. Jedno děvče si vzpomnělo, že Roberta plánovala nějakou loupežnou výpravu, aby ukořistila několik vzorků. Nechceme mít s majitelem žádné problémy. Dovolil nám používat jeho jezero jenom proto, že jsem ho uprosila. Nebyl nadšený představou, že bude mít za souseda dívčí tábor.“

„No, už ho má,“ upozornila ji Eden. „Takže se s tím musíme vyrovnat všichni. Já jsem tady nejpostradatelnější, takže pro ně zajdu.“

„Doufala jsem, že to řekneš. Vážně, Eden, pokud ty holky vlezly do sadu, na což bych vsadila poslední cent, můžeme mít problémy. Majitel nenechal žádné pochybnosti o tom, co cítí ke svému majetku a svému soukromí.“

„Tři malé holky nemůžou na sadu jabloní způsobit žádnou škodu.“ Eden vyrazila a Candy ji chvíli doprovázela.

„Je to Chase Elliot. Slyšela jsi o Elliotových jablcích? Džusy, mošty, omáčky, marmeláda, čokoládou plněné koláčky, cokoliv, co se dělá z jablek, to má. Zdůraznil, že nechce na svých stromech vidět žádné holky.“

„Neuvidí je.“ Nechala Candy za sebou a přeskočila plot.

„Až Robertu chytíš, dej ji na vodítko.“ Candy sledovala, jak Eden mizí mezi stromy.

Eden šla po cestičce z tábora a ulevilo se jí, když našla papírek od sušenek. Roberta. S úsměvem ho zvedla a strčila do kapsy. Vnučka soudce Snowa byla známá svou láskou ke sladkostem.

Bylo teplo, ale pěšina zamířila do chladivého stínu osik.

Eden si připadala opuštěnější než kdykoliv předtím. Neviděla žádné známky civilizace. Sehnula se pro další papírek od bonbónu. No, skoro žádné známky.

Osikový háj náhle končil a do očí jí udeřilo prudké sluneční světlo. Zamrkala a když se rozhlédla, uviděla Elliotův sad.

Kam až oko dohlédlo, na sever, jih i východ, rostly jabloně. Některé byly staré a zkroucené, jiné mladé a přímé. Napadlo ji, že na jaře to musí být ohromná záplava květů.

Musí to být velkolepé. Pomyslela si, když lezla na plot chránící soukromý pozemek. Ta křehká krása bílorůžových květů, zelenající se větve. Teď byly větve tmavé a husté a namísto květů se na nich skvěly plody. Malé, blýskavé a zelené, čekaly, až je obarví slunce.

Kolikrát v životě pila mošt z těchhle jablek? Usmála se nad tou otázkou. Její představa sadu sestávala z malé zahrady hlídané starým mužem v overalu. Nic tak mohutného, jako byla skutečnost.

Překvapilo ji zahihňání. Vydala se směrem za zvukem a uviděla jablko, které spadlo ze stromu a kutálelo se směrem k ní. Když zvedla oči, uviděla tři páry tenisek.

„Dámy.“ Eden promluvila klidně a odměnou jí byla tři vyděšená vyjeknutí. „Asi jste po cestě k jezeru zabloudily.“

Mezi větvemi se objevil Robertin obličej. „Ahoj, slečno Carlboughová. Chtěla byste jablko?“

Ďáblík. Eden se podařilo zamaskovat úsměv. „Dolů,“ řekla a přistoupila ke stromu, aby jim pomohla.

Nepotřebovaly to. Tri tělíčka seskočila měkce na zem. Eden zvedla levé obočí.

„Určitě víte, že opustit tábor bez doprovodu a bez povolení je proti pravidlům.“

„Ano, slečno Carlboughová.“ Ta odpověď by byla uspokojivá, pokud by ji nedoprovázel nebezpečný lesk v Robertině oku.

„Jelikož nemáte zájem o pádlování, paní Petrieová má pro vás připraveno umývání nádobí.“ Potěšil ji ten nápad a rozhodla se zapojit i Candy. „Ohlaste se slečně Bartholomewové a pak paní Petrieové v kuchyni.“

Dvě z dívek sklopily hlavu k zemi.

„Slečno Carlboughová, myslíte si, že je správné dát nám práci v kuchyni?“ pokusila se Roberta, s nakousnutým jablkem v ruce, vyhnout trestu. „Koneckonců, naši rodiče za ten tábor platí.“

Eden cítila, jak jí vlhnou ruce. Soudce Snow byl mocný muž známý svou náklonností k vnučce. Pokud by si ta příšerka stěžovala… Ne. Eden se nadechla a nenechala na sobě znát své

obavy. Nenechá se porazit prťavou holkou s jablečnou šťávou na bradě.

„Ano, vaši rodiče platí za to, že se budete bavit, že se naučíte novým věcem a disciplíně. Když podepsali přihlášku na tábor Svoboda, učinili tak s vědomím, že budete dodržovat pravidla. Ale pokud si přejete, mohu vašim rodičům zavolat a probrat to s nimi.“

„Ne, madam.“ Roberta věděla, kdy ustoupit, a zářivě se usmála. „Rády pomůžeme paní Petrieové a omlouváme se, že jsme porušily pravidla.“

„Fajn. Jdeme zpátky.“

„Můj klobouk!“ Roberta by vylezla zpátky na strom, kdyby ji Eden nezachytila. „Nechala jsem tam klobouk. Prosím, slečno Carlboughová, je to můj klubový klobouk s podpisy a tak.“

„Běžte do tábora. Seberu ho. Nechci, aby se slečna Bartholomewová strachovala déle, než je nutné.“

„Omluvíme se.“

„Přesvědčím se o tom.“ Eden se dívala, jak přelézají plot. „A žádné odbočky,“ zavolala. „Nebo si ten klobouk nechám.“ Jediný pohled na Robertu ji přesvědčil, že přesně takovou pohrůžku potřebovala. „Příšery,“ zabručela, když kráčela zpátky do sadu, ale pak se přestala usmívat. Prohlížela si strom.

Musela prostě vylézt nahoru. Pro Robertu a její spoluviníky to bylo snadné. Ale jí to tak snadné nepřipadalo. Protáhla si ramena a přistoupila k nejnižší větvi. Ve Švýcarsku lezla po skalách, tohle nebude těžší. Přitáhla se nahoru a zapřela se nohama. Kůra ji dřela na kůži. Soustředila se na svůj cíl a ignorovala to. Pokračovala nahoru. Po tvářích ji šimraly listy.

Spatřila klobouk houpající se na větvi. Nedosáhla na něj. Podívala se dolů a sevřel se jí žaludek*.

Opatrně se posunovala směrem ke klobouku a oddechla si, když ho konečně uchopila. Posadila si ho na hlavu a rozhlédla se po sadu.

Neodolala a utrhla si sluncem do červena vybarvené jablko.

Nemohla si to nechat ujít. Zakousla se. Ucítila chuť nazrálého plodu. Vynikající. Vzrušující. Zakázané ovoce takové bývá, pomyslela si, usmála se a znovu se zakousla.

„Co tam k čertu děláte?“

Ztuhla a téměř spadla. Spolkla sousto a pak se podívala dolů mezi listy.

Stál tam s rukama v bok, přísný, vysoký, štíhlý. Vybledlé rukávy jeho džínové košile byly vyhrnuty a odhalovaly jeho hubené ruce. Nos měl dlouhý a ne úplně rovný, ústa plná a úsečná a zamračená. Černé vlasy mu spadaly přes oči a vlnily se těsně nad límcem. Ostré, skoro průsvitné zelené oči se dívaly přímo na ni.

Jablko, Eden a had. Napadlo ji to dříve, než se sebrala.

Skvělé, pomyslela si. Byla chycená při krádeži jablek hlídačem. Protože nemohla zmizet, otevřela ústa, aby ze sebe vysoukala nějakou omluvu.

„Mladá dámo, patříte k tomu vedlejšímu táboru?“

Jeho tón ji popudil. Mohla být bez peněz, mohla se protloukat, jak to šlo, ale pořád byla Carlboughová. A jako Carlboughová zvládne hlídače jablek.

„Ano, přesně tak. Ráda bych –“

„Jste si vědoma, že se nacházíte na soukromém pozemku?“

Barva jejích očí ztmavla, to bylo jediné svědectví o jejím narůstajícím hněvu.

„Ano, ale –“

„Tyhle stromy nebyly zasazeny, aby po nich šplhaly malé holky.“

„Neměla jsem v úmyslu –“

„Slezte.“ Byl to jasný rozkaz. „Zavedu vás k řediteli tábora.“

Vztek v ní pomalu bublal, až se začala zabývat myšlenkou hodit tomu chlapovi zbytek okousaného jablka na hlavu. Nikdo, nikdo jí nebude poroučet. „To nebude nutné.“

„Já rozhodnu, co je nutné. Slezte.“

Budu muset slézt dolů, pomyslela si Eden. Pak ho několika dobře vybranými slovy vykáže na jeho místo. Zloba ji popoháněla z větve na větev až zapomněla na strach nebo nezkušenost.

Když sestupovala, byla k němu otočená zády. Těšila se, že se za své přistižení pomstí odměřeným chováním. Představovala si, jak blekotá nějaké nesouvislé omluvy.

Pak jí uklouzla noha a větev, které se chtěla zachytit, byla příliš daleko. S výkřikem se řítila do prostoru.

Dopadla na něco pevného a vyrazila si dech. Objaly ji svalnaté, opálené ruce, které viděla shora. Oba spadli na zem a chvíli se kutáleli jako zralé jablko. Když se svět přestal točit, zjistila, že leží pod velice pevným a velice dlouhým tělem.

Robertin klobouk odlétl stranou a Edeninu tvář zalilo slunce. Chase se na ni díval a cítil na své hrudi její měkká ňadra.

„Vám teda určitě není dvanáct let," zamumlal. „Jistěže ne."

Zmateně se posunul, ale nepustil ji. „Neviděl jsem dobře, když jste byla na stromě." Teď vidí, pomyslel si a důkladně si ji prohlížel. „Sletěla jste jako hruška." Opatrně jí odhrnul vlasy z obličeje. Jeho prsty byly hrubé jako kůra stromů. „Co děláte v dívčím táboře?"

„Řídím ho," řekla odměřeně. Nebyla to úplná lež. Protože chtěla vypadat ještě důležitěji, vrhla na něj mrazivý pohled. „Dovolíte?"

„Řídíte ho?" Protože právě spadla z jednoho z jeho stromů, nedělalo mu potíže její žádost ignorovat. „Setkal jsem se s někým. Bartholomewová – rusé vlasy, půvabný obličej." Díval se na Edeniny klasické rysy. „Vy nejste ona."

„Zřejmě ne." Protože jeho tělo bylo tak horké, tak mužné a tak blízko, obětovala část důstojnosti a dala mu ruce na ramena. Neprotestoval. „Jsem její společnice. Eden Carlboughová."

„Aha, z filadelfských Carlboughů."

Pobavení v jeho hlase ji znovu rozlítilo. Zabodla do něj smrtící pohled. „Přesně tak."

Zajímavá, velice pozoruhodná věc, pomyslel si. Chování i povaha. „Je mi ctí, slečno Carlboughová. Jsem Chase Elliot z Elliotů z Jižních hor."

DRUHÁ KAPITOLA

Dokonalé, prostě dokonalé, pomyslela si Eden. Žádný hlídač, ale přímo majitel. Byla chycená při kradení jablek, spadla ze stromu a teď leží na zemi přišpendlená majitelem.

„Jak se vám daří, pane Elliote.“

Mohla by sedět v altánku u šálku čaje, pomyslel si Chase. Musel to uznat. Pak vyprskl smíchem. „Mně výborně, slečno Carlboughová. A vám?“

Vysmíval se jí. Dokonce ani během toho skandálu a hanbě, která ji potkala, se jí nikdo neodvážil vysmívat. Ne do tváře. Zachvěly se jí rty, než je dokázala ovládnout. Nedopřeje mu potěšení spatřit, jak se jí dotkl.

„Mám se docela dobře, děkuji. Spíše bych se měla dobře, kdybyste mě nechal vstát.“

Městské způsoby, pomyslel si. Společensky správné a absolutně bez upřímnosti. Ty jeho byly drsnější, ale upřímnější. „Za minutku. Shledávám tento rozhovor fascinujícím.“

„Pak bychom v něm mohli pokračovat i na nohou.“

„Mně je tato poloha pohodlná.“ To nebyla čistá pravda. Měkké, štíhlé křivky jejího těla mu působily určité problémy. Chase se rozhodl je neodstraňovat, ale naopak si jich užívat. A jí. „Tak, jak se vám líbí život v divočině?“

Pořád se jí vysmíval a ani se nenamáhal to skrývat. Eden cítila, jak jí v krku bublá vztek. Spolkla ho. „Pane Elliote –“

„Chasei,“ přerušil ji. „Myslím, že za těchto podmínek bychom mohli formality odložit.“

Znovu se ho pokusila odstrčit. Bylo to jako tlačit do skály. „To je směšné. Musíte mě pustit.“

„Zřídkakdy něco musím.“ Jeho hlas byl plný a povýšený. „Hodně jsem o vás slyšel, Eden Carlboughová.“ A viděl fotky v novinách, ale jak si teď uvědomoval, byly jen stínem skutečnosti. Bylo nemožné zachytit tu dokonalou sexualitu jen ve dvou rozměrech. „Nikdy bych nečekal, že jeden z filadelfských Carlboughů spadne z mého stromu.“

Začalo se jí špatně dýchat. Roky výchovy ke skrývání a přemáhání emocí se začaly hroutit. „Neměla jsem v úmyslu spadnout z vašeho stromu.“

„Nespadla byste, kdybyste na něj nevylezla.“ Usmál se a uvědomil si, že jeho rozhodnutí zkontrolovat tuhle část sadu bylo výjimečně šťastné.

To nemůže být pravda. Eden na chvíli zavřela oči a čekala, až se uklidní. Není možné, aby ležela na zemi pod nějakým cizím mužem. „Pane Elliote.“ Její hlas byl klidný. „Velice ráda vám všechno vysvětlím, pokud mne necháte vstát.“

„Nejdřív to vysvětlení.“

Zůstala s otevřenou pusou. „Jste tím nejhrubším a nejsprostším mužem, jakého jsem kdy poznala.“

„Můj pozemek,“ řekl prostě. „Má pravidla. Poslechněme si vaše vysvětlení.“

Skoro se otřásla snahou zadržet ostrá slova, která se jí drala na jazyk. Vzhledem ke své pozici na něj musela šilhat. Začala ji bolet hlava.

„Tři z mých děvčat utekly z tábora. Bohužel přelezly plot kolem vašeho pozemku. Našla jsem je, přikázala slézt a poslala je do tábora, kde budou patřičně potrestány.“

„Dehtem a peřím?“

„Jistě byste to přivítal, ale my používáme práci v kuchyni.“

„To zní rozumně. Ale nevysvětluje to, proč jste spadla ze stromu do mé náruče. I když si na to asi stěžovat nebudu. Voníte jako Paříž.“ K Edenině úžasu jí zabořil obličej do vlasů. „Jako hříšná noc v Paříži.“

„Nechte toho.“ Její hlas nezněl klidně.

Chase cítil, jak jí divoce buší srdce. Napadlo ho, že touží po něčem dalším, nežli jen po vůni jejích vlasů. Ale když zvedl hlavu, měla rozšířené oči. Zahlédl v nich stopy strachu.

„Vysvětlení,“ řekl tiše. „To je vše, co od vás v tuto chvíli chci.“

Úplně slyšela, jak jí v žilách divoce proudí krev. Přímo před sebou viděla jako ústa. Blázní, nebo opravdu cítí chuť jeho mužnosti, která určitě bude na jeho rtech? Cítila, jak jí povolují svaly a

okamžitě ztuhla. Možná je šílená. Pokud mu tolik záleží na vysvětlení, dá mu ho a půjde pryč. Hodně daleko.

„Jedna z dívek…“ Pomstychtivě pomyslela na Robertu. „Nechala na stromě klobouk.“

„Takže jste pro něj vylezla.“ Přikývl. „Ale to ještě nevysvětluje, proč jste snědla jedno z mých jablek.“

„Bylo moučné.“

Znovu se usmál a pohladil ji po bradě. „O tom pochybuju. Spíš bylo tvrdé a kyselé a báječné. Před lety mě z nezralých jablek holívalo břicho. Ale ta chuť za to obvykle stojí.“

Projelo jí něco nepříjemně připomínajícího touhu. Vylekala se toho. „Máte své vysvětlení a omluvu.“

„Omluvu jsem neslyšel.“

Byla by prokletá, kdyby mu ji teď dopřála. Dívala se na něj s posledními zbytky nadřazenosti. „Chci, abyste mě okamžitě pustil. Máte právo mě žalovat, pokud cítíte potřebu náhrady za červivé jablko, ale už mě vaše arogance unavuje.“

Jeho jablka byla nejlepší široko daleko. Ale představa, že Eden zaboří své bílé zuby do červa mu udělala radost. „Ještě jste žádnou aroganci nezažila. Možná byste měla.“

„Neopovážíte se,“ začala, ale umlčel ji polibkem.

Jeho polibek ji zastihl naprosto nepřipravenou. Byl tvrdý a lákavý jako jeho jablka. Zakázané ovoce. Pro ženu zvyklou na lichocení a dvoření bylo nemožné nějak reagovat nebo protestovat. Jeho ruce ji hladily po tvářích, jeho prsty jí laskaly bradu. Stejně jako polibek byly tvrdé a vzrušující.

Nelitoval toho. I když nebyl mužem, který by si bral, co mu nebylo nabízeno, nelitoval. Odměna byla příliš sladká. I když ležela tiše, viděl na ní zmatené vzrušení. Byla sladká. Byla nevinná. Velice nebezpečná. Zvedl hlavu, když se začala vzpírat.

„Snadné,“ zašeptal a stále ji hladil po tvářích. Její oči byly spíše zoufalé než vylekané. „Zdá se, že nejste takovou ženou, za jakou vás považují.“

„Nechte mě vstát.“ Třásl se jí hlas, ale bylo jí to jedno.

Zvedl se a pomohl jí na nohy. „Mám vás trochu oprášit?“

„Jste ten nejodpornější muž, jakého jsem kdy potkala.“

„Tomu věřím. Škoda, že vás tak dlouho hýčkali a rozmazlovali.“ Chtěla se odvrátit, ale ještě ji zadržel. „Zajímalo by mě, jak dlouho to vydržíte bez svých potřeb – jako bez kadeřníka a sluhy.“

Je jako ostatní, pomyslela si a zakryla svou bolest a pochyby přezíravostí. „Už dávno jsem měla být na další hodině, pane Elliote. Omluvíte mě?“

Spustil ruce z jejích ramen a chvíli ji podržel za ruce.

„Snažte se udržet děti dál od stromů,“ upozornil ji. „Pády mohou být nebezpečné.“

Chtěla mu něco odseknout, ale udržela jazyk za zuby a přelezla plot.

Díval se za ní, dokud mu nezmizela mezi stromy. Všiml si klobouku u svých nohou a sehnul se pro něj. Místo navštívenky, pomyslel si a strčil ho do kapsy.

Eden se celý den snažila na nic nemyslet. Rozhodla se, že o setkání s Elliotem raději Candy neřekne. Kdyby o tom mluvila, musela by na to myslet.

Ponížení z toho, že ji nachytal na stromě, se

špatně polykalo. Ale i tak by se tomu mohly společně zasmát. Za určitých podmínek.

Ale ještě více ji zahanbovalo, že v ní celé to dobrodružství zanechalo příjemné pocity. A ty trvaly celý den. Mohla je skrývat, ale nemohla je popřít.

Bylo to neuvěřitelné. Chase Elliota ani neznala. Nechtěla ho poznat. Jistě, co se stalo, nemohlo se odestát, ale nesmělo se to opakovat.

Poslední rok se poprvé pokusila řídit svůj osud sama. Nebylo to příliš snadné a asi to nikdy nebude umět dokonale.

Chase Elliot svůj osud řídí. Je drsný a arogantní, ale také silný a autoritativní. Znala tyhle autoritativní typy. Měla zkušenost s Ericem. Chase nebyl o nic lepší.

Bylo hrozné, že si pořád musela připomínat, aby na něho nemyslela.

Dokázala se dostatečně zaměstnat řízením tábora. Neměla Candyina léta zkušeností, měla jen pár povinností, ale přece jen byla něco víc, než jen divák. Její novou neřestí byly ambice. Pokud role

nováčka znamenala čištění stájí a krmení koní, pak byla rozhodnutá mít nejčistší stáje a nejhezčí koně v Pensylvánii.

Po zazvonění k večeři jí znovu pronikl strach. Dvacet sedm holek od deseti do čtrnácti let se nahrnulo do jídelny. Jednou z nových Edeniných povinností bylo pomoci udržet pořádek. Holky probíraly témata zahrnující kluky a rockové hvězdy a pak znovu kluky. S trochou štěstí se vyvarují tlačenici nebo pošťuchování. Ale trocha štěstí vyžadovala bdící oko.

Reklamní materiály tábora Svobody slibovaly zdravé jídlo. Dneska to znamenalo křupavé, vypečené kuře, bramborovou kaši a v páře vařenou brokolici.

„Byl to hezký den," poznamenala Candy a snažila se obsáhnout pohledem celou jídelnu.

„A je skoro u konce." Eden zjistila, že ji záda bolí méně než v předchozích dnech. „Dvě děvčata mají opravdu talent na ježdění. Doufám, že jim budu moci věnovat pár mimořádných lekcí."

„Fajn, podíváme se na rozvrh." Candy pokynula jedné tábornici, aby si nabrala brokolici. „Chtěla jsem ti říct, žes Robertu a její bandu zvládla skvěle. Práce v kuchyni jim neuškodila."

„Díky." Eden si uvědomila, jak moc utrpěla její pýcha, když ji potěší taková maličkost. „Měla jsem výčitky svědomí, že jsem je hodila na krk paní Pertieové."

„Chovaly se slušně."

„Roberta?"

Pochybovačně pohlédla na dívku, o které hovořily, a zahlédla, jak s hroudou brambor napíchnutou na vidličce míří na další tábornici. Než stihla něco říct, vyletěly brambory jako projektil a zasáhly cíl. Za okamžik byla jídelna plná křiku, bramborové kaše a zmatku. Candy se vrhla doprostřed bitvy, jeden vržený brambor ji zasáhl přímo mezi oči. V tom okamžiku se rozhostilo vyděšené ticho.

Eden se bála nadechnout. Stačil by jediný nádech a vybuchla by smíchem. Candy si pomalu setřela bramborovou kaši z kořenu nosu.

„Dámy." Candyin hlas zněl dokonale suše.

„Dojíte v tichu. V absolutním tichu. Jakmile dojíte, seřadíte se u zdi. Dostanete kbelíky, mopy a hadry. Dneska večer se bude jídelna lesknout čistotou."

„Ano, slečno Bartholomewová,“ ozvalo se pokorně. Jedině Roberta odpověděla jasným hlasem.

Po deseti vteřinách přísného pohledu přešla Candy k Eden a sebrala svůj podnos s jídlem. „Jestli se zasměješ,“ zahučela tiše, „udělám ti na jazyku uzel.“

„Kdo se směje?“ odkašlala si Eden. „Já ne.“

„Ano, ty jo.“ Candy se posouvala ke stolu. „Jenomže to na sobě nedáváš znát.“

Eden se posadila a pak si pozorně rozprostřela ubrousek na kolenou. „Máš bramborovou kaši v obočí.“ Candy se na ni podívala. „Možná, že bys to mohla používat jako tužidlo na vlasy.“

Candy se probírala kaší na svém talíři. „Chtěla bys to vyzkoušet?“

Eden se spokojeně zakousla do kuřete. „Výborné jídlo, není-liž pravda?“

Zabralo dvě hodiny, než byly odstraněny fleky od kaše a kaluže vody, nacákané nezkušenými uklízečkami. Nakonec byla většina děvčat příliš unavená, než aby pomýšlela na další alotria. Tábor se ponořil do ticha.

Pokud byla rána pro Eden hrozná, pak večery byly nádherné. Den fyzické námahy ji zanechával příjemně unavenou. Těšila se na chvíle klidu pod hvězdnou oblohou. Nemusela se oblékat do divadla nebo na večírek. Už jí to ani nechybělo.

Uvědomila si, že dospívá a měla z toho radost. Měla za to, že dospělost znamená pochopit, co je opravdu důležité. Tábor byl důležitý, stejně jako přátelství s Candy. Záleželo na holkách, za které měly odpovědnost, i na té uličnici Roberte Snowové. Uvědomila si, že i kdyby se všechno, co dřív mívala, vrátilo, nikdy by se nechovala jako tenkrát.

Změnila se. A i když ji určitě čeká ještě mnoho změn, nová Eden Carlboughová se jí líbila. Tahle Eden byla nezávislá, ne finančně, ale uvnitř. Předtím si neuvědomila, jak moc byla závislá na svém otci, na snoubenci, na služebnictvu. Nová Eden si dokázala s problémy poradit, malými nebo velkými. Její ruce už neměly elegantní manikúru. Nehty byly hladké, ale krátké a zaoblené, nenalakované.

Její večerní rituál pokračoval procházkou do stájí. Uvnitř bylo chladno a tma, vůně kůže, sena a koní. Tady se cítila dobře. V jiných věcech byla nováček, ale tady byla odborníkem ona.

Přecházela od koně ke koni, každého polaskala, s každým chvíli pohovořila o tom, co se uběhlý den událo a o tom, co je čeká zítra.

Popřála poslednímu koni dobrou noc a otočila se. A zadržela dech.

O vrata do stájí stál opřený Chase Elliot. V šeru jeho oči zářily jako mořská pěna. Chtěla učinit krok zpět, ale za ní byla klisna. Pousmál se nad jejím zmatkem.

To popíchlo její hrdost. Měla by mu za to být vděčná. V tomhle hasnoucím světle byl ještě přitažlivější, ještě… dráždivější než na plném slunci. Ne, hezký ne, upamatovala se. Určitě ne podle běžných měřítek, podle jakých dříve muže posuzovala. Všechno v něm bylo základní. Nejednoduché, ale základní. Jako jeho ranní polibek.

„Můžu pro vás něco udělat, pane Elliote?“

Líbil se mu její styl. Mohla stát ve stájích, které by snesly trošku uklízení, ale pořád to byla dáma. „Máte dobré koně. Už ne tak mladé, ale hezké.“

Eden zahnala vlnu uspokojení. „Děkuju. Ale určitě jste si nepřišel prohlédnout koně.“

„Ne.“ Ale i tak vešel dovnitř. Kobyla se posunula, aby se mohl protáhnout. „Je vidět, že to s nimi umíte.“ Pohladil kobylu po krku. Měl na ruce jednoduchý zlatý prstýnek. Eden posoudila jeho hodnotu, stejně jako hodnotu muže, který ho nosí.

„Rozhodně.“ Nešlo kolem něho projít, takže propletla prsty obou rukou a čekala. „Pane Elliote, neřekl jste mi, co tady děláte.“

Chase stále hladil klisnu a letmo se pousmál. Slečna Filadelfie byla nervózní. Skrývala to pod chladné manýry, ale nervy jí přímo skákaly. Potěšilo ho, že nedokázala smazat ten krátký, náhlý polibek o nic víc než on sám. „Ne, neřekl.“ Než tomu mohla zabránit, vzal ji za ruku. Opál, obklopený malými brilianty, se zaleskl v posledních paprscích slunce.

„Na téhle ruce se nenosí zásnubní prstýnky.“ Potěšilo ho to možná víc, než by mělo. „Slyšel jsem, že vy a Eric Keeton jste se měli minulé léto vzít. Zdá se, že to nevyšlo.“

Chtělo se jí klít, křičet, ječet. Přesně tohle chtěl, řekla si a nechala svou ruku bez pohnutí ležet v jeho dlani. „Ne, nevyšlo. Pane Elliote, na, řekněme, venkovského statkáře, projevujete značný zájem o filadelfské klepy. Vaše jablka vás asi moc nezaměstnávají.“

Dokázal ocenit každého, kdo se nebojí zasadit přímý úder. „Občas mám trochu času. Ve skutečnosti mě to zajímalo, protože Keetonovi jsou s námi příbuzní.“

„Nejsou.“

Teď ji dostal. Poprvé od chvíle, co přišel, se na něj skutečně podívala. Jenom se dívej, pomyslel si Chase. Žádnou podobu nenajdeš. „Vzdáleně.“ Vzal ji za druhou ruku a otočil ji dlaní nahoru. „Moje babička byla Winthropová, byla sestřenicí jeho babičky. Vaše filadelfské ruce mají několik puchýřů. Měla byste si je ošetřit.“

„Winthropová?“ Eden byla natolik překvapená, že zapomněla, co se jí děje s rukama.

„Během posledních pár generací jsme naši krev trochu rozředili.“ Měla by nosit rukavice, pomyslel si a dotkl se jednoho z puchýřů palcem. „Ale i tak jsem čekal pozvání na svatbu a byl jsem zvědavý, proč jste ho nechala.“

„Nenechala jsem ho.“ Znělo to jako otrávený med. „Ale abych uspokojila vaši zvědavost; i použila vaši frázi, on nechal mě. Teď, když pustíte mé ruce, dokončila bych svou práci.“

Chase spustil ruce, ale stále jí uzavíral východ. „Nikdy jsem si nemyslel, že Eric je nějaký myslitel, ale nenapadlo mě, že je idiot.“

„Překrásný kompliment. S dovolením, pane Elliote.“

„To nebyl kompliment.“ Chase jí upravil vlasy. „Jenom postřeh.“

„Přestaňte se mne dotýkat.“

„Já se pořád něčeho dotýkám. Líbí se mi vaše vlasy, Eden. Jsou jemné, ale nedají se spoutat.“

„Další dávka lichotek.“ Kousek odstoupila. Bušilo jí srdce. Nechtěla, aby se jí dotýkal, ani fyzicky, ani citově. Instinkt ji varoval, jak snadno by toho mohl dosáhnout. „Pane Elliote –“

„Chasei.“

„Chasei. Budík zvoní v šest. Ještě dnes večer musím udělat řadu věcí, takže pokud jste přišel za nějakým účelem, můžete mi ho objasnit?“

„Přinesl jsem vám klobouk.“ Podal jí čepici Phillies.

„Aha.“ Další černý puntík pro Robertu. „Není můj, ale ráda ho předám majiteli. Díky za vaši starost.“

„Měla jste ho na sobě, když jste spadla ze stromu.“ Chase ignoroval napřaženou ruku a posadil jí ho na hlavu. „Sluší vám.“

„Jak už jsem vám vysvětlila –“

Edenin ledový hlas byl přerušen zvukem běžících nohou. „Slečno Carlboughová! Slečno Carlboughová!“ Do stáje vběhla Roberta v růžové noční košilce a s bosýma nohama. Při spatření Chasea vytřeštila oči. Její pubertální srdce roztálo. „Ahoj.“

„Ahoj.“

„Roberto!“ Eden stiskla zuby. „Je skoro půl hodiny po večerce.“

„Já vím, slečno Carlboughová. Omlouvám se.“ Eden napadlo, že když se usmívá, člověk by jí skoro věřil. „Nemohla jsem usnout, protože jsem musela myslet na svůj klobouk. Slíbila jste mi ho, ale nedala. Pomáhala jsem paní Petrieové. Opravdu, můžete se zeptat. Bylo tam milión hrnců. Škrábala jsem brambory a –“

„Roberto!“ Edenin úsečný hlas ji umlčel. „Pan Elliot ti ho přinesl.“ Sundala si ho z hlavy a hodila do dívčích rukou. „Myslím, že bys mu měla poděkovat a omluvit se za výlet do sadu.“

„Děkuju.“ Přinutila ho k pobavenému úsměvu. „Opravdu jsou to vaše stromy?“

„Jo.“ Chase jí prsty upravil klobouk na hlavě. Měl slabost pro černé ovce a v Robertině duši jednu našel.

„Jsou vynikající. Vaše jablka chutnají o moc líp než ty, co máme doma.“

„Roberto.“

To varování přimělo Robertu protočit panenky, ale viděl to jenom Chase. „Omlouvám se, že jsem nerespektovala váš majetek.“ Roberta otočila hlavu aby se přesvědčila, že Eden schvaluje její omluvu.

„Velice dobře, Roberto. A teď rovnou do postele.“

Naposled se po Chaseovi podívala. Její srdéčko divoce bilo.

„Roberto.“ Chaseho hlas ji přiměl prudce se otočit. Usmál se na ni. „Ještě se uvidíme.“

„Jo, ahoj.“ Zamilovaná Roberta vyběhla ze stájí. Když za sebou zabouchla dveře, Eden si povzdechla.

„Nemá to smysl,“ poznamenal Chase.

„Co?“

„Předstírat, že ji nemáte ráda. Děcko jako je ona, přináší dobrou náladu.“

„Nebyl byste si tak jistý, kdybyste viděl, co dokáže s bramborovou kaší.“ Ale i tak se usmála. „Je to příšerka. Ale roztomilá. Ale kdybychom měli v táboře dvacet sedm Robert, skončila bych v blázinci.“

Stáj byla najednou úplně tichá. „No, když jsme tohle už vyřídili, myslím –“

Učinil krok vpřed. Ona vzad. Usmál se a vzal ji za ruku. Vrazila do kobyly a volnou rukou se mu zapřela o hruď.

„Co chcete?“ Proč šeptá a proč je ten šepot tak roztřesený?

Nebyl si jist, co chce. Nebo možná ano. „Procházet se s tebou v měsíčním světle. Naslouchat houkání sov a dívat se na hvězdy.“

Stájí postupovaly stíny. Kobyla stála tiše, jen jemně dýchala. Jeho ruka byla v Edeniných vlasech, jako kdyby tam patřila. „Musím jít.“ Ale nepohnula se.

„Eden a jablko,“ zašeptal. „Ani netušíš, jak je to spojení vzrušující. Pojď se mnou. Projdeme se.“

„Ne.“ Něco v ní rostlo, příliš rychle. Věděl, že se dotýká něčeho víc, než její ruky a jejích vlasů. Dotýkal se něčeho, o čem nesměl vědět, že to existuje.

„Dříve nebo později.“ Vždycky byl trpělivý. Dokázal počkat, až dozraje sladké ovoce. „Vrátím se, Eden.“

„Nic se nezmění.“

Usmál se. „I tak se vrátím.“

A pak se za ním zabouchla vrata.

TŘETÍ KAPITOLA

Tábor si žil vlastním životem. Eden se přizpůsobila. Ranní vstávání, dlouhé náročné dny a jednoduché jídlo ji těšily a zároveň zkoušely. Získávala sebedůvěru.

Během prvního měsíce padala večer do postele s jistotou, že ráno se už nevzbudí. Svaly ji bolely z veslování, jízdy na koni a nekonečných procházek. Hlava jí třeštila z účetních knih. Ale když ráno vyšlo slunce, vstala i ona.

Den za dnem to bylo snazší. Byla mladá a zdravá. Práce jí zpevnila svaly, které dříve jen občas unavila tenisem. Nabrala zpět kila, ztracená po smrti otce, takže už nebyla tak křehká.

S překvapením zjistila, že začíná mít dívky ráda. Začala je vnímat jako jedince, ne jako skupinu zahrnutou v účetní knize. A ony její vztah oplácely.

Na počátku si Eden myslela, že holky budou mít rády Candy. Každý ji měl rád. Byla hřejivá, zábavná, talentovaná. Ona sama byla maximálně jen tolerantní a měla respekt. Když jí Marcie donesla kytici lučních květů, dokázala ze sebe vykoktat jenom poděkování. Potom věnovala Lindě Hopkinsové zvláštní hodinu jízdy. Když se poprvé projela tryskem, vrhla se jí Linda do náruče.

Takže tábor změnil její život mnohem více, než čekala.

Léto začalo být horké. Děvčata pobíhala po táboře v kraťasech. Koupání v jezeře se stalo opravdovým požitkem. Dveře i okna zůstávaly celé noci otevřené, aby mohl dovnitř vánek. Roberta chytila užovku a terorizovala s ní své spolubydlící. Kolem květů kroužily včely a žihadla se stala součástí života.

Dny plynuly jeden po druhém, ale nikdy nebyly nudné, jako kdyby mělo léto trvat věčně. Postupem času začala Eden věřit, že Chase na svůj slib zapomněl. Dávala si pozor, aby ona sama neopouštěla tábor. I když se jí občas zachtělo projít se mezi osikami, vyhýbala se jim.

Nemělo smysl, aby byla napjatá a nervózní. Prostě jí způsobil pernou chvilku. Ale i tak, pokaždé, když šla večer do stájí, naslouchala. A čekala.

Pozdě večer se Eden natáhla na posteli ještě v šatech. Slib zítřejšího táboráku nahnal všechny táborníky do postelí. Eden byla příjemně unavená, cítila se hezky a představovala si to. Na klaccích se budou opékat párky a marshmallows, tváře budou zabarvené odleskem plamenů a k obloze bude stoupat dým. Eden se na to těšila stejně jako děvčata. Dívala se na strop, zatímco Candy přecházela po místnosti.

„Určitě to zvládneme, Eden."

„Hmm?"

„Tanec." Candy ukázala na tabuli. „Tanec pro holky, jak jsme o tom mluvily. Pamatuješ si?"

„Jasně." Eden se přinutila myslet na práci. „A co s tím?"

„Myslím, že bychom do toho měly jít. Pokud to vyjde, mohla by to být tradice." Hodila sebou na postel, ale nepřestávala zářit nadšením. „Chlapecký tábor je odsud jenom třicet kilometrů. Určitě sem přijedou."

„Asi jo." Tanec. To znamenalo občerstvení pro skoro sto lidí, hudbu, ozdoby. Nejdřív pomyslela na červená čísla v účetní knize a potom na radost děvčat. Musí být nějaký způsob jak se červeným číslům vyhnout. „Když dáme pryč stoly, bude v jídelně dost místa."

„Přesně tak. A většina holek s sebou přivezla kazety. A kluci mohou přinést svoje."

„Občerstvení musí být jenom jednoduché," dodala Eden dřív, než ji pohltí Candyino nadšení. „Sušenky, punč a tak."

„Můžeme to naplánovat na poslední týden tábora. Jako večírek na rozloučenou."

Poslední týden tábora. Bylo zvláštní, že potom, co jí ten první dal tolik zabrat, jí pomyšlení na poslední přinášelo smutek. Ne. Léto netrvá věčně. V září si bude muset najít novou práci a nový cíl. Nevrátí se k učení jako Candy, ale bude pročítat inzeráty.

„Eden? Eden, co ty na to?"

„Na co?"

„Že bychom ten tanec uspořádaly poslední táborový týden."

„Myslím, že bychom to napřed měly probrat s chlapeckým táborem."

„Zlato, není ti něco?“ Candy se naklonila a vzala Eden za ruku. „Dělá ti starosti, že se za pár týdnů vrátíme domů?“

„Ne. Jenom trochu.“ v „Už jsem ti řekla, že si nemusíš dělat starosti s prací. Můj plat stačí na splácení nájmu.“

„Mám tě ráda, Candy. Jsi nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla.“

„Platí to i naopak, Eden.“

„A proto nebudu sedět a dívat se, jak vyděláváš na naše bydlení a jídlo. Stačí, že jsem se k tobě nastěhovala.“

„Ale Eden, vždyť víš, že bydlím raději s tebou než sama. Kromě toho jsi mi vařila.“

„Jenom část z toho byla k jídlu.“

„To je pravda,“ usmála se Candy. „Ale nemusela jsi vařit. Poslyš, musíš si udělat čas a zjistit, co bys chtěla dělat.“

„Chci pracovat.“ Eden se zasmála. „Fakt, chci pracovat, být zaměstnaná, vydělávat si na živobytí. Poznala jsem, jak moc mě baví postarat se sama o sebe. Možná si najdu práci někde ve stájích. Možná v těch, kde jsem dříve jezdila. A pokud to nevyjde –“ Pokrčila rameny, „najdu něco jiného.“

„Určitě.“ Candy odložila tabuli. „A příští rok budeme mít víc děvčat, více personálu a možná dokonce i zisk.“

„Příští rok se naučím dělat lampičku z krabičky od sardinek.“

„A polštář ze dvou županů.“

„A držák na hrnce.“

„No, teď zavolám řediteli vedlejšího tábora v – jak se to jmenuje? Sokolí hnízdo?“

„Orlí skála,“ opravila ji Candy. „Bude to legrace, Eden. Mají vedoucí. Mužské vedoucí.“

Povzdychla si a natáhla ruce ke stropu. „Víš, jak dlouho jsem nemluvila s mužem?“

„Minulý týden jsi mluvila s elektrikářem.“

„Měl alespoň sto let. Mluvím o mužích, kteří mají vlasy a všechny zuby.“ Olízla si horní ret. „Ne každá z nás se držela za ruku s muži ve stájích.“

Eden ji praštila polštářem.

„Nedržela jsem ho za ruku. Už jsem ti to vysvětlovala.“

„Roberta Snowová, hlavní špión, mi podala úplně jiné vysvětlení. Podle ní to byla láska na první pohled.“

Eden zkoumala odřeninu na ruce. „Určitě to přežije.“

„No, a co ty?“

„Já taky.“

„Myslím, jestli máš zájem?“ Candy se natáhla. „Pamatuj, holka, prohlídla jsem si ho, když jsem s ním mluvila o jezeře. Žádná ženská na světě při pohledu do těch zelených očí nezůstane klidná.“

„Já jsem pořád klidná.“

Candy zavrtěla hlavou. „Nemůžeš všechny posuzovat podle Erica.“

„Neposuzuju.“ Povzdechla si. „A po Ericovi mi srdce nijak nekrvácí.“

„Protože jsi ho nikdy opravdu nemilovala.“

„Měla jsem se za něho vdát.“

„Protože ti to připadalo patřičné. Já tě znám Eden, jako nikdo jiný. S Ericem bylo všechno jednoduché. Všechno do sebe zapadalo.“

Eden zmateně zavrtěla hlavou. „Je na tom něco špatného?“

„Všechno je na tom špatně. Láska způsobuje, že máš závrať, bolí tě srdce a ztrácíš rozum. S Ericem jsi nikdy nic podobného necítila.“ Mluvila se zkušeností holky, která se tucetkrát zamilovala, ještě než jí bylo dvacet. „Vzala by sis ho a možná že bys s ním byla spokojená. Měl podobné způsoby jako ty. Vaše rodiny se k sobě hodily.“

„Podáváš to tak chladně.“

„Bylo to chladné. Ale ty taková nejsi.“ Candy doufala, že nezašla příliš daleko. „Eden, byla jsi vychovávaná k určitému chování, ale pak jsi padla na zem. Zvedla ses, ale ještě nejsi úplně v pořádku. Co kdybys to konečně hodila za hlavu, ale opravdu?“

„Zkouším to.“

„Možná na to nesmíš být sama.“

„Takže si mám najít muže?“

„Nějakou společnost, někoho, kdo s tebou bude sdílet starosti. Jsi dost chytrá na to, aby sis myslela, že muž všechno vyřeší, ale

vyloučit ze svého života muže, protože jeden z nich se zachoval jako bídák, není moc moudré.“

„Možná máš pravdu. Ale já opravdu nejsem připravená na komplikace. Zvláště, když měří sto devadesát centimetrů.“

„Vždycky jsi byla romantická. Pamatuješ si na básně, které jsi psala?“

„To jsme byly děti.“ Eden se neklidně zavrtěla. „Dospěla jsem.“

„Dospívání neznamená, že přestaneš snít.“ Candy se postavila. „Spolu jsme jeden sen začaly. Chci, abys měla i další sny.“

„Až bude pravý čas.“ Eden letmo políbila Candy na tvář. „Uspořádáme taneční zábavu a okouzlíme tvé vedoucí.“

„Mohly bychom pozvat nějaké sousedy.“

„Neriskuj.“ Zasmála se Eden a vykročila ke dveřím. „Projdu se a pak zkontroluju koně.“

Eden se vydala k jezeru a naslouchala zvukům lesa. Vzduch byl rozpálený celodenním sluncem, tak raději zamířila k chladnějšímu prostředí háje.

Je romantická? Dříve snila o šlechetných rytířích a smělých trubadúrech. Než potkala Erica. Od té doby žádnou báseň nenapsala.

Candy měla pravdu. S Ericem to nebyla láska, jenom plnění předpokladů. Když ji opustil, nezranil její srdce, ale její pýchu.

Eric jí věnoval vhodný briliant, ve správný čas jí posílal růže a používal vybrané lichotky. Nebylo to romantické a určitě to nebyla láska. Asi si nikdy opravdu nerozuměli.

Eden se objala rukama a podívala se na hvězdnou oblohu.

„Měla byste to dělat častěji.“

Prudce se otočila. Pár kroků od ní, ve stínu stromů, stál Chase. Napadlo ji, že to je potřetí, co ji vidí, a pokaždé ji vyděsil. Už to začínalo být pravidlo a ona ho chtěla zrušit.

„Zkoušíte děsit lidi, nebo je to dar od přírody?“

„Nepamatuju si, že by se to před vámi někomu stalo.“ Byla pravda, že on nepřišel k ní, ale ona k němu. Procházel se a zastavil se u jezera. „Jste opálená.“ Její vlasy byly světlejší a proti opálené pokožce vypadaly křehčí. Zatoužil se jich dotknout a zjistit, jestli jsou pořád tak měkké a hebké.

„Většinu práce dělám venku.“ Musela zahnat chuť otočit se a utéct. V jejich setkání zde, u jezera, za měsíčního svitu, bylo něco mystického. Jako kdyby to byl osud.

„Měla byste nosit klobouk.“ Znělo to nepřítomně. Vypadala jako zjevení, její dlouhé štíhlé paže a nohy se leskly v měsíčním světle, její vlasy vypadaly jako paprsky. Byla v bílém. I její šortky a tričko se mihotaly. „Přemýšlel jsem, jestli sem přijdete.“

Vystoupil ze stínu. Monotónní nápěv cvrčků zesílil.

„Napadlo mě, že tu může být chladněji.“

„Trochu.“ Zase se přiblížil. „Vždycky jsem měl rád horké noci.“

„V chatkách je dusno.“ Podívala se zpět a zjistila, že zašla dál, než si myslela. Tábor se svými světly a lidmi byl daleko za ní. „Neuvědomovala jsem si, že jsem vešla na váš pozemek.“

„Bráním jenom své stromy.“ Zblízka byla méně zjevením a více ženou. „Na co jste před chvílí myslela?“

Vyschlo jí v ústech. I když odstoupila, zdálo se, že je stále blíž.

„Pojďte se projít.“

Procházet se v měsíčním světle. Eden myslela na jeho slova a na osud. „Nemůžu. Je pozdě.“

„Je tak půl desáté.“ Vzal ji za ruku a otočil ji dlaní nahoru. Byla zdobená několika ztvrdlými mozoly. „Pracovala jste.“

„Někteří lidé se tím živí.“

„Nebuďte nedůtklivá.“

Otočil jí ruku a pohladil ji palcem po kloubech. Měl nějaké nadání dotýkat se ženy tak, až jí divoce bušilo srdce?

„Měla byste nosit rukavice,“ pokračoval Chase, „a chránit si své filadelfské ruce.“

„Nejsem ve Filadelfii.“ Odtáhla ruku. Chase si prostě vzal tu druhou. „A protože spíš zvedám seno než čajové šálky, nezáleží na rukou.“

„Zase budete zvedat šálky.“ Dovedl si ji představit, usazenou na útulné verandě s čajovou konvicí v rukou. Ale teď byla její ruka v jeho. „Podívejte se na měsíc na hladině.“

Otočila hlavu. „Je to nádherné. Ten měsíc vypadá tak blízko.“

„Některé věci nejsou tak blízko, jak se zdají, jiné nejsou tak daleko.“

Vykročil. Protože ji stále držel za ruku, šla s ním.

„Mám za to, že jste vždycky bydlel tady.“

„Většinou. Vždycky tady bylo sídlo firmy.“ Otočil se k ní. „Dům je více než sto let starý. To by vás mohlo zaujmout.“

Pomyslela na dům Carlboughů a na generace, které ho obývaly. A na cizince, kteří tam bydleli teď. „Mám ráda staré domy.“

„Jak se daří táboru?“

Nemyslela na účetnictví. „Holky nás dokáží zaměstnat.“ Znovu se zasmála. „Jejich zdroje energie jsou nevyčerpatelné.“

„A Roberta?“

„Nepolepšitelná.“

„To rád slyším.“

„Minulou noc pomalovala jedno z děvčat, když spalo.“

„Pomalovala?“

„Chudák Marcie vypadala jako indián na válečné stezce.“

„Naše Roberta má nápady.“

„To tedy ano. Říkala mi, že by chtěla být první ženou, která se stane předsedkyní nejvyššího soudu.“

Usmál se. „Určitě to dokáže.“

Přitáhl ji k sobě na trávu. „Odtud lépe uvidíte hvězdy.“

Podívala se nahoru. „Ve městě je nebe jiné.“

„Nebe je stejné, Eden. To lidé se mění.“

Najednou zpanikařila. „Co tady děláme?“

„Užíváme si jeden druhého.“ Jeho rty se letmo dotkly její tváře.

Zasténala, otočila se a jejich rty se spojily. Její paže jej objaly. Ještě nikdy nepocítila takovou žádostivost. Tohle vyráželo dech, bolelo to, omamovalo.

Nečekal takovou reakci. Chtěl postupovat pomalu, jemně, jak to vyžadovala její nevinnost. Teď se pod ním vzpínala, její prsty se mu zarývaly do zad, její rty hořely.

Bylo to nádherné. Její tělo se k němu tisklo. Vedli je bohové noci. Cítil vůni trávy a země a chuť ohně.

Eden sténala a její prsty se bořily do jeho vlasů.

Tolik toho o ní chtěl vědět. Ničím si nebyl jist. Vášeň mu nestačila. Kým vlastně byla? Zvedl hlavu a podíval se na ni. Kdo vlastně je a proč se mu z ní točí hlava?

Odtáhla se a tápala po pevné zemi. „Jsi plná překvapení, Eden z rodu filadelfských Carlboughů.“

Chvíli dokázala jen zírat. Motala se jí hlava. „Pusť mě.“

„Nevyznám se v tobě, Eden.“

„Řekla jsem pusť mě.“

Zvedl se a podal jí ruku. Nevšímala si jí a vstala sama.

„Eden, něco se dnes v noci stalo. Nelituju toho, ale chci vědět, co se děje.“

„Užívali jsme si jeden druhého. Neřekl jsi to tak?“ Nic víc, opakovala si Eden. Nic víc než chvilka rozkoše. „Už jsme toho nechali, takže dobrou noc.“

„Ničeho jsme nenechali. A z toho mám obavy.“

„Řekla bych, že to je tvůj problém, Chasei.“ Ale zachvěla se strachem – a žádostí – protože věděla, že Chase má pravdu.

„Jo, to je můj problém.“ Můj bože, jak mohl tak rychle postoupit od zvědavosti až ke sžíravé touze? „A proto mám otázku. Rád bych věděl, proč se Eden Carlboughová stará o dívčí tábor místo toho, aby plachtila někde ve Středomoří. Rád bych věděl, proč uklízí ve stájích, místo aby leštila stříbrné lžičky.“

„To je moje věc.“ Chvěl se jí hlas. Nová Eden nedokázala skrývat své emoce jako ta stará. „Ale pokud tě to zajímá, proč nezavoláš někomu z rodiny? Určitě ti s potěšením sdělí všechny detaily.“

„Ptám se tebe.“

„Nedlužím ti žádné vysvětlení.“ Celá se třásla. „Nedlužím ti vůbec nic.“

„Možná ne.“ Začal se zlobit a díky tomu se mu trochu vyčistila hlava. „Ale chci vědět, s kým se miluju.“

„To se nestane.“

„Eden, to, co jsme začali, bude pokračovat.“ Chytil ji za ruku. „Slibuju.“

„Ber to jako konec.“

Jenom se usmál. Zachvěla se.

‚v‚Oba víme, že to není pravda.“ Dotkl se prstem jejích rtů, jako kdyby vzpomínal na jejich chuť. „Mysli na mě.“

Zmizel mezi stromy.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Byla to ideální noc na táborový oheň. Měsíc jen občas zastínil mráček a pak opět zmizel. Žár dne zmizel s večerem a vzduch byl osvěžován vánkem.

Hranici postavili na východní straně tábora. Tyčila se do výšky vzrostlého muže. Každé z děvčat pomohlo s její výstavbou, a teď pobíhaly kolem a čekaly, až chytne. Na stole ležela hromada párků a marshmallows. Jako kordy ležely vedle zašpičatělé klacky. Pro jistotu nechyběla ani hadice a kbelík vody.

Candy zvedla velkou zápalku a dramaticky pronesla: „První výroční táborák tábora Svobody začíná. Nabodněte své párky na klacky, dámy, a připravte se k opékání."

Candy zapálila zápalku a přidržela ji u základny hranice. Dřevo začalo praskat. Plameny hledaly další potravu a vydaly se po stopě zápalné kapaliny. Eden spolu s ostatními zatleskala.

„Báječné!" Z hranice se začal valit kouř. Voněl podzimem, i když ten byl ještě daleko. „Bála jsem se, že to nechytí."

„Díváš se na odborníka." Candy soustředěně napichovala špekáček na hrot klacku. Za ní se oheň začal barvit do červena. „Já jsem se zase bála, že bude pršet. Ale podívej se na hvězdy. Je to dokonalé."

Eden zaklonila hlavu. Poznávala ty hvězdy. Jeden den, jedna noc. Jak to, že se toho stalo tolik? Opravdu zažila ten večer s Chasem?

Ano. Vzpomínky byly příliš jasné, než aby to mohl být sen. Všechno se to stalo a všechny pocity a rozkoše tam začaly.

Bylo jedno, co si pamatovala nebo co cítila. Stalo se to a bylo to pryč. I když si nebyla úplně jistá, jestli to bylo pryč.

„Proč mi tady všechno připadá jiné, Candy?"

„Protože tady je všechno jiné." Candy se nadechla kouře, sena a pečícího se masa. „Není to nádherné? Žádné přeplněné chodníky, žádné nudné večírky, žádné nekonečné klavírní recitály. Chceš párek?"

Eden se sbíhaly sliny, a tak jeden napolo spálený přijala.

„Zjednodušuješ to, Candy.“ Polila párek kečupem a vložila ho do housky. „Taky bych to chtěla umět.“

„Jednou budeš, až si přestaneš myslet, že když ti chutná párek, poškozuješ jméno Carlbough.“ Eden zůstala s otevřenou pusou a Candy ji přátelsky poplácala po zádech. „Měla bys zkusit marshmallows,“ navrhla jí a šla pro další klacek.

Opravdu jsem si to myslela? zajímalo Eden a neuvědoměle přežvykovala. Možná že ano, i když ne tak prostě, jak to Candy podávala. Koneckonců to ona prodala dům, který patřil rodině celé generace. To ona odnesla rodinné šperky, porcelán a stříbro do aukce. To ona nakonec zlikvidovala carlboughské tradice, aby splatila dluhy a začala nový život.

Bylo to nutné. Ale i tak cítila tu ztrátu a svou vinu.

S povzdechem odstoupila. Scéna před jejíma očima byla jako z jejího dětství. Viděla kroutící se sloup dýmu. Oheň měl zlatou barvu. Vůně jídla připravovaného venku byla letní a silná, jako když bývala v táboře Forden. A na okamžik zatoužila vrátit zpět chvíle, kdy byl život jednoduchý a problémy řešili rodiče.

„Slečno Carlboughová.“

Eden se vytrhla ze snění a podívala se na Robertu. „Ahoj, Roberto. Bavíš se?“

„Je to super!“ Robertino nadšení bylo patrné podle stop kečupu. „Máte ráda táboráky?“

„Jo, mám.“ S úsměvem se dívala k ohni a ruka jí sklouzla na Robertino rameno. „Moc ráda.“

„Vypadala jste tak smutně, tak jsem vám udělala marshmallow.“

Ohořelý pamlsek odkapával z konce klacku. Eden se cítila stejně, jako když jí tenkrát jiná dívenka přinesla kytici lučních květů. „Děkuju, Roberto. Nebyla jsem smutná, jenom jsem vzpomínala.“ Zvedla rozpatlaný marshmallow a polovina ho spadla na zem ještě než ho donesla k ústům.

„Jste nešika,“ všimla si Roberta. „Udělám vám jiný.“

Eden statečně spolkla zbytek pamlsku. „Nemusíš se obtěžovat, Roberto.“

„Mně to nevadí.“ Podívala se na Eden s rozzářeným úsměvem. Najednou se její předešlé rošťárny zdály nevýznamné. „Udělám to ráda.

Myslela jsem si, že tábor bude nudný, ale nebyl. Hlavně ti koně. Slečno Carlboughová…“ Roberta sklopila oči, aby nabrala odvahu. „Asi nejsem tak dobrá jako Linda, ale možná byste mohla – no, kdybych mohla strávit víc času ve stájích.“

„Jasně že můžeš, Roberto.“ Eden o sebe třela palec a ukazováček v marné snaze zbavit se zbytků marshmallow. „A nemusíš mě ani uplácet marshmallow.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“ Eden prohrábla Robertě vlasy. „Slečna Bartholomewová a já ti předěláme rozvrh.“

„Díky, slečno Carlboughová.“

„Ale musíš si to zasloužit.“

Roberta se maličko zachmuřila. „Dobře, ale třeba bychom mohly dělat věci jako je závod kolem barelů. Viděla jsem to v televizi.“

„No, to nevím, ale mohla by ses ještě před koncem tábora propracovat k malým skokům.“

Eden potěšilo, když se Robertiny oči rozšířily nadšením. „Neděláte si legraci?“

„Nedělám. Dokud budeš sekat dobrotu.“

„Budu. A budu lepší než Linda. Hurá.“ Zatočila se v piruetě. „Mockrát děkuju, slečno Carlboughová. Mockrát děkuju.“

Byla úplně nadšená a Eden tušila, že zanedlouho začne snít o zlaté olympijské medaili v jezdectví.

Když se dívala na Robertu poskakující od hloučku ke hloučku uvědomila si, že nemyslí na minulost a rozhodně jí nelituje. Usmívala se. Když začala jedna vedoucí ladit kytaru, Eden si slízla marshmallow z prstů.

„Potřebujete s tím pomoct?“

S prstem ještě pořád v puse se Eden otočila. Mohla vědět, že přijde. Možná někde ve skrytu duše doufala, že přijde. Teď urychleně schovávala své špinavé prsty za záda.

Napadlo ho, zdali si je vědoma, jak nádherně vypadá, s ohněm za zády a vlasy spadajícími na ramena. Teď se mračila, ale před okamžikem si všiml radostného výrazu. Kdyby ji teď políbil, cítil by chuť pamlsku, který si slízla z prstů? Našel by znovu ten omamný, vyčkávající žár, který objevil posledně?

„Hezký večer na táborák."

„Candy tvrdí, že to tak objednala." Ujistila se, že jsou od sebe dost daleko a že je kolem nich dost lidí a uklidnila se. „Nečekali jsme návštěvu."

„Všiml jsem si vašeho kouře."

„Doufám, že jste se nepolekal. Dali jsme vědět hasičům." Kolem prošly tři holky. Chase se za nimi ohlédl a ony vyprskly smíchy. Eden se neudržela. „Jak dlouho vám trvalo, než jste se to naučil?"

„Cože?"

„Ten smrtící šarm, který nutí ženy, aby se vám plazily u nohou?"

„Aha." Usmál se na ni. „Narodil jsem se s tím."

Rozesmála se. Aby to zakryla, překřížila ruce na prsou a odstoupila. „Je dost teplo."

„Na farmě jsme mívali táborák každý Halloween. Můj otec vyřezal obličej do té největší tykve a ozdobil ji montérkami a nějakou flanelkou. Jednou se převlékl za bezhlavého jezdce a vyděsil všechny děti v okolí." Díval se do ohně a napadlo ho, proč v té tradici nepokračuje. „Moje maminka dala každému dítěti jablko v karamelu a potom jsme u ohně vyprávěli strašidelné historky, až jsme byli bez sebe hrůzou. Když tak o tom přemýšlím, myslím, že můj otec se bál víc než všechny děti dohromady."

Dovedla si to živě představit a znovu se usmála. Pro ni představoval Halloween karnevalový večírek, kam přicházela převlečená za baletku nebo princeznu. I když to bylo nádherné, přála si, aby někdy zažila táborák a bezhlavého jezdce.

„Když jsme chystali dnešní večer, byla jsem nadšená jako malá holka. Asi to zní hloupě."

„Ne, zní to nadějně." Položil jí ruku na tvář a pomalu ji k sobě otočil. I když ztuhla, byla její kůže teplá a měkká. „Myslela jsi na mě?"

Zase to bylo tady – pocit, že se někam boří. „Měla jsem práci.“ Chtěla odejít, ale nohy ji neposlouchaly. Zpěv a kytara zněla někde z dálky, ale jeho ruka na její tváři byla tak blízko.

„Já – je od tebe hezké, že ses zastavil,“ začala a zoufale hledala pevnou půdu pod nohama.

„Chceš mě odehnat?“ Jeho ruka se měkce přesunula na její vlasy.

„Určitě máš lepší věci na práci.“ Jeho palec ji pohladil po krku a jí se vzbouřily všechny smysly. „Přestaň.“

Zahalil je kouř. V očích jí tančily plameny. On na ni myslel. Až příliš. Teď byl schopen myslet jen na to, jaké by to bylo milovat se s ní u ohně, ve vůni kouře.

„Nepřišla ses projít k jezeru.“

„Už jsem říkala, že jsem měla práci.“ Proč její hlas nezní vyrovnaně? „Mám na starosti děvčata, tábor a –“

„Sebe?“ Hrozně moc se s ní chtěl znovu procházet, dívat se na hvězdy a vychutnávat si její nevinnost a vášeň. „Já jsem velice trpělivý muž, Eden.“

„Ahoj!“ Roberta se rozzářila, když spatřila Chase.

„Nazdar, Roberto.“ Byla nadšená, že si pamatuje její jméno. Usmíval se na ni, ale jeho ruka byla stále v Edeniných vlasech. „Už si na svůj klobouk dáváš pozor, jak vidím.“

Zasmála se. „Slečna Carlboughová mi řekla, že jestli ještě jednou vlezu do vašeho sadu, sebere mi ho. Ale kdybyste nás pozval na prohlídku, bylo by to poučné, že jo?“

„Roberto.“ Jak to, že tohle dítě bylo vždycky o krok před ostatními? Eden se varovně podívala.

„No, slečna Bartholomewová říkala, že bychom měly myslet na zajímavé věci.“ Roberta nasadila svůj nejnevinnější pohled. „A já si myslím, že jabloně jsou zajímavé.“

„Díky.“ Chase měl pocit, že zaslechl, jak Eden skřípe zuby. „Promyslíme si to.“

„Fajn.“ Spokojená Roberta mu podala černý podlouhlý předmět. „Udělala jsem vám párek. U táboráku musíte sníst spoustu párků.“

„Vypadá báječně.“ Vzal si ho a pořádně si ukousl. „Díky.“ Jenom Chase a jeho žaludek věděli, že uvnitř byl párek ještě pořád studený.

„Mám taky marshmallows a klacky.“ Podala jim je. „Myslím, že je legračnější, když si je sám pečete.“ Protože byla na přelomu dětství a ženství, pochopila, co se mezi nimi děje. „Kdybyste chtěli být sami, víte, líbat se a tak, ve stájích nikdo není.“

„Roberto!“ Eden použila svůj ředitelský hlas. „To by stačilo.“

„No, moji rodiče chtějí být někdy sami.“ Nepokořená se na Chaseho usmála. „Možná se ještě uvidíme.“

„Můžeš s tím počítat.“ Zatímco Roberta poskakovala zpátky, Chase se otočil. V okamžiku, kdy se k ní přiblížil, ukázala Eden klackem k ohni. „Chceš se líbat a tak?“

To žár ohně mi barví tváře do ruda, ujišťovala se Eden.

„Asi si myslíš, že kdyby Roberta referovala doma o tom, že jedna z ředitelek tábora strávila pár chvil ve stájích s mužem, vylepšilo by to pověst tábora Svoboda.“

„Přesně tak. Měla bys jít ke mně.“

„Běž pryč, Chasei.“

„Ještě jsem nesnědl párek. Dej si se mnou večeři.“

„Už jsem párek měla, díky.“

„Dám pozor, aby na jídelníčku párky nebyly. Promluvíme si zítra.“

„Zítra si o ničem nepromluvíme.“ Byla to zlost, co jí bralo dech, a zlost jí taky nedovolila, aby se mu podívala do očí.

„Fajn. Nebudeme mluvit.“ Aby jí dokázal, že má slušné vychování, ukončil rozhovor, zavřel ústa a přitiskl je na její. Nedržel ji, ale i tak jí chvíli trvalo, než dokázala odstoupit.

„Copak nemáš vůbec žádné způsoby?“

„Skoro žádné.“ Díval se jí do očí modrých jako jezero a přísahal, že na žádnou otázku nepřijme odpověď ne. „Začneme v devět ráno u brány do sadu.“

„Začneme co?“

„Tu prohlídku.“ Usmál se podal jí její klacek. „Bude to poučné.“

Přestože stáli na otevřeném prostranství, Eden se cítila zatlačená do kouta. „Nechceme ti narušovat program.“

„To je v pořádku. Dám vědět tvé spoluředitelce, až budu odcházet. Abyste se na to mohly připravit.“

Eden se zhluboka nadechla. „Ty si myslíš, že jsi hrozně chytrý, co?“

„Celkem to ujde, Eden. Mimochodem, hoří ti marshmallow.“

Dal si ruce do kapes a odcházel, zatímco Eden nechápavě hleděla na hořící kouli.

Doufala, že bude pršet, ale nevyšlo to. Ráno bylo teplé a slunečné. Doufala v podporu, ale Candy byla nadšená vyhlídkou na prohlídku jednoho z nejslavnějších sadů v zemi. Holky měly radost ze změny programu a svorně kráčely do Elliotova sadu. Eden zjistila, že ona jediná z toho nemá radost.

„Zkus vypadat, jako kdybys nešla pod gilotinu.“ Candy utrhla modrý kvítek a zastrčila jí ho vlasů. „Je to báječná příležitost – pro děvčata,“ dodala okamžitě.

„Přesvědčila jsi mě o tom, jinak bych tu nebyla.“

„Bručoune.“

„Nejsem bručoun,“ bránila se Eden. „Jsem naštvaná, že se se mnou manipuluje.“

„Dám ti malou radu.“ Utrhla další květinu a hrála si s ní. „Kdyby nějaký muž manipuloval se mnou, dala bych si záležet, aby byl přesvědčený, že to byl můj nápad. Nemyslíš, že ho vyvede z míry, když vejdeš s rozzářeným úsměvem a nezměrným nadšením?“

„Možná.“ Eden si to promýšlela, až se začala usmívat. „Možná že jo.“

„Časem zjistíš, že vychytralost může být lepší než hrdost.“

„Nepotřebovala bych ani jedno, kdybys mě nechala stát v pozadí.“

„Zlato, pokud se nepletu, tak jistý jablečný baron by si tě přehodil přes rameno a prohlídku bys absolvovala takhle, ať bys chtěla nebo ne.“ Chvíli přemýšlela a pak připustila: „Možná, že by to bylo ještě lepší.“

Protože tohle si Eden dokázala živě představit, znovu se zatvrdila.

„Doufám, že se můžu spolehnout na pomoc mé nejlepší přítelkyně.“

„Absolutně.“ Candy objala Eden kolem ramen. „I když nechápu, k čemu je ti moje pomoc, když ti ohromný muž dává omamné polibky.“

„No právě!“ Pár holek se otočilo, a tak Eden raději ztlumila hlas. „Přece něco takového nemůže dělat před lidmi.“

„V soukromí je to určitě zábavnější.“

„Pokračuj a najdeš v prádle užovku.“

„Tak se ho zeptej, jestli má bratra, bratrance nebo alespoň strýce. Hele, už jsme tady,“ pokračovala, než se Eden zmohla na odpověď. „Teď se usmívej a buď milá, jak tě to učili.“

„Za tohle zaplatíš,“ zašeptala Eden. „nevím jak, nevím kdy, ale zaplatíš za to.“

Skupina se zastavila před bránou s velkým kovovým nápisem ELLIOT. Od brány vedla zeď na stopu tlustá a vysoká jako dospělý muž. Byla stará a opravovaná a Eden viděla, že Chase nebyl první, kdo si cenil soukromí.

Cesta od brány vedla přes vyvýšeninu a ztrácela se za ní. Podél ní rostly stromy, tentokrát ne jabloně, ale duby, starší a drsnější než zeď.

Zaujala ji stejná pravidelnost jako v hájku. Kameny, stromy, cesta, to všechno tady bylo celé generace. Eden chápala, na co je pyšný. I ona kdysi nesla odkaz.

Pak se vynořil zpoza zdi a ji opustila i ta troška zdravého rozumu.

V tričku a džínách vypadal urostlý a schopný. Na rukou se mu leskl pot, což bylo znamení, že už dnes ráno pracoval. Proti své vůli se mu podívala na ruce, na ruce, které byly drsné a silné a na ženské pokožce tak jemné.

„Bréráno, dámy.“ Otevřel vrata.

„Bože, to je chlap,“ zaslechla Eden zašeptání jedné z vedoucích. Vzpomněla si na Candyinu radu, narovnala se a nasadila nejzářivější úsměv.

„Holky, tohle je pan Elliot. Je majitelem sadu, kam se dneska podíváme. Děkujeme za pozvání, pane Elliote.“

„Je mi potěšením – slečno Carlboughová.“

Dívčí štěbetání se naplnilo nadšením, když k Chasemu přiběhl pes. Měl barvu meruněk a leskl se, jako kdyby byl plný slunečního

světla. Chvíli si skupinku prohlížel velkýma smutnýma očima a pak se Chasemu opřel o nohu. Menší člověk by spadl. Pes byl nejméně metr vysoký a vypadal spíš jako lev.

„Tohle je Squat. Věřte nevěřte, ale je na své plemeno spíš zakrslý."

Candy si oddechla když si všimla, že psí ocas rytmicky bouchá do země. „Je přátelský, že ano?"

„Squat zbožňuje ženy. Zvláště tolik hezkých žen. Doufal, že ho vezmeme s sebou."

„Je sladký." Rozhodla se okamžitě Roberta. Vykročila kupředu a poplácala psa po hlavě. „Squate, půjdeme spolu."

Pes se zvedl, aby šel vpředu.

Jablka vyžadovala více práce, než si Eden myslela. Nebylo to jen sbírání jablek do košíků a posílání na trh. Sklizeň se neomezovala jen na podzim, spousta odrůd ji protahovala na celé měsíce už od začátku léta.

Nebyly určeny jen na jídlo a pečení. Dokonce i jádřince se používaly na výrobu moštu nebo byly posílány do Evropy na výrobu určitých šumivých vín. Sad byl plný vůně měknoucích plodů a jejich ústa plná slin.

Strom života, pomyslela si Eden. Zakázané ovoce. Držela se v hloučku dívek a připomínala si, že jejich vycházka je kvůli poučení.

Vysvětloval jim, že rychle plodící stromy jsou sázeny do dvanáctimetrových mezer mezi pomalu rostoucími a když je potřeba prostor, jsou káceny. Praktické, pomyslela si, organizované s minimálními ztrátami. Ale pořád je zde romantika kvetoucích jabloní na jaře.

Letní jablka právě sklízely řady brigádníků. Zatímco se dívaly na lidi a stroje při práci, Chase odpovídal na otázky.

„Nevypadají zralé," poznamenala Roberta.

„Jsou už dorostlé." Chase jí položil ruku na rameno a vzal jedno jablko. „Změny, které probíhají v ovoci během zrání, jsou hlavně chemické. Neprobíhají na stromě. Jablko je tvrdé, ale semena jsou hnědá. Podívej." Pomocí kapesního nože přeřízl plod napůl. „Jablka, která teď sklízíme, jsou známá tím, že dlouho vydrží." Pochopil

Robertin výraz a podal jí polovinu jablka. Druhou polovinu schramstl jediným kousnutím Squat.

„Možná byste si chtěly nějaká natrhat samy.“ Odpověď byla kladná a Chase jim to předvedl. „Musíte jablko ukroutit od stopky. Jinak byste mohly zlomit větev a tím snížit budoucí sklizeň.“

Než mohla Eden zareagovat vyrazila děvčata k nejbližším stromům. Stála tváří v tvář Chasemu. Možná to bylo tím, jak měl tvarované rty. Možná to bylo tím, že jeho oči se neustále snažily hledět do jejích, ale její mysl byla pořád naprosto vygumovaná.

„Máš báječnou práci.“ Nejraději by si za tak prázdnou frázi nakopala.

„Mám ji rád.“

„Já, no…“ Musí existovat otázka, inteligentní otázka, na kterou by se mohla zeptat. „Asi ovoce okamžitě odesíláte, aby se nepoškodilo.“

Pochyboval, že by komukoliv z nich záleželo v té chvíli na jablcích, ale pokračoval ve hře. „Jsou uskladněna při teplotě nula stupňů Celsia. Líbí se mi, když máš takhle sčesané vlasy. Rád bych je rozpustil a díval se, jak ti padají na ramena.“

Její srdce začalo prudce bušit, ale předstírá

la, že to neslyšela. „Určitě děláte spoustu testů kvůli kvalitě.“

„Důležitá je plnost.“ Pomalu otáčel jablkem v ruce, ale díval se na její ústa. „Chuť.“ Pohlédl na její rty, jako kdyby je chtěl ochutnat. „Pevnost,“ zašeptal a pohladil ji po krku. „Jemnost.“

Její dýchání se změnilo ve vzdech. Jen tak tak jej zarazila. „Možná bychom se měli věnovat věci v tvé ruce.“

„Které věci?“ Jeho palec jí přejel po bradě.

„Jablku.“

„Eden, chtěl abych se s tebou milovat v sadu, slunce by ti svítilo do tváře a tráva by tě hladila po zádech.“

Vyděsilo ji, když si uvědomila, že by chtěla vyzkoušet, jaké to je být s ním o samotě.

„Promiň.“

„Eden.“ Vzal ji za ruku. Věděl, že postupuje příliš rychle, příliš drsně, ale nedokázal si pomoci. „Chci tě. Možná až příliš.“

I když jeho hlas byl jen šepot, cítila, že se chvěje.

„Měl bys vědět, že mi takové věci nemůžeš říkat, tady, teď. Kdyby ty děti –“

„Povečeř se mnou.“

„Ne.“ Na tom byla rozhodnutá trvat. Nebude s ní manipulovat. „Mám práci, Chasei, která mi příští týdny zabere čtyřiadvacet hodin denně. I kdybych s tebou chtěla povečeřet, což nechci, nebylo by to možné.“

Znělo to rozumně. Ale… „Bojíš se být se mnou sama? Opravdu sama.“

Pravda byla jednoduchá a jasná. Ignorovala ji. „Přeceňuješ se.“

„Pochybuj u, že by pár hodin večer mělo vliv na chod tábora.“

„O chodu tábora nic nevíš.“

„Vím, že s tvou partnerkou a vedoucími budou holky pod dobrým dohledem. A taky vím, že poslední hodina jízdy je ve čtyři.“

„Jak ses to –“

„Zeptal jsem se Roberty,“ řekl klidně. „Prozradila mi, že v šest máte večeři a pak program nebo volno až do devíti. Večerka je v deset. Obvykle trávíš čas po večeři ve stájích. A někdy, když si myslíš, že všichni už spí, jezdíš na koni.“

Otevřela pusu a pak ji zavřela. Nevěděla, co říct. Myslela si, že ty vyjížďky jsou jen její. „Proč se projíždíš v noci, Eden?“

„Těší mě to.“

„Tak dnes večer se můžeš potěšit večeří se mnou.“

Snažila se mít v paměti, že kolem nich jsou děvčata. Snažila se mít na paměti, že výbuch zlosti je nejtrapnější pro toho, kdo se přestane ovládat. „Asi nedokážeš pochopit zdvořilé odmítnutí. Co třeba takhle? Poslední místo, kde bych chtěla být dnes večer nebo kdykoliv jindy, je s tebou.“

Pokrčil rameny a pak učinil krok kupředu. „Myslím, že bychom to měli vyřešit hned. Tady.“

„Neodvážíš –“ Neobtěžovala se dokončit tu myšlenku. Věděla, že se odváží. Jediným pohledem se přesvědčila, že Roberta a Marcie se opírají o strom, šťastně koušou jablka a pobaveně je sledují. „Dobře, nech toho.“ Tím ukončila svou snahu nebýt manipulovaná.

„Nechápu, proč trváš na večeři s někým, kdo tě nesnáší.“

„Ani já. Probereme to večer. O půl osmé.“ Hodil Eden jablko a vyrazil k Roberte.

Eden potěžkala jablko. Byla by schopná praštit ho s ním do hlavy. Namísto toho se do něj zakousla.

PÁTÁ KAPITOLA

Eden pomstychtivě zabořila hřeben do vlasů. Ale vlasy se jí měkce rozlily kolem ramen. Nebude si s tím dělat starosti, je to jenom večeře. Chase zřejmě nedokáže rozpoznat ženskou jemnost.

Nebrala si žádné šperky až na perlovou brož, kterou často nosila v táboře. Chtěla vypadat chladně, skoro upjatě, a tak si vybrala bílou halenku se stojáčkem. Doplnila ji bílou sukní a nacvičovala odměřené pohledy. Výsledkem byla nevinná křehkost, kterou v malém zrcátku nedokázala postřehnout.

Aby dala najevo, že se nehodlá kvůli Chase-mu namáhat skoro vůbec, nepoužila make-up. Mrzutě nanesla jen trochu červeně na tváře a lehkou rtěnku na rty. Je rozdíl mezi lhostejností a vzhledem vandráka. Sáhla po parfému, ale zarazila se. To si nezaslouží. Bude mu muset stačit mýdlo. Otočila se od zrcadla v okamžiku, kdy vešla Candy.

„Páni.“ Zastavila se ve dveřích a pozorně si ji prohlížela. „Vypadáš skvěle.“

„Opravdu?“ Eden se zamračeně otočila k zrcadlu. „Nechtěla jsem vypadat skvěle. Chtěla jsem působit upjatě.“

„Nemůžeš vypadat upjatě ani v hadrech z pytloviny, stejně jako já nebudu éterická ani s krajkama kolem zápěstí.“

Eden zamručela a podívala se na krajky na blůze. „Věděla jsem to. Věděla jsem, že je to chyba. Možná bych je měla strhnout.“

„Opovaž se.“ Candy se smíchem zabránila Eden zničit oblečení. „Kromě toho, šaty nejsou důležité. Důležitý je přístup, že ano?“

Eden naposledy škubla za krajku. „Přesně. Candy, určitě tu bude všechno v pořádku? Ještě pořád se můžu vymluvit.“

„Všechno je v pořádku.“ Candy padla na postel a začala si loupat banán. „Ve skutečnosti se všechno vyvíjí skvěle. Jenom jsem se na tebe zašla podívat.“ Ukousla si. „Potom,“ pokračovala, „zajdeme do jídelny a podíváme se, jaké máme nahrávky na ten taneční večer. Holky se chtějí před tou velkou nocí trochu procvičit.“

„Asi by se ti hodil nějaký dohled.“

Candy mávla napůl snědeným banánem. „Všichni budou pár hodin mezi čtyřmi stěnami. Běž na večeři a přestaň si dělat hlavu. Kam jdete?“

„Nevím.“ Hrabala se v kabelce. „A je mi to jedno.“

„Ale ty, po šesti týdnech zdravé, leč poněkud jednotvárné stravy, se musíš těšit na Rockefellerovy ústřice nebo kaviár.“

„Ne.“ Zavírala a otevírala kabelku. „Jdu jenom proto, že jsem nechtěla vyvolat scénu.“

Candy dojedla banán. „Ví, jak dosáhnout svého, co?“

„To skončí. Dnes večer.“

Když Candy zaslechla přijíždějící auto, nadzvedla se na lokti. Všimla si, že Eden se nervózně kousla do rtu, ale jenom pokynula ke dveřím. „Tak hodně štěstí.“

Eden zachytila její úsměv a zaváhala s rukou na klice. „Na čí straně jsi?“

„Na tvojí, Eden.“ Candy se protáhla a připravila se vyrazit na rokenrol. „Vždycky.“

„Vrátím se brzy.“

Candy se usmála a moudře nic neřekla. Dveře se zabouchly.

I když se Eden snažila vypadat lhostejně, chladně, znechuceně, Chasemu se při jejím příchodu zatajil dech. Do západu slunce chyběla ještě hodina, a tak jí paprsky prosvítaly účesem. Sukně se vinula kolem nahých, opálených nohou. Bradu držela nahoru, možná zlobou, možná vyzývavě. Ale mohl si prohlížet elegantní linii jejího krku.

Pomalu v něm rostla touha.

Čekala, že bude vypadat méně… nebezpečně, zdvořile řečeno. Ale znovu jej podcenila. Svaly v jeho pažích byly ve sportovním saku spíše zvýrazněné, než zakryté. Košile, ať již záměrně, nebo náhodou, ladila k jeho očím a byla u krku rozhalená. Pomalu se na ni usmál a ona mu nevědomky oplatila stejně.

„Takhle jsem si tě představoval.“ Ve skutečnosti si nebyl jistý, jestli přijde nebo co by dělal, kdyby se zamkla v chatce a odmítla ho. „Jsem rád, že jsi mě nezklamala.“

Cítila, že její odpor slábne a snažila se ho obnovit. „Dohodla jsem se," začala, ale umlčela ji ohromná kytice sasanek, které natrhal podél cesty. Neměl by být sladký, připomněla si.

A ona by neměla sladkému chování podlehnout. Ale neovládla se a zabořila obličej do květů.

Ten pohled si uchovám navždy, uvědomil si Chase. Eden s kyticí lučních květů v obou rukou, oči plné radosti a zmatku.

„Děkuju."

„Prosím." Vzal ji za ruku. Měla by ho odstrčit. Věděla to. Ale působilo to tak prostě, tak přirozeně – jako kdyby se jí plnil dávný sen. Eden zmateně přistoupila blíž, ale hlasité chichotání ji vrátilo na zem.

Okamžitě se mu pokusila vymanit. „Holky." Otočila se a zahlédla čepici, mizící za rohem.

„No, přece bychom je nezklamali?" Chase ji vzal za ruku a políbil ji. Eden polilo horko.

„Budu mít problémy." Ale zavřela ruku, jako kdyby chtěla uchovat ten polibek.

„Ano." Usmál se, ale odolal pokušení chytit ji do náruče a zmocnit se slibu, který letmo zahlédl v jejích očích.

„Když mě pustíš, dám květiny do vody."

„Já to udělám." Candy opustila svou pozici u dveří a vyšla ven. Ani Edenino zamračení jí nezahnalo úsměv z tváře. „Jsou nádherné, že jo? Dobře se bavte."

„Provedeme." Chase propletl své prsty s Edeninými a vedl ji k autu.

„Vrátím se brzy."

Candy se usmála. Dveře se zabouchly.

Namlouvala si, že je oslepená sluncem. Jak jinak by mohla minout bílé lamborghini zaparkované vedle chatky. Usadila se do sedadla a dávala si pozor, aby se neuvolnila.

V okamžiku, kdy naskočil motor, se s ní začaly houfně loučit. Každé děvče a vedoucí jí přišly zamávat. Eden potlačila smích.

„Mám pocit, že tohle je jedna z hlavních táborových událostí."

Chase zamával otevřeným oknem. „Uvidíme, jestli to bude platit i o nás."

Něco v jeho hlasu ji přimělo, aby se na něj podívala a zahlédla jeho ďábelský úsměv. „Tak jo.“ Opřela se a chystala se vyzískat z jejího mizerného osudu to nejpřijatelnější. „Už celé týdny jsem neměla jídlo, které by bylo servírováno na podnose.“

„Nepoužiju podnosy.“

„Díky.“ Zasmála se a ujistila se, že její smích nebyl uvolněný. „Zaraz mě, pokud začnu rovnat stříbrné příbory.“ Vánek pronikající okny byl teplý a svěží jako Chaseho květiny. Eden si jej nechala foukat do tváří. „Je to příjemné, zvláště když jsem čekala pick-up.“

„I venkovský balík může mít rád hezká auta.“

„Tak jsem to nemyslela.“ Byla připravená se omluvit, ale zahlédla jeho úsměv. „Asi by ti bylo jedno, i kdybych to tak myslela.“

„Vím, co jsem zač, co chci a co mohu dosáhnout.“ V zatáčce zpomalil. „Ale názor některých lidí je důležitý. V každém případě dávám před městskou zácpou přednost horám. Co ty, Eden?“

„Ještě jsem se nerozhodla.“ Byla to pravda. Během těch týdnů se změnily její priority i její touhy. Přemýšlela nad tím a skoro přehlédla nápis ELLIOT. „Kam to jedeme?“

„Na večeři.“

„Do sadu?“

„Do mého domu.“ Přeřadil a automobil se začal šplhat na kopec.

To nebyla přeplněná a bezpečná restaurace, kterou si představovala. Ale už byla na soukromých večeřích, nebo ne? Byla vychovávaná k tomu, aby zvládla jakoukoliv situaci. Jenomže večeře s Chasem asi nebude stejná jako jiné zkušenosti.

Spatřila dům.

Byl kamenný. Nevěděla, že kameny pocházejí z blízkých hor. Ale viděla, že je nádherný, ošlehaný věky. Na první pohled jí připadal šedivý, ale zblízka se objevily barvy. Krystaly minerálů se leskly v zapadajícím slunci.

Nebylo to nic, co čekala, ale přece… dům a všechno kolem jí něco připomínalo.

Pomohl jí z auta a ona se dívala na to, co bylo jeho ještě dříve, než se narodil.

„Ach, Chasei, to je nádhera.“ Zastínila si oči. „Není divu, že to máš rád.“

„Postavil to můj dědeček. Dokonce pomáhal lámat kámen. Chtěl něco, co vydrží dlouho a ponese kus jeho samého.“

Pomyslela na dům, který patřil celé generace její rodině. Ztratila ho. Prodala. Touha mu to říct byla skoro silnější než její hrdost. Napadlo ji, že by tomu možná rozuměl.

Cítil změnu její nálady ještě dříve, než v jejích očích zahlédl slzy. „Co se stalo, Eden?“

„Nic.“ Ne, nemůže mu to říct. Některé rány musí zůstat zakryté. Soukromé. „Jenom mě napadlo, jak důležité jsou některé tradice.“

„Pořád ti chybí otec.“

„Ano.“ Slzy z očí zmizely. „Ráda si to prohlédnu zevnitř.“

Na chvíli zaváhal, cítil, že toho v sobě nosí víc a že se mu skoro svěřila. Může počkat, pomyslel si, i když jeho trpělivost byla skoro u konce. Bude muset počkat, dokud se mu nezačne přibližovat, a ne vzdalovat.

S její rukou ve své stoupal po schodech ke dveřím. Na druhé straně ležela meruňková hora jménem Squat. I když Chase otevřel dveře, hora zůstala ležet.

„Určitě můžeš nechat tak velkého psa neuvázaného?“

„Myslím, že většina zlodějů by se ho neopovážila překročit.“ Chytil Eden kolem pasu a přenesl ji.

Kamenné zdi výborně izolovaly proti horku a vnitřek domu byl chladivý a příjemný. Vysoké stropy dávaly pocit nekonečného prostoru. Všimla si obrazu Moneta, ale než stačila něco říct, Chase ji vedl skrz mahagonové dveře.

Pokoj byl čtvercový s okny na východní a západní straně. Eden si okamžitě dokázala představit východ a západ slunce. Celý pokoj byl komfortní, s modrými prvky a ručně tkanými přehozy. Ve váze byly čerstvé květiny. To od osamělého muže nečekala.

Zamyšleně přešla k západnímu oknu. Slunce kreslilo na domě dlouhé stíny.

„Dovedu si představit, že je nádherné, když začne zapadat slunce.“

„Je to můj oblíbený výhled.“ Jeho hlas se ozval hned za ní, ale tentokrát se nebránila, když jí položil ruce na ramena. Říkal si, že je jen náhoda, že si vybrala zrovna tohle okno, ale skoro věřil, že ji tam přivedla jeho touha, aby si rozuměli. Nebylo by moudré zapomenout, kým je a jaký život si vybrala. „Neuvidíš žádnou Symphony Hall ani Řodinovo muzeum.“

Jeho prsty jemně masírovaly křivku její šíje. Ale jeho hlas nebyl tak klidný Zvědavě se otočila. Jeho ruce jí povolily proklouznout a pak se jí znovu usadily na ramenou. „Nemám pocit, že by tu chyběly. Kromě toho, dají se přece navštívit a pak se můžeš vrátit sem.“ Bez přemýšlení zvedla ruku a upravila mu vlasy. Chytil ji za zápěstí. „Chasei, já –“

„Příliš pozdě,“ zašeptal a pak políbil každičký prst její ruky. „Pro tebe i pro mne.“

Nemohla tomu uvěřit. Nemohla dopustit, aby se projevovaly její city. Hrozně moc si přála, aby mu mohla věřit, aby se mu mohla otevřít. Jak hrozné bylo být zranitelná. „Prosím, nedělej to. Je to chyba pro nás oba.“

„Asi máš pravdu.“ Co se týče jeho, byl si skoro jistý. Ale nedbal. „Každý má právo na jednu velkou chybu.“

„Teď mě nelíbej.“ Zvedla ruku, ale jen si ji přitiskla na hruď. „Nedokážu přemýšlet.“

„To s tím nemá nic společného.“

Když se jeho ústa dotkla jejích, byla měkká, pátravá. Příliš pozdě. Znělo jí to hlavou, když zvedla ruku k jeho hlavě a nechala ho pokračovat. Tohle chtěla, bez ohledu na jakékoliv argumenty, bez ohledu na snahu se bránit. Chtěla být k němu přitisknutá, chtěla se probořit do nekonečného snu.

Cítil její prsty ve svých vlasech a musel se přinutit, aby se ovládl. Touha, naléhavá a nenasytná, musela počkat, dokud k ní nepřibude důvěra. Byla víc než letní dobrodružství.

„Chasei.“ Divoký rytmus jejího srdce jí nahnal strach. Chvěla se. Cítila, jak se to šíří celým tělem a roste ve směs paniky a slasti. Jak mohla nejprve bojovat a pak se poddat? „Chasei, prosím.“

Musel se odtáhnout, kousek po kousku. Nechtěl začít tak rychle, tak prudce. I když, možná že ano.

„Zapadá slunce.“ Když ji otáčel směrem k oknu, jeho ruce nebyly příliš klidné.

Byla mu vděčná, že jí dal čas se trochu sebrat. Jaké úsilí ho to stálo, pochopí až později.

Stáli v tichu a dívali se na růžové světlo nad horami. Vyrušilo je hlasité zakašlání.

„Pardon.“

Muž ve dveřích měl roztřepaný plnovous spadající až k prvnímu knoflíku na košili. I když nebyl vyšší než Eden, byl rozložitý a vypadal silný. Když se usmál, zahlédla zlaté zuby.

Takže tohle byla ta malá dáma, která zamotala šéfovi hlavu. Připadala mu hezčí než košík nejlepších jablek, a tak ji pozdravil pokývnutím. „Večeře je hotová. Pokud ji nechcete jíst studenou, měli byste jít za mnou.“

„Eden Carlboughová, Delaney.“ Chase věděl, že Delaney už situaci odhadl. „On umí vařit, já ne, a proto jsem ho ještě nepropustil.“

„Nepropustil mě, protože jsem mu utíral nos a zavazoval boty.“

„Mohli bychom dodat, že to bylo skoro před třiceti lety.“

Cítila se nejisté i potěšené. Bylo příjemné poznat někoho, kdo dokáže usadit Chase Elliota. „Ráda vás poznávám, pane Delaney.“

„Delaney, madam, jenom Delaney.“ Zatahal se za vousy. „Docela hezká,“ prohodil směrem k Chasemu. „Je rozumné najít si takovou, která ráno nevypadá jako bubák. Ale chladne vám večeře,“ dodal a zmizel.

Eden zůstala během Delaneyho hovoru tiše, ale stačil jediný pohled na Chaseho obličej, aby vyprskla smíchem. To Chasemu vnuklo myšlenku ucpat Delaynemu ústa jeho vlastním vousem.

„Těší mě, že ses pobavila.“

„Báječně. To je poprvé, co tě vidím neschopného slova. A nemůžu si pomoct, ale těší mě, že nejsem považována za bubáka.“ Pak jej odzbrojila tím, že mu podala ruku. „Chladne nám večeře.“

Chase ji nevedl do jídelny, ale na terasu. Vánek vytvářený ventilátorem tam pohupoval košíky s fuchsiemi.

„Tvůj dům je plný překvapení,“ řekla Eden při pohledu na proutěná křesla a stůl se skleněnou deskou. „Každý pokoj je postaven pro odpočinek a nádherný výhled.“

Stůl byl prostřený barevnou keramikou. I když slunce ještě nezašlo, hořely na něm dvě svíce. Vedle jejího talíře ležela divoká růže.

Romantika, pomyslela si. Tohle byla romantika, o jaké dosud jen snila. Tohle byla romantika, na jakou si teď musí dávat pozor. Jenomže, tak či onak, zvedla růži a usmála se na něj. „Děkuju.“

„Posaď se. A jez, dokud je to teplé.“ Delaney vešel na terasu s ohromným tácem v rukou. Eden poslechla. „Doufám, že máte hlad. Neuškodí vám, slečinko, když se trochu zakulatíte. Kromě toho, mně se vždycky na ženských kostech líbilo trochu zdravého masa.“

Během řeči jim nakládal báječně vyhlížející salát z darů moře. „Moje specialita, kuře Delaney. Nechám je přikryté, dokud nedojíte salát. Jablečný koláč je na horkém plechu, sušenky v troubě.“ Vrazil do mísy s ledem láhev vína. „Tohle je to speciální víno, co jste chtěli.“ Odstoupil a chvíli se díval přivřenýma očima, pak si spokojeně oddechl. „Jdu domů. Ne-nechte vychladnout moje kuře.“ Utřel si ruce do džin, vyšel dveřmi a zabouchl je za sebou.

„Delaney má svérázný styl, že jo?“ Chase uchopil láhev vína, aby nalil do skleniček.

„Svérázný,“ souhlasila Eden a užasla, že takové hrubé ruce vytvořily něco tak nádherného jako byl salát na jejím talíři.

„Peče nejlepší sušenky v Pensylvánii.“ Chase pozvedl sklenici, aby si s ní připil. „A jeho hovězí Wellington bych vsadil proti jakémukoliv jídlu.“

„Hovězí Wellington?“ Zavrtěla hlavou a usrkla si vína. Bylo vynikající, jen jemně trpké. „Doufám, že se neurazíš, když řeknu, že vypadá spíš jako někdo, kdo seškvaří steak i na domácím grilu.“ Zapíchla vidličku do salátu a ochutnala ho. „Ale…“

„Vzhled může klamat,“ dopověděl místo ní Chase a potěšilo ho, že při vychutnávání salátu přivřela oči. „Delaney tady vařil odjakživa. Bydlí v malé chatce, kterou mu před nějakými čtyřiceti lety pomohl postavit můj dědeček. Bez ohledu na jeho svérázné způsoby je členem rodiny.“

Přikývla a vzpomněla si, jak těžké bylo říct jejímu dlouholetému komorníkovi, že ho propouští. Možná nikdy nebyli tak blízcí nebo neformální jako Chase a Delaney, ale i tak to byl člen rodiny.

Znovu v jejích očích zahlédl ten zvláštní stín. Chtěl jí pomoci, tak natáhl ruku a jemně se jí dotkl. „Eden?“

v Až příliš rychle začala znovu jíst. „Je to skvělé. Doma mám tetu, která by tvého Delaneye zlanařila po prvním ochutnání.“

Kuře Delaney si své jméno zasloužilo. Večer příjemně ubíhal, i když spolu prakticky v ničem nesouhlasili.

Ona četla Keatse a on Christie. Ona měla ráda Bacha a on Haggarda, ale to v přicházejícím šeru nebylo důležité. Svíčky pomalu hořely. Víno se lákavě třpytilo. Z louky se ozvala křepelka.

„To je hezký zvuk.“ Její povzdech byl uvolněný. „Když je tábor tichý, můžeme slyšet večerní zpěv ptáků. Jeden zpívá hned vedle naší chaty. Skoro bychom si podle něj mohly řídit hodinky.“

„Většina z nás má nějaké zvyky,“ pokývl hlavou. Napadlo ho, jaké zvyky má asi ona, a jak je změnila. Vzal ji za ruku a otočil ji dlaní nahoru. Měla mozoly. „Neposlechla jsi mou radu.“

„Jakou radu?“

„Aby sis vzala rukavice.“

„Nestálo to za to. Kromě toho…“ Napila se vína.

„Kromě toho?“

„Když mám mozoly, znamená to, že jsem něco dělala.“ Vyhrkla to, a pak si v duchu nadávala a čekala, kdy se jí vysměje.

Neudělal to. Namísto toho seděl tiše, hladil její namoženou kůži palcem a díval se na ni. „Vrátíš se?“

„Vrátím?“

„Do Filadelfie.“

Bylo by hloupé mu vysvětlovat, jak těžké pro ni je na to nemyslet. Tak mu odpověděla způsobem typickým pro praktickou Eden. „Tábor se na konci srpna zavírá. Kam jinam bych šla?“

„Kam jinam?“ souhlasil, ale když jí pustil ruku, neucítila úlevu, spíš ztrátu. „Možná, že v životě každého člověka přijde okamžik, kdy se musí zamyslet nad svým dalším rozhodnutím.“ Postavil se a obě ruce měl zaťaté. Učinil krok jejím směrem a jí skočilo srdce do krku. „Vrátím se.“

Když osaměla, dlouze a roztřeseně se nadechla. Co čekala? V co doufala? Když vstávala, nohy se jí trochu třásly, ale to mohlo být vínem. Ale to by ji rozehřálo a jí byla spíš zima. Aby ji zahnala, třela si paže dlaněmi. Dívala se na tichou blednoucí oblohu a nemyslela na to, jak bude vypadat, až vyjdou hvězdy.

Možná se spolu zase budou dívat na hvězdné nebe. Budou poznávat souhvězdí a jejich sny a touhy budou splývat.

Přitiskla si prst na rty a snažila se zahnat takové myšlenky. Jenomže ten večer byl hezčí, než si myslela. Jenomže spolu měli více společného, než si připouštěla. Jenomže on dokázal projevovat jemnost, která ji odzbrojovala. A když ji políbil…

Ne. Nespokojeně se protáhla. Zase spřádá romantické sny. Nejdřív musí dát do pořádku svůj život, najít své místo. Nemohla se na něj dívat, jako kdyby měla být jeho součástí.

Zaslechla nějakou hudbu. Měla by odejít, napadlo ji. Hned. Nechala se omámit atmosférou. Domem, západem slunce, vínem. Jím. Když uslyšela kroky, otočila se. Řekne mu, že musí zpátky. Za všechno mu poděkuje a… uteče.

Když vešel do pokoje, stála vedle stolu a světlo svíček se jí mihotalo po pokožce. Soumrak se svým magickým kouzlem ji zahaloval zezadu. Pokoj byl plný vůně planě rostoucích růží. Napadlo ho, že kdyby se jí teď dotkl, prostě by se mu rozplynula v rukou.

„Chasei, myslím, že bych –“

„Ššš.“ Nerozplyneme se, řekl si a šel k ní. Byla skutečná a on taky. Jendou rukou ji chytil za dlaň, druhou kolem pasu. Zaváhala a začala se pohybovat s ním. „Jednou z radostí, kterou nám dává country hudba, je možnost na ni tančit.“

„Já, no, neznám tu píseň.“ Ale cítila se tak dobře, tak hrozně dobře, když se s ním pohupovala, zatímco zapadalo slunce.

„Je to o muži, ženě a touze. Jako všechny nejkrásnější písně.“

Zavřela oči. Cítila jeho sako na své tváři, jeho ruku kolem pasu. Voněl mýdlem, ale ne takovým, jaké by použila žena. Ta vůně byla čistě mužská. Sklonila hlavu, takže její rty se dotkly jeho krku.

Jeho zrychlený tep ji překvapil. Zapomněla na opatrnost, sklonila se ještě níž a cítila, že jeho puls zrychlil. Její nebyl o nic pomalejší. Zasténala a dotkla se ho špičkou jazyka.

Začal ji odtahovat. Chtěl. Slíbil si, že nebude spěchat, aby to oba dokázali kontrolovat. Ale když k němu byla přitulená, houpala se, prsty mu zatínala do krku a její ústa… Zasténal, zmocnil se jí a sytil svůj hlad.

Ten polibek byl vášnivý, naléhavý. A z nějakého důvodu jí připadal známý. Zaklonila hlavu. Rozevřela rty. Chtěla ten žár, chtěla tu vášeň, kterou zahlédla.

Možná ji položil na lehátko on, možná ho tam přitáhla ona, ale ocitli se tam spolu, mezi polštáři. Párkrát zahoukala sova, a pak je nechala být.

Chtěl věřit, že je tak štědrá. Chtěl věřit, že jeho rty se setkají s jejími a naleznou nekonečnou sladkost. Teď se mu točila hlava. Ať chtěl cokoliv, ať snil o čemkoliv, nebylo to nic proti tomu, co držel v náručí.

Pohladil ji po těle a dostalo se mu souhlasného zachvění. Se zasténáním se vzepjala v ústrety jeho dlani. Přes lehkou látku její blůzy cítil, jak jí žhne kůže a láká ho k dalším dotekům.

Povolil první knoflíček její blůzy, pak druhý a jeho ústa se vydala stejnou cestou. Chvěla se rozkoší. Když mu zabořila prsty do vlasů, pohladily ho po tváři její krajky. Zdálo se jí, že se celé její tělo plní rozkoší, jakou si dříve jen představovala.

Cítila za zády měkké polštáře. Jeho tělo bylo horké a tvrdé. Vánek, který si pohrával se záclonami, byl příjemně chladivý a plný vůně květin. Místnost byla spoře osvětlená plameny svíček. Slyšela zpěv tisíců cikád. Ale nejjasněji slyšela své jméno, které jí šeptal do kůže horkými rty.

Najednou ji znovu políbil. Cítila v tom polibku všechno, jeho touhu, jeho vášeň, to, co jej připravovalo o rozum. Cítila, že jí selhávají smysly. A sténala rozkoší a milovala ho.

Na chvíli byla šťastná, že ho našla. Plnily se jí její sny. Držela je ve svých rukou.

Zachvěla se strachem. Nesměla to dopustit. Jak by to mohla riskovat? Už jednou dala svou důvěru a svůj slib, i když ne srdce. A

byla odmítnuta. Kdyby se to stalo znova, nikdy by se z toho nedostala. Kdyby se to stalo s Chasem, nechtěla by se z toho dostat.

„Chasei, už dost.“ Odvrátila hlavu a snažila se vyjasnit si mysl. „Prosím, přestaň.“

Cítil v ústech její chuť. Věděl, že její tělo se chvěje stejnou touhou jako jeho. „Eden, proboha.“ S nejvyšším úsilím zvedl hlavu a podíval se na ni. Měla strach. Okamžitě to poznal a přemohl se. „Neublížím ti.“

To ji skoro přesvědčilo. Myslel to vážně, tím si byla jistá, ale to ještě neznamenalo, že se to nemůže stát. „Chasei, to není správné. Ani pro mě. Ani pro tebe.“

„Není?“ Přitiskl ji k sobě. „Chceš mi říct, že sis před chvilkou nemyslela, že je?“

„Ne.“ Byl to zmatek i strach, co vedl její prsty v jeho vlasech. „Ale tohle nechci. Musíš pochopit, že to nesmím chtít. Teď ne.“

„Chceš hrozně moc.“

„Možná. Ale nemám na vybranou.“

To ho rozlítilo. To on kvůli ní neměl na vybranou, prostě proto, že existovala. On ji neprosil, aby vstoupila do jeho života. Nežádal ji, aby se stala smyslem jeho života dříve, než bude mít šanci si to promyslet. Dostala ho do situace, kdy byl napůl šílený. A teď se odtahuje. A chce po něm, aby to pochopil.

„Budeme hrát podle tvých pravidel.“ Tón jeho hlasu studil.

Zachvěla se, když si uvědomila, jak prudký může být jeho hněv. „To není hra.“

„Ne? No, v každém případě ji hraješ dobře.“

Stiskla rty. Chápala, že si to šlehnutí alespoň zčásti zasloužila. „Prosím, nekaž, co se stalo.“

Přešel ke stolu, zvedl svou sklenici a díval se do vína. „Co se stalo?“

Zamilovala jsem se do tebe. Neřekla to nahlas, raději si začala zapínat blůzu.

„Řeknu ti to.“ Vypil zbytek vína. Ale to ho neuklidnilo. „Už poněkolikáté v našem úžasném vztahu jsi se bez důvodu změnila z vášnivé v ledovou. Zajímalo by mě, jestli Eric zrušil váš sňatek kvůli pudu sebezáchovy.“

Viděl, jak jí ztuhly prsty. I v matném světle bylo patrné, jak jí zbledl obličej. Pomalu postavil sklenici na stůl. „Promiň, Eden. To sis nezasloužila.“

Snaha zůstat klidná a ovládnout se, to byl tuhý boj, ale vyhrála. Pomalu si zapnula poslední knoflík a pak se zvedla. „Pokud tě to opravdu zajímá, můžu ti prozradit, že Eric mě odmítl z mnohem praktičtějších důvodů. Děkuj u za večeři, Chasei. Bylo to vynikající. Prosím, poděkuj za mě Delaneyovi.“

„K čertu, Eden.“

Když vykročil, její tělo se napjalo jako luk. „Pokud pro mě můžeš něco udělat, zavez mě zpátky a nic neříkej. Vůbec nic.“

Otočila se a odešla.

ŠESTÁ KAPITOLA

Během prvních srpnových dnů byl tábor stíhán jednou katastrofou za druhou. Tou první byl jedovatý břečťan. Stačilo čtyřiadvacet hodin a deset děvčat a dvě vedoucí byly pokryté mastí. Panující horko jim jejich úděl nijak nezpříjemnilo.

Jakmile začaly opadat jejich vyrážky, přišel třídenní liják. Tábor se změnil v bažinu a venkovní akce byly zrušeny. Začalo panovat napětí. Pak naštěstí zasáhl blesk jeden z blízkých stromů a trochu rozptýlil panující nudu.

Než se ukázalo slunce, měly dost držáků na hrnce, řetízků ke klíčům, peněženek a podušek, aby si mohly otevřít obchod.

Přijeli muži s pilami, aby odklidili zbytky stromu. Eden vypsala šek a modlila se, aby to byla poslední krize.

Možná ještě ani nebyl proplacen, když přestala fungovat trouba, kterou koupily v obchodě s použitým zbožím. Během tří dnů, než přivezli náhradní díly, vařily jako v opravdové divočině – na otevřeném ohni.

Valach Courage dostal nějakou infekci, která se mu usadila na plicích. Všichni v táboře se o něj strachovali a pečovali o něho. Veterinář mu předepsal penicilin. Eden strávila tři bezesné noci ve stájích, starala se o něho a čekala, až krize přejde.

Konečně dostal kůň chuť k jídlu, bláto vyschlo a trouba začala péct. Eden si řekla, že nejhorší mají za sebou a táborová rutina se vrátila do svých kolejí.

Když šla do stájí, nesla koním pytel jablek a Courageovi nějakou mrkev. Ale teď, když přešla doba katastrof, ji běžná práce nedokázala zaměstnat natolik, aby nedokázala myslet na jiné věci.

Večer s Chasem si pamatovala, jako kdyby to bylo včera. Každé slovo, každý dotek, každé gesto bylo uloženo v její hlavě. I pocit ze zamilování, tak nový a tak zneklidňující.

Nebyla na to připravená. Její život byl řadou příprav a rozvážných akcí. I její zasnoubení bylo výsledkem dobře připravené procedury. Od té doby se naučila používat objížďky a obcházet překážky. Ale Chase byl něco, s čím se dosud nesetkala.

Nezáleželo na tom, říkala si, když hladila Patience po zádech. Zvládne to a zavede do ustálených kolejí. Stejně nemá na vybranou.

„Myslela jsem, že tě tady najdu.“ Candy se opřela o vrata a poplácala kobylu po zádech. „Jak se vede Couragemu?“

„Dobře.“ Eden si myla ruce u malého umyvadla. „Myslím, že už si s ním nemusíme dělat starosti.“

„Jsem ráda, že budeš spát v posteli, a ne na hromadě slámy ve stáji.“

Eden si zapřela ruce o záda a protáhla se. Ani ten nejdelší tenisový zápas ji nikdy takhle nebolel. Bylo to nepochopitelné, ale líbilo se jí to. „Nikdy by mě nenapadlo, že se budu těšit na spaní v chatce.“

„No, když si teď nemusíš dělat starost o valacha, můžu ti říct, že já si dělám starosti o tebe.“

„O mě?“ Eden se podívala po ručníku, a když žádný nenašla, utřela si ruce do kalhot. „Proč?“

„Přepínáš se.“

„Nehloupni. Mám co dělat, abych ne-ztloustla.“

„To přestalo být alespoň podobné pravdě druhý týden tábora.“ Candy se nadechla. „Sakra, Eden, jsi vyčerpaná.“

„Unavená,“ opravila ji Eden. „To spraví pár hodin v té mizerné chatce.“

„Podívej, klidně se tomu tématu vyhýbej s každým jiným i sama se sebou. Ale ne se mnou.“

Nebylo časté, aby Candin hlas nabral tenhle vážný tón. Eden přikývla. „Dobře, co je to za téma?“

„Chase Elliot,“ prohlásila Candy a viděla, jak Eden ztuhla. „Na nic jsem se tě neptala, když ses vrátila z té večeře.“

„Oceňuju to.“

„To nedělej, protože se tě ptám teď.“

„Povečeřeli jsme, mluvili jsme o knížkách a hudbě, a potom mě přivezl zpátky.“

Candy se zaskřípěním zavřela dveře. „Myslela jsem si, že jsme přítelkyně.“

„Ale Candy, víš, že jsme.“ Povzdechla si a na chvíli zavřela oči. „Dobře, dělali jsme přesně to, o čem jsem mluvila, ale během toho se věci nějak vymkly z rukou.“

„Jaké věci?“

Eden zjistila, že nemá sílu se smát. „Nevěděla jsem, že jsi taková všetečka.“

„Já jsem zase nevěděla, že se ti líbí žít v depresi.“

„Žiju? No, možná, že ano.“

„Řekněme, že skáčeš od jednoho problému k druhému jen proto, abys nemusela řešit svůj vlastní.“ Přistoupila blíž a stáhla Eden na malou lavičku. „Takže si promluvme.“

„Nevím, jestli to dokážu.“ Spustila ruce a podívala se na ně. Prsten s opálem, který kdysi patřil její matce, na ni zamrkal. „Když táta umřel a všechno bylo v takovém zmatku, přísahala jsem sama sobě, že to zvládnu a najdu nejlepší řešení problémů. Musela jsem je vyřešit sama.“

„To neznamená, že se nemůžeš spolehnout přítelkyni.“

„Spoléhala jsem na tebe tolik, až se divím, že dokážeš chodit rovně.“

„Dám ti vědět, až se začnu ohýbat. Eden, pokud mne paměť neklame, spoléhaly jsme jedna na druhou od chvíle, co jsme se naučily mluvit. Řekni mi o Chaseovi.“

„Vylekal mě.“ Nadechla se a opřela se o stěnu. „Všechno se děje tak rychle a všechno mi připadá tak intenzivní.“ Otočila se ke Candy. „Kdyby to všechno bylo jinak, byla bych teď vdaná za úplně jiného muže. Jak bych si mohla myslet, že jsem tak rychle zamilovaná do někoho dalšího?“

„Nesnaž se mi naznačovat, že jsi přelétavá.“ To poslední, co Eden čekala, byl Candin veselý, hlasitý smích. „Eden, to já jsem přelétavá, copak jsi zapomněla? Ty jsi vždycky byla až příliš stálá. Počkej, vidím, že se začínáš urážet, takže si promluvme logicky.“ Candy začala počítat na prstech.

„Za prvé, byla jsi zasnoubená s Ericem –tím hadem – z důvodů, které jsme probraly už dřív. Připadalo ti to vhodné. Byla jsi do něho zamilovaná?“

„Ne, ale myslela jsem –“

„To není důležité. Odpověď zní ne. Za druhé, ukázal svou pravou tvář, zasnoubení bylo zrušeno před několika měsíci a ty ses setkala s okouzlujícím, přitažlivým mužem. Teď zkusme pokročit o kousek dál.“ Přibližovala se k podstatě věci a neklidně poposedla. „Řekněme – bůh chraň – že by ses vdala za Erica. Když by se projevil jako had, zlomil by ti srdce. Časem a s nějakým úsilím by ses dala dohromady. Správně?“

„Určitě bych to dokázala.“

„Takže spolu souhlasíme.“

„V podstatě.“

To Candy stačilo. „Pak, pokud bys potkala okouzlujícího a přitažlivého muže, bys byla volná, aby ses do něj mohla zamilovat. V každém případě, byla bys v právu.“ Spokojeně se postavila a dala si ruce v bok. „Takže, kde je problém?“

Nebyla si jistá, jestli to dokáže vysvětlit nebo jestli to vůbec bude dávat smysl. Eden se podívala na své ruce. „Protože jsem se něco naučila. Láska je závazek, je to naprostá odpovědnost, sliby, kompromisy. Nejsem si jistá, jestli jsem schopná teď někomu něco takového nabídnout. A kdybych byla, nevím, jestli to tak cítí i Chase.“

„Eden, tvé instinkty ti musí říkat, že ano.“

Zavrtěla hlavou a postavila se. Cítila se líp, když to všechno řekla nahlas, ale nic to nezměnilo. „Naučila jsem se nevěřit svým instinktům, ale být realistická. A proto se jdu věnovat účetnictví.“

„Ale Eden, odpočiň si od toho.“

„Naneštěstí jsem si od toho odpočala během maléru s břečťanem, během odklízení stromu, kvůli poruše trouby a návštěvě veterináře.“ Zavěsila se do Candy a vyrazila ke dveřím. „Máš pravdu, a když se člověk svěří, uleví se mu, ale úkolem dne je praktičnost.“

„Tím myslíš šeky a účetnictví.“

„Přesně. Opravdu se do toho chci pustit. Výhodou je, že se unavím natolik, až se mi lehátko začne jevit jako skutečná postel.“

Candy otevřela dveře a pak prohlásila, „Pomůžu ti.“

„Díky, ale ráda bych to dokončila před Vánoci.“

„Nepodceňuj mě, Eden.“

„Je to tak.“ Zabouchla za nimi dveře. „Nedělej si o mě starosti, Candy. Ta rozmluva mi vyčistila hlavu.“

„Když s tím začneš něco dělat, bude to ještě lepší, ale je to alespoň začátek. Hlavně to nepropásni.“

Kancelář, jak to Eden poněkud nadneseně nazývala, byla malá místnost vedle kuchyně. Eden rozsvítila stolní lampičku a zapnula tranzistorové rádio vyladěné na stanici s klasickou hudbou.

Tady byly věci černé a bílé. Nebylo zde několik možností, žádné měnění pravidel jako v jiných částech tábora. Čísla byla fakta a fakta. Bylo na ní se s nimi vypořádat.

Otevřela pořadač a vytáhla faktury, šekovou knížku a účetní knihu. Systematicky vyťukávala čísla a počítačka je přenášela na papír.

Během dvaceti minut věděla to nejhorší. Mimořádné výdaje posledních dvou týdnů vyčerpaly jejich fondy na minimum. Nebyly v úpadku, ale jediný krok od něj. Zamyšleně si masírovala nos.

Ještě pořád to můžeme zvládnout, říkala si. Položila ruku na hromadu papírů. Pokud nepřijdou další mimořádné výdaje. A pokud budou s Candy žít skromně. Pokud na příští sezónu seženou dost zájemců, všechno se obrátí k dobrému.

Povzdechla si. A kdyby snad něco nevyšlo, ještě pořád má nějaké šperky, které může prodat.

Její prsten s opálem a brilianty se zaleskl, ale ona se odvrátila a cítila se provinile, že nad něčím podobným přemýšlí. Ale udělala by to. Kdyby neměla jinou možnost, tak určitě. Co by nikdy neudělala, bylo vzdání se.

Slzy se objevily tak neočekávaně, že začaly dopadat na papír dříve, než ji napadlo je utřít. Ale i když to udělala, objevily se nové. Nikdo ji neviděl, nikdo neslyšel. Eden si položila hlavu na hromadu papírů a začala plakat.

Nic to nezmění. Se slzami nepřijdou nové nápady nebo báječné odpovědi, ale i tak je nechala. Najednou ji opustila síla.

Takhle ji našel, tiše plakat na hromadě papírů. Nejprve jen tak stál v přivřených dveřích. Vypadala tak bezmocně, tak vyčerpaně. Chtěl k ní jít, ale zarazil se. Chápal, že slzy jsou něco osobního.

Nechtěla by je nikomu ukazovat, zvláště ne jemu. Ale přestože to všechno věděl, přistoupil k ní. „Eden.“

Prudce zvedla hlavu. „Co tady děláš?“

„Chtěl jsem tě vidět.“ Znělo to jasně, ale nepopisovalo to přesně, co se v něm dělo. Chtěl jít za ní, chytit ji do náruče a pomoct jí se vším, co jí dělalo problémy. Dal si ruce do kapes a zůstal stát. „Ráno jsem se dozvěděl o tom valachovi. Přitížilo se mu?“

Zavrtěla hlavou a snažila se, aby to znělo klidně. „Ne, je mu líp. Nebylo to tak vážné, jak jsme si na začátku myslely.“

„To je dobře.“ Nedokázal najít nějaké rozumné téma k hovoru a tak začal nervózně přecházet po místnosti. Jak jí může nabídnout pomoc, když mu neřekne, co se děje? Její oči už byly suché, ale dobře věděl, že to účinkuje jen a pouze její hrdost. K čertu s hrdostí, pomyslel si. Chtěl jí pomoci.

Když se k ní otočil, zjistil, že se postavila. „Proč mi nic neřekneš?“

Jeho upřímná starost byla natolik viditelná, že okamžitě zahodila svou masku. „Není o čem mluvit. Byly to těžké týdny. Asi jsem přetažená.“

Bylo toho víc, pomyslel si, i když vypadala vyčerpaně. „Zlobí tě děvčata?“

„Ne, ve skutečnosti jsou hodná.“

Zklamaně hledal jiný důvod. Rádio hrálo něco pomalého a romantického. Chase se na něj podíval a všiml si účetnictví. „Jde o peníze? Můžu vám pomoct.“

Eden zabouchla knihu. Ponížení jí stáhlo krk. „Jsme v pohodě,“ prohlásila a znělo to skoro věrohodně. „Pokud dovolíš, mám ještě nějakou práci.“

Odmítnutí bylo něco, co Chase nikdy opravdu neznal, dokud nepotkal ji. Bylo mu to jedno. Pomalu přikývl a doufal v trpělivost. „Bylo to míněno jako nabídka, ne jako urážka.“ Zadržel by ji, ale známky slz a ospalosti jí dávaly výraz zranitelnosti. „Je mi líto, co jsi musela během roku prodělat, Eden. Věděl jsem, že jsi ztratila otce, ale nevěděl jsem, že i majetek.“

Tolik si přála se k němu přitisknout, nechat jej, aby ji držel a poskytl jí oporu, kterou potřebovala. Chtěla se ho zeptat, co by měla

dělat, a vyslechnout jeho rady. Ale neznamenalo by to, že by ztratila všechny ty měsíce hledání sebevědomí? Napřímila se. „Není třeba mě litovat.“

„Kdybys mi to řekla hned, bylo by všechno jednodušší.“

„Netýkalo se tě to.“

„Ze ne? Choval bych se jinak. Chceš mi snad říct, že mezi námi nic není, Eden?“

To nemohla popřít, ale byla natolik zklamaná, natolik vystrašená, že se to ani nesnažila promyslet. „Nevím, co k tobě cítím, až na to, že nechci cítit nic. Navíc, netoužím po tvém milosrdenství.“

Jeho ruce se sevřely v pěsti. Nevěděl, jak si poradit se svými vlastními pocity. Teď se k nim chovala, jako kdyby za nic nestály. Mohl odejít nebo mohl prosit. V tomhle okamžiku neviděl jinou volbu. „Porozumění a milosrdenství jsou různé věci, Eden. Pokud to nechápeš, není o čem mluvit.“

Otočil se a odešel. Dveře se zabouchly.

Další dva dny Eden fungovala. Dávala lekce jezdectví, dohlížela na jídlo a chodila s děvčaty po horách. Mluvila a smála se a poslouchala, ale uvnitř jí zůstávalo prázdno od té chvíle, co Chase zavřel dveře.

Pocit provinění a lítosti. Tyhle pocity nedokázala setřást bez ohledu na úsilí, které věnovala práci. Udělala chybu. Věděla to už v okamžiku, kdy se jí dopouštěla, ale její pýcha ji k tomu donutila. Nabídl jí pomoc. Nabídl jí oporu, a ona ho odmítla. Pokud existoval horší příklad sobectví, neznala ho.

Chtěla mu zavolat, ale nedokázala vytočit číslo. Tentokrát ji nezadržela její hrdost. Všechny omluvy, které si připravila, byly jasné a uhlazené a prázdné. Nemohla mu dát nabubřelou omluvu ani riskovat, že ji odmítne.

Cokoliv mezi nimi vyrůstalo, bylo zničeno. Cokoliv se mohlo stát, zadusila ještě dříve, než to mohlo vyklíčit. Jak měla Chasemu vysvětlit, že se bála být znovu zraněná? Jak mu měla říct, že když jí nabídl pomoc a porozumění, nechtěla to přijmout, protože věděla, jak snadné je být závislý?

Znovu začala jezdit na večerní projížďky. Osamělost jí nepřinášela takové uklidnění jako dříve, jenom jí připomínala, že je

sama. Noci byly teplé, plné vůně lučních zvonků, stejné jako oné noci pod hvězdami. Nemohla se podívat na hvězdnou oblohu a nemyslet na něj.

Asi proto jezdila k jezeru, kde tráva byla měkká a hustá. Cítila vůni vody a divokých květů.

Pak ho uviděla.

Měsíc byl jen jako malý srpeček, takže z něj viděla skoro jen stín. Ale věděla, že se na ni dívá. Nějak věděla, že ho tady dneska najde. Poddala se kouzlu okamžiku. Na chvíli zapomněla na všechno, myslela jen na to, že ho miluje.

Seskočila z koně a šla k němu.

Neřekl nic. Dokud se ho nedotkla, nebyl si jistý, jestli to není jen sen. Tiše ho pohladila po obličeji a přitiskla své rty k jeho. Ještě žádný sen nebyl tak horký. Žádné kouzlo nebylo tak jemné.

„Eden –“

Zavrtěla hlavou, aby ho umlčela. Musela si vynahradit týdny prázdnoty a žádné otázky nepotřebovaly odpověď. Zvedla se na špičky a znovu ho políbila. Jediné, co přerušilo ticho, byl její vzdech, když ji konečně objal. Našla v sobě bezednou studnu dávání. Něčeho většího než vášeň, něco silnějšího než touha. Bylo tam bezpečí, síla a porozumění, kterého se bála.

Jeho prsty se jí dotýkaly, jako kdyby se ujišťoval, že je skutečná. Když znovu otevře oči, jeho ruce nebudou prázdné, ale plné jí. Jejich tváře se o sebe třely, jemná pleť a rašící strniště.

Stáli tiše, jen sova zahoukala a kůň jí odpověděl zařehtáním.

„Proč jsi přišla?“ Potřeboval odpověď, kterou si může odnést v srdci, až znovu odejde.

„Za tebou.“ Odtáhla se, aby mu mohla pohlédnout do očí. „Abych byla s tebou.“

„Proč?“

Kouzlo se začalo vytrácet. Eden si povzdechla. Sny patří ke spánku. A otázky musí být zodpovězeny. „Chtěla jsem se omluvit za to, jak jsem se zachovala. Byl jsi hodný.“ Hledala správná slova a nepřítomně utrhla lístek ze stromu. „Vím, jak ti to muselo připadat, jak to vyznělo a je mi to líto. Ale pro mě je to pořád hrozně těžké…“ Neklidně se zavrtěla. „Když můj otec zemřel, podařilo se nám udržet

většinu problémů mimo veřejnost, ale i tak kolovala spousta řečí, klepů a výmyslů.“

Když nereagoval, znovu se zavrtěla. „Myslím, že jsem to ze všech snášela nejhůř. Začalo pro mě být hrozně důležité, abych si dokázala, že se o sebe dokážu postarat. Začala jsem být přecitlivělá na to, že všechno dokážu sama, a když jsi mi nabídl pomoc, zareagovala jsem podrážděně a špatně. Omlouvám se za to.“

Chvíli bylo ticho, pak se pohnul a přitiskl ji k sobě. „To byla hezká omluva, Eden. Ale než ji přijmu, chtěl bych vědět, jestli ten polibek byl její součástí.“

Takže jí to nehodlal ulehčit. Ale ona nepotřebovala, aby to bylo snadné. „Ne.“

Usmál se. „Tak proč?“

„Musí k tomu být nějaký důvod?“ Zamířila k jezeru. „Chtěla jsem tě políbit, a tak jsem to udělala…“

Napětí, ve kterém prožil několik posledních týdnů, mizelo a jemu se zatočila hlava. Musel potlačit nutkání chytit ji a odnést ji domů, k němu, kam patřila. „Vždycky děláš, co chceš?“

Otočila se. Omluvila se, ale její hrdost v ní zůstávala. „Vždycky.“

Usmál se a ona reagovala stejně. „Já taky.“

„Pak bychom si měli rozumět.“

Pohladil ji prstem po tváři. „Pamatuj na to.“

„Budu.“ Uklidnila se a šla k valachovi. „Příští sobotu pořádáme taneční večírek. Chtěl bys přijít?“

Objal ji kolem ramen. „Zveš mě na rande?“

Zmateně si prohrábla vlasy a pak dala nohu do třmenů.

„Jistěže ne. Máme málo tanečníků.“

Odrazila se, aby se vyhoupla do sedla, ale zjistila, že ji drží kolem pasu. Chase ji znovu postavil na zem a otočil ji k sobě. „Budeš se mnou tančit?“

Pamatovala si, jak spolu tančili posledně, a viděla v jeho očích známý výraz. Srdce jí divoce bušilo, ale nadzvedla obočí a usmála se. „Možná.“

Jeho rty se zvlnily v úsměvu a pak se dotkly jejích. Cítila, jak se svět kolem ní roztočil. „Příští sobotu,“ zašeptal a pak ji lehce posadil na koně. Chvíli ji držel za ruku. „Mysli na mě.“

Stál u vody, dokud nezmizela a nerozhostilo se ticho.

SEDMÁ KAPITOLA

Poslední týdny léta byly horké a dlouhé. V noci přicházelo hromobití, ale jen málo deště. Eden se snažila nemyslet na život po konci září.

Ale už se naučila, že se dokáže změnit, že se změnou dokáže žít.

Vystrašená a zlomená žena, která kdysi přijela do tábora Svoboda, měla málo společného se sebevědomou Eden, která se dokázala utkat se světem.

Stála uprostřed tábora a rukama si přejela po štíhlém pasu, než si je zastrčila do kapes. Příští léto bude ještě lepší, už zjistily, kde se mohou vyskytnout těžkosti a jak s nimi naložit. Věděla, že právě přeskakuje celé měsíce, ale nechtěla se zimou zabývat. Nechtěla myslet na Filadelfii a zasněžené chodníky, ale na hory a na to, co pro její život znamenaly.

Kdyby to bylo možné, zůstala by tady přes mrtvou sezonu. Začínala si uvědomovat, že jedině nutnost najít si práci ji vede zpět na východ. Už tam nebyl její domov.

Zavrtěla hlavou a zahnala myšlenky na prosinec. Slunce bylo jasné a žhavé. Dívala se, jak se odráží od Chaseho jezera a myslela na něho.

Přemýšlela, co by se stalo, kdyby ho potkala o dva roky dříve, když byl její život nalinkova**ný** a předurčený. Zamilovala by se do něj? Možná to záviselo na okamžiku, možná by jen zdvořile řekla těší mě a zapomněla na něho.

Ne. Zavřela oči a připomněla si všechny pocity, všechnu rozkoš, všechno, co do jejího života přinesl. Okamžik nemohl na něco tak ohromujícího zapůsobit. Bez ohledu na to, kdy nebo kde, zamilovala by se. Copak s tím tak dlouho nebojovala, aby nakonec zjistila, že její city jen rostou?

Ale kdysi si myslela, že miluje Erica.

Zachvěla se. Copak byla tak plytká, že její láska mohla tak rychle přeskočit na někoho jiného? Tohle ji drželo zpátky a varovalo ji. Kdyby ji Eric neopustil, vdala by se za něj. Měla by na ruce jeho prsten. Podívala se na holé prsty.

Ale to nebyla láska, ujišťovala se. Teď už věděla, jak láska vypadá a co dělá s její hlavou a tělem. A přesto… Co cítil on? Staral se o ni a chtěl ji, ale už věděla o lásce dost, aby jí bylo jasné, že to nestačí. I ona se kdysi starala a chtěla. Pokud by ji miloval Chase, nebylo by žádné předtím. Čas by začal teď.

Nehloupni, napomenula se. Tenhle způsob uvažování tě přivede zpátky k závislosti. Pro oba byla nějaká minulost a nějaká budoucnost. A neměla žádnou jistotu, že budoucnost bude zahrnovat to, co cítí teď.

Jenomže… ona chtěla být blázen. I kdyby jen na pár týdnů, chtěla nasávat a užívat si ten pocit. Zase bude rozumná. Rozumná bude v lednu, až bude zima a bude muset zaplatit nájem. Ale za pár dnů s ním bude tančit, usmívat se na něho. Jednu noc v létě bude blázen.

Sundala si boty a bosá doběhla k doku. Holky, už rozděleny do skupinek, čekaly na povel k plavbě přes jezero.

„Slečno Carlboughová!“ Roberta, v táborové uniformě a známé čepici, poskakovala po trávníku. „Podívejte se na tohle!“ Sehnula se, vykopla nohy a postavila se na hlavu. „Co tomu říkáte?“ vyhekla. Její obličej pomalu rudnul.

„Vynikající.“

„Cvičila jsem.“ Úlevně se svalila do trávy. „Když se mě teď máma zeptá, co jsme v táboře dělaly, postavím se na hlavu a ukážu jí to.“

Eden doufala, že paní Snowová se bude zajímat i o detaily. „Určitě bude ohromená.“

Roberta ležela v trávě, ruce rozhozené na strany a dívala se na Eden. Byla dost stará na to, aby toužila po dlouhých světlých vlasech. „Dneska vám to fakt sluší, slečno Carlboughová.“

Eden trochu překvapeně podala Roberte ruku. „Děkuju, Roberto. Tobě taky.“

„No, já nejsem hezká, ale budu, až mi rodiče povolí make-up a zakryju si pihy.“

Eden ji pohladila po tváři. „Spoustě kluků se pihy líbí.“

„Možná.“ Roberta nad tím mávla rukou, aby si to promyslela později. „Mám pocit, že jste z pana Elliota naměkko.“

Eden si zastrčila ruku do kapsy.

„Naměkko?“

„Vždyť víte.“ Aby to předvedla, Roberta si vzdychla a přimhouřila oči. Eden přemýšlela, jestli se má rozesmát nebo tu příšeru utopit v jezeře.

„To je směšné.“

„Vezmete se?“

„Nemám tušení, jak jsi došla k takovému nesmyslu. A teď do lodi. Všichni už jsou připraveni.“

„Máma mi říkala, že lidé se někdy berou, když jsou ze sebe naměkko.“

„Tvoje matka má určitě pravdu.“ Doufala, že tím téma uzavřela, pomohla Roberte do lodi, kde už čekaly Marcie a Linda. „Všechny si nasaďte záchranné vesty.“

„Máma mi říkala, že ona a táta se zamilovali na první pohled.“ Roberta si nasadila vestu, i když plavala natolik dobře, až to považovala za zbytečnost. „Pořád se líbají.“

„To je určitě moc milé. A teď –“

„Kdysi jsem si myslela, že se to nesluší, ale asi je to v pořádku.“ Roberta se usadila a usmála se. „No, pokud se rozhodnete, že si pana Elliota nevezmete, možná si ho vezmu já.“

Eden připevňovala vesla, ale zvedla hlavu. „Cože?“

„Jo. Má skvělého psa a všechny ty jabloně.“ Roberta si narazila klobouk těsněji na hlavu. „A je dost hezký“ Obě další holky se souhlasně zahihňaly.

„To je určitě něco na zamyšlení.“ Eden začala veslovat. „Možná bys to měla probrat s maminkou.“

„Fajn. Můžu veslovat první?“

Eden byla vděčná, že předmět zájmu se vzdálil od její osoby. „Jasně. Ty a já budeme veslovat tam a Marcie s Lindou zpátky.“

Po pár pokusech nabrala Roberta Edenin rytmus. Eden napadlo, že je v lodi s těmi třemi děvčaty, které svým výletem do sadu celé dobrodružství začaly. Zaujalo ji to.

Co kdyby nikdy na ten strom nevylezla? Nepřítomně se dotkla jazykem horního rtu a připomněla si Chaseho. Kdyby měla ještě jednu možnost, udělala by něco jinak?

S úsměvem zavřela oči. Ne, neudělala. Byla schopná si to přiznat, byla si tím jistá a to jí dodalo sebedůvěry. Neutekla by od Chaseho ani od ničeho jiného v jejím životě.

Možná je z něj naměkko, jak to odhadla Roberta. Asi by si to tajemství mohla na chvíli nechat pro sebe. Bylo by báječné, kdyby byly věci tak jednoduché, jak se jeví Roberte. Láska je předstupněm manželství, manželství předstupněm štěstí. Povzdechla si, otevřela oči a dívala se na hladinu jezera. Na chvíli věřila poezii a snům.

Ve dne byly sny ještě jemnější a kouzelnější než v noci. Už je to dávno, co si je dopřávala. Holky se bavily a volaly na kamarádky ve vedlejších lodích. Někdo zpíval, hrozně falešně. Eden rytmicky veslovala, vesla se bořila do vody, a pak se zaleskla ve vzduchu.

Plula… snila s otevřenýma očima… na hedvábné hladině jezera. Slunce se na ní třpytilo jako svíce.

Jela na Pegasu. Vysoko v noční obloze protínaly jeho bílé perutě vzduch. Cítila chladivý vzduch, když prolétaly mraky. Její rozpuštěné vlasy, propletené květy, za ní vlály. V dálce vyrůstaly další mraky, husté a šedivé a tajemné. Jejich tajemství pro ni nic neznamenaly. Byla poprvé v životě svobodná, úplně, nekonečně svobodná.

A on byl s ní, projížděli se oblohou plnou světel a stínů. Stoupali výš a výš, až se svět změnil v malý stín hluboko pod nimi. A hvězdy se měnily v květy, v bílé kytice sasanek, které si mohla natrhat, když se jí zachtělo.

Když se k němu otočila, byla jeho. Všechna omezení a překážky ležely hluboko vzadu.

„Podívejte! To je Squat!“

Eden zamrkala. Sen se rozplynul. Byla v lodi, bolely ji ruce od veslování. Nebyly tam žádné květiny, žádné hvězdy, jenom voda a obloha.

Skoro přepluly celé jezero. Po straně se rozprostíral jeho sad a viděly jeden ze zelených domů, kam je během jejich exkurze zavedl. Squat měl radost z jejich návštěvy a poskakoval v mělké vodě. Jeho ohromné tlapy rozstřikovaly gejzíry vody, až byl celý zabahněný.

Usmála se na holky, které zdravily Squata, a přemýšlela, jestli je Chase doma. Co dělá v neděli? napadlo ji. Chodí kolem s papírem a

kávou? Dívá se na fotbal nebo chodí na osamělé výlety? Jako by jí chtěl odpovědět, objevil se on i Delaney na pobřeží. Eden se zachvěla, když se jejich oči setkaly.

Bude to vždycky takové? Plné napětí a síly? Pomalu dýchala a uklidňovala svůj tep.

„Hej, pane Elliote!“ Roberta se bezmyšlenkovitě postavila a zamávala rukou. Eden instinktivně srovnala loď.

„Roberto! Posaď se, než nás převrhneš!“ Chtěla ji stáhnout zpátky, když další děvčata následovala Robertina příkladu a začala poskakovat.

Jejich „Hej, pane Elliote!“ zaznělo jednohlasně, a pak se loď převrátila.

Eden spadla do vody po hlavě. Voda jí ve srovnání s pálícím sluncem připadala hrozně studená a cloumala s ní zlost. Setřela si vodu z obličeje a podívala se po třech plovoucích hlavičkách. Děvčata nepřestávala mávat k pobřeží.

Eden zachytila opuštěnou loď. „Roberto!“

„Podívejte, slečno Carlboughová.“ Její pokárání se jich zjevně ani netklo. „Pluje k nám Squat.“

„To je úžasné.“

Eden chytila Robertu za rameno a snažila se ji vysadit zpátky do lodi. „Pamatuj si pravidla bezpečnosti na vodě. Zůstaň tady.“ Eden vyrazila za další holkou, ale zahlédla blížícího se psa. Podívala se ke břehu.

Když zahlédla Chaseho úsměv, uvízl jí její požadavek, aby zavolal psa zpátky, v hrdle. I když neslyšela jeho slova, zahlédla, že Delaney k němu něco prohodil. Chase zaklonil hlavu a rozesmál se.

„Potřebuješ pomoc?“ zavolal.

Eden se natáhla po další smějící se holce. Najednou vykřikla, když se jejího ramene dotkl mokrý Squatův čenich. Její výkřik pobavil všechny přítomné, včetně psa. Squat začal nadšeně štěkat.

Děvčata začala po sobě i po psovi stříkat vodou. Eden zjistila, že stojí uprostřed křížové palby. Posádky dalších lodí nadšeně povzbuzovaly. Zatímco se snažila uklidnit situaci, Squat plaval kolem dokola.

„Tak fajn, dámy. To by stačilo.“ Lokla si vody. „Je čas vylézt zpátky do lodě.“

„Může jet Squat s námi?“ Roberta se zasmála, když jí olízl obličej.

„Ne.“

„To není moc spravedlivé.“

Skoro se potopila, ale Chase ji chytil za paži. Vůbec si nevšimla, že přeplaval těch pár metrů, které je dělily od pobřeží. „Přišel vám na pomoc.“

Skoro si nenamočil vlasy, zatímco ona vypadala jako vodník. Chytil ji kolem pasu, aby se mohla trochu vyždímat.

„Srovnejte loď,“ poručil děvčatům, které ho okamžitě poslechly. „S koňmi ti to jde rozhodně líp.“

Chtěla se odtáhnout, ale zamotaly se jim nohy. „Kdybyste ty a ta obluda nebyli na břehu –“

„Delaney?“

„Ne, ne Delaney.“ Znechucená Eden si otřela vlasy.

„Jsi krásná, když jsi mokrá. Nechápu, proč jsem si s tebou už dávno nešel zaplavat.“

„Neměly jsme plavat, měly jsme plout na lodi.“

„V každém případě jsi krásná.“

Neměla by se nechat ovlivnit. I když holky vyčerpaly z lodě vodu, Eden měla pocit, že se jí to vymklo. „To ten pes,“ začala. Holky v lodi začaly lákat Squata, aby si nastoupil.

„Roberto, řekla jsem –“ Chase ji jemně stáhl pod vodu. Když se vynořila, zjistila, že zatím uzavřel komplot.

„My poplaveme ke břehu a vy vezmete Squata. Rád se plaví.“

„Řekla jsem –“ Znovu se ocitla pod vodou. Když se vynořila tentokrát, dávala si na Chaseho pozor. Rána, kterou na něho vyslala, byla pomalá, protože se musela probíjet vodou.

Chytil ji za ruku a políbil ji.

Eden přimhouřila oči, šplíchla mu do očí a vyrazila za lodí. Těsně před břehem ji Chase chytil za kotník. Eden se se smíchem bránila a zjistila, že se mu ocitla v náručí.

„Podvádíš.“ Postavil se. Jeho hruď byla mokrá a studená. Jeho vlasy se třpytily kapkami vody. „Já jsem vyhrála.“

„Chyba.“ Měla tušit, co se stane. Lehce ji hodil zpátky do jezera. „Já jsem vyhrál.“

Eden se postavila a otřepala. Pokynula směrem k děvčatům. „A tohle, vážené dámy, je klasický příklad nedostatku sportovního ducha.“ Vymačkávala si vodu z vlasů a neuvědomila si, že její tričko zdůrazňuje každou křivku jejího těla. Chase cítil, že se mu zastavilo srdce. Vykročila směrem ke břehu. „Dobré odpoledne, Delaney.“

„Madam.“ Zářivě se na ni usmál. „Hezký den pro koupání.“

„Zdá se.“

„Chtěl jsem nasbírat nějaké ostružiny na marmeládu.“ Podíval se na tři promočené holky. „Kdybych měl pár pomocnic, možná bychom nasbírali pár i pro naše sousedy.“

Než se Eden zmohla na nějakou výmluvu, začaly kolem ní skákat holky i se Squatem. Musela uznat, že desetiminutová pauza jí pomůže přimět je k cestě do tábora. „Deset minut,“ řekla a dala znamení ostatním lodím.

Delaney se vzdaloval obklopený děvčaty,

která jej zahrnovala otázkami. Když zmizeli mezi stromy, Eden se se smíchem otočila k Chasemu.

„Jsi dobrý plavec.“

Odkašlala si. „Jenom jsem se stala soutěživější. Možná bych měla dát pozor na holky, aby –“

„Delaney je zvládne.“ Setřel jí kapku vody z tváře. Zachvěla se. „Je ti zima?“

Rozpalovalo ji nejen slunce. Eden zavrtěla hlavou. „Ne.“ Ale když ji chytil za ramena, odstoupila.

Měl na sobě jenom šortky. Košile, kterou si sundal před skokem do jezera, ležela na zemi. „Není ti zima,“ zašeptal a pohladil ji po pažích.

„Není.“ Slyšela smích, vycházející zpoza stromů. „Opravdu je tady nemůžu nechat dlouho. Musí se převléknout.“

Chase ji trpělivě chytil za ruku. „Eden, znovu poletíš do vody, pokud mi budeš utíkat.“ Polekal ji. Přinutil se být opatrnější. Měl pocit, že pokaždé, když začne získávat její důvěru, objeví se v jejích

očích úzkost. Usmál se a doufal, že na něm není vidět jeho touha. „Kde máš boty?“

Vytřeštila oči na své bosé nohy. „Na dně tvého jezera.“ Se smíchem si hodila vlasy dozadu. „Roberta dokáže dát věcem šťávu. Pojďme jim pomoct sbírat ostružiny.“

Jeho ruka přejela po jejím těle a chytila ji za rameno, než se mu mohla vykroutit. „Zase mi utíkáš, Eden.“ Zvedl ruku a prohrábl jí vlasy. „Je těžké ti odolat, když ti svítí tvář a oči.“

„Chasei, nedělej to.“ Chytila ho za ruku.

„Chci se tě dotknout.“ Posunul se. takže se k ní přitiskl celým tělem. „Potřebuju se tě dotknout.“ Přes mokrou bavlnu cítila jeho kůži. „Podívej se na mě, Eden.“ Jemným tlakem otočil její obličej k sobě. „Jak daleko mě necháš zajít?“

Dokázala jen zavrtět hlavou. Nebylo možné vylíčit, co cítila, co chtěla, čeho se bála. „Chasei, nedělej to. Ne tady a ne teď.“ Pak zasténala, když se jeho rty lehounce dotkly její tváře.

„Kdy?“ Musel se ovládat, aby neporoučel, a jen se ptal, aby si nevzal, a raději jen čekal. „Kde?“ Tentokrát ji nepolíbil lehce, ale tvíde panovačně. Eden cítila, jak ji opouští rozum, i když se snažila najít nějakou odpověď. „Myslíš, že nevím, co se s tebou děje, když jsme spolu?“ Houstl mu hlas a jeho trpělivost se krátila. „Proboha, Eden. Chci tě. Přijď dnes večer. Zůstaň u mě.“

Ano, ano. Ach ano. Jak snadné by bylo to říct, dát všechno a nemyslet na zítřek. Na chvíli si myslela, že sny se mohou splnit. Byl tak skutečný. Ale měla své povinnosti.

„Chasei, víš dobře, že nemůžu.“ Ve snaze o jasný rozum se mu vymanila. „Musím být v táboře.“

Než se mohla vzdálit, chytil ji za tváře svými dlaněmi. Ztmavly mu oči, byly temně zelené a zlatě se leskly sluncem. „A až skončí léto? Co potom?“

Co potom? Jak mu mohla odpovědět, když ta odpověď byla tak studená, tak konečná? Nechtěla to, ale muselo se to stát. Pokud měla splnit slib daný jí samé a uspořádat si život, existovala jen jediná odpověď. „Pak odjedu zpátky, do Filadelfie, až do příštího léta.“

Jenom léto? Jen tolik mu chtěla dát? Zpanikařil, v Pokud mu odjede, jeho život bude prázdný. Znovu ji chytil za ramena.

„Přijď ještě, než odjedeš.“ Nebyla to otázka. Byl to rozkaz. Byla to oznamovací věta. Rozkaz, proti kterému se měla vzepřít.

„Chasei, co dobrého nám to může přinést?“

„Přijď, ještě než odjedeš,“ opakoval. Protože kdyby to neudělala, šel by on za ní. Nebyla jiná možnost.

OSMÁ KAPITOLA

Bílé a červené proužky krepového papíru se vinuly od rohu k rohu jako dvoubarevní hadi. Balóny, nafouknuté mladými plícemi, se houpaly v každém myslitelném místě. Kazety s hudbou tvořily neuspořádané sloupy.

Taneční večírek měl začít jen za pár hodin.

Pod Candiným dohledem byly stoly vyneseny ven, zatímco jiné lemovaly jídelnu. Tahle práce jim zabrala dvakrát víc času, než obvykle, protože holky musely neustále probírat to nejdůležitější – kluky.

Přestože její zručnost při zacházení s barvami a štětci byla přinejlepším rozpačitá, Eden se přihlásila jako aranžér – věděla, že bude rozvěšovat ozdoby, které vyrobí někdo jiný. Kromě krepových řetězů a balónů se objevily i praporky a papírové květiny, vyrobené zručnějšími prsty. Nejkrásnější byl velký nápis VÍTÁME VÁS NA VÝROČNÍM TANEČNÍM VEČÍRKU TÁBORA SVOBODA.

Candy považovala za jisté, že je to první večírek z mnoha. Eden, když měla dobrou náladu, doufala, že ano. Když měla horší, přemýšlela, jestli dokáží spolu s chlapeckým táborem uhradit náklady. Ale v této chvíli se soustředila jen na to, aby měly nejkrásnější výzdobu v Pensylvánii.

Bylo to hloupé, ale musela si přiznat, že je vyhlídkou na tanec stejně nadšená jako holky. Byla dospělá a měla by jen plánovat, dohlížet, doprovázet. Jenomže nedokázala vyhnat z hlavy stejné myšlenky, jako měla děvčata –například, co by si měla obléknout.

Bylo neuvěřitelné, že taková obyčejná tancovačka ji nadchla více než její vlastní ples. Ten brala jako jeden z přirozených, naplánovaných kroků jejího života. Ale tohle bylo nové, neznámé a plné příslibů.

Všechno se to točilo kolem Chaseho. Eden si to začala připouštět, když zaslechla nějakou píseň. Už ji slyšela mnohokrát, a tak se začala pohupovat do rytmu.

„Zeptáme se slečny Carlboughové.“ Eden to slyšela, ale protože měla plná ústa připínáčků a ruce krepového papíru, nevěnovala tomu velkou pozornost. „Ví všechno, a kdyby ne, zjistí to.“

Eden se zarazila. Opravdu si o ní tohle myslí? Že je spolehlivá? Bylo to nejvyšší ocenění, jakého se jí dostalo.

Dělala, co si myslela, že je její povinnost. Dosáhla něčeho, co jí v životě nepřišlo na mysl. Sama. A pro sebe.

Ale to nebyl konec. Léto sice skončí, ale její úkol ne. Ani v Jižních horách, ani ve Filadelfii nezapomene, co to znamená dospívat. Slezla dolů, aby zjistila, o čem ty holky mluví. Podívala se dolů a ztuhla.

Ta vysoká, nápadná žena v jídelně. Hedvábný šátek, který jí spadal na šaty. Její bílé vlasy se leskly jako perly na její hrudi. V košíku přehozeném přes ruku seděl bílý chomáč chlupů jménem BooBoo.

„Teto Dottie!“ Eden s radostí seskočila ze žebříku. „Je báječné tě zase vidět.“ Eden se zadívala do milé, kostnaté tváře. I teď viděla, v čem se teta podobá jejímu otci. „Jsi poslední člověk, kterého bych tady čekala.“

Teta si ji mlčky prohlížela, a pak si úlevně oddechla. Nikdo netušil, kolik bezesných nocí myslela na jediné dítě svého bratra. „Vypadáš báječně. Trochu hubená, ale máš zdravou barvu.“ Rozhlédla se po místnosti. „Ale kde ses to jenom rozhodla strávit léto.“

„Teto Dottie.“ Eden zavrtěla hlavou. Dottie ani po měsících, které uplynuly od smrti Edenina otce, nepřijala skutečnost, že Eden odmítla použít její peníze jako polštář a její dům jako útočiště. „Za mou zdravou barvu musím poděkovat horskému vzduchu.“

„Hmm.“ Dottie se pochybovačně rozhlédla. „Vždycky jsem si myslela, že zdravý vzduch je i v jižní Francii.“

„Teto Dottie, co tě sem vlastně přivedlo? Překvapuje mě, žes to místo vůbec našla.“

„To nebylo nic obtížného. Můj řidič se vyzná v mapách. A BooBoo a já jsme se chtěli podívat na venkov.“

„Aha.“ Eden si byla vědoma, že podle její tety bylo rozhodnutí zřídit tábor příliš impulsivní. Bude trvat několik let, než ji přesvědčí,

že to myslí vážně. Koneckonců, dost dlouho jí trvalo, než přesvědčila sama sebe.

„Jo, a jelikož jsem projížděla kolem…“ Dottie se odmlčela. „Máš zajímavé oblečení.“ Poznamenala s pohledem na barevné tričko a zmačkané šortky. „Co to tady děláš?“ * „Přidělávám krepový papír pomocí připínáčků.“

„Tak to předej některé z těch mladých dam a podívej se, co jsem ti přivezla.“

„Přivezla?“ Eden podala papír skupině děvčat. „Liso, začni s těmihle stoly, ano?“

„Víš vůbec,“ začala Dottie a chytila Eden za paži, „že nejbližší město je dvacet mil daleko? No tak, BooBoo, nepostavím tě na tak špinavou podlahu.“ Podrbala psa a vyšly ven. „BooBoo je mimo město trochu zdivočelý, chápeš.“

„Dokonale.“

„Kde jsem to skončila? Jistě, to město. Má jeden semafor a místo, které se jmenuje Earl’s Lunch. Skoro jsem tam zastavila a podívala se, co tam dělají.“

Eden se zasmála a políbila tetu na tvář. „Sendviče, hranolky a kávu a probírají drby.“

„Skvělé. Chodíš tam často?“

„Bohužel, můj společenský život je poněkud omezený.“

„No, s tím se dá něco udělat.“ Dottie se otočila a ukázala na kanárkově žlutý rolls-royce. Eden ztuhla, když zahlédla muže, který se opíral o blatník.

„Eric.“

Usmál se a prohrábl si vlasy. Skupinka děvčat obdivovala klasické tvary rolls-royce a klasický vzhled Erica Keetona.

Kráčel k ní s dokonalým úsměvem. Jeho postoj byl sebevědomý. Eden se na něj dívala naprosto bez zájmu. Jeho účes se dokonale hodil do klubovny. Společenský oblek dokonale padl na jeho štíhlou postavu. Bez jejího svolení ji vzal za ruce.

„Eden, vypadáš báječně.“

Jeho ruce byly měkké. Už na to úplně zapomněla. Neobtěžovala se, aby se vymanila, ale její hlas byl studený. „Ahoj Ericu.“

„Nádhernější než kdykoliv předtím, že ano, Dottie?“ Její chladné přijetí jej vůbec nepřivedlo do rozpaků. „Teta o tebe měla strach. Čekala, že budeš hubená a bledá.“

„Naštěstí nejsem ani to, ani ono.“ Opatrně uvolnila ruce. Určitě by ji potěšilo, kdyby to ovšem mohla vědět, že její oči i hlas studí jako led. Bylo velice snadné se od něj odvrátit. „Co tě přimělo, abys sem zajela, teto Dottie? Copak ses o mě opravdu bála?“

„Trochu.“ Dottie zaznamenala led v hlase své neteře a pohladila ji po tváři. „A chtěla jsem vidět – místo, kde trávíš léto.“

„Provedu tě.“

Levé obočí se nakrčilo úplně stejně, jako to dělala Eden. „Okouzlující.“

„Teto Dottie!“ Candy vyběhla zpoza budovy. „Věděla jsem, že to musíš být ty.“ Široce se usmívala a objala ji. „Holky mluvily o žlutém rolls-royce. Kdo jiný by to mohl být?“

„Nadšená jako vždycky.“ Dottie se usmívala. Možná Candice Bartholomewové vždycky nerozuměla, ale měla ji ráda. „Doufám, že ti nevadí nečekaná návštěva.“

„Miluju je.“ Candy podrbala chomáček chlupů. „Nazdar BooBoo.“ Všimla si Erica. „Ahoj, Ericu.“ Její hlas byl desetkrát chladnější. „Jsi daleko od domova.“

„Candy.“ Na rozdíl od Dottie neměl pro přítelkyni Eden žádnou slabost. „Máš ruce od barvy.“

„Je suchá,“ podotkla a znělo to poněkud lítostivě. Kdyby ta barva byla čerstvá, přivítala by se s ním srdečněji.

„Eden nám nabídla prohlídku.“ Dottie si byla vědoma jejich antipatií. Jela celou cestu z Filadelfie kvůli jedinému cíli. Aby své neteři pomohla najít štěstí. Pokud to znamenalo, že je musela trochu manipulovat… tím lépe. „Vím, že Eric se chce jít podívat, ale pokud bych tě mohla obtěžovat Položila jí ruku na paži. „Hrozně ráda bych si dala šálek čaje. A BooBoo taky. Ta cesta byla trochu únavná.“

„Jistě.“ Candy vyslala k Eden povzbudivý pohled. „Sedneme si do kuchyně, pokud ti to nebude vadit.“

„Drahoušku, jsem ti vděčná.“ Usmála se na Eden a překvapil ji tvrdý, vědoucí pohled.

„Jenom běž, teto Dottie. Ukážu Ericovi, co tábor nabízí.“

„Eden –“

„Běž se napít čaje.“ Políbila Dottie na tvář. „Promluvíme si později.“ Otočila se a vyrazila bez ohledu na Erica. Když ji došel, začala: „Máme šest chatek, ale na příští rok bychom chtěly mít o dvě víc. Každá chatka má indiánské jméno, aby měla atmosféru.“

Když kráčeli kolem chatek, všimla si kvetoucích sasanek. Dodaly jí sílu. „Každý týden soutěžíme o nejuklizenější chatku. Cenou je hodina jízdy na koni, plavání nebo čehokoliv, co holky chtějí. Candy a já máme v chatce sprchu. Holky mají zařízení na západní straně tábora.“

„Eden.“ Eric ji chytil za paži stejným způsobem, jako když chodívali po Broad Street. Zatnula zuby, ale neprotestovala.

„Ano?“

Ten studený, neosobní pohled ho zarazil, ale po chvíli si řekl, že se tak projevuje její zlomené srdce.

„Co tady proboha děláš?“ Mávl rukou na tábor a hory kolem.

Eden se rozhodla vzít jeho otázku doslova. „Snažíme se držet přesný rozvrh tábora, i když stále je možnost nějaké kreativity a zábavy. Zjistily jsme, že můžeme přesně dodržovat rozvrh, pokud budeme brát ohled na nápady a různé potřeby dívek.“ Byla se sebou spokojená a dala si ruce do kapes. „Vstáváme o půl sedmé. Snídaně je přesně v sedm. Prohlídka chatek začíná o půl osmé a program v osm. Mým hlavním úkolem je starat se o koně a stáje, ale když je to potřeba, můžu pomáhat i jinde.“

„Eden.“ Eric ji zastavil pevnějším stiskem lokte. Otočila se k němu a podívala se na něj. „Je těžké uvěřit, že jsi strávila léto tábořením v chatce a hlídáním dívek na koních.“

„Skutečně?“ Odměřeně se pousmála. Jistěže to pro něho bylo obtížné. Měl stáje, ale nikdy nezvedl vidle. „No, kromě toho chodím po horách, starám se o děvčata, kterým se stýská nebo dostanou nějakou vyrážku, plavím se na jezeře, radím jim s prvními láskami a v módě, určuju patnáct druhů květin a snažím se holky zabavit. Chtěl by sis prohlédnout stáje?“ Vykročila a nečekala na odpověď.

„Eden.“ Znovu ji chytil za loket. Musela se přemáhat, aby ho nepraštila do břicha. „Zlobíš se. Jistěže, ale já –“

„Vždycky se ti líbili koně.“ Rozrazila vrata stájí, takže musel uskočit, aby ho nepraštily. „Máme dvě kobyly a čtyři valachy. Jedna z kobyl už není nejmladší, ale chtěla bych tu druhou připustit. Hříbě by holky zajímalo a mohlo by se stát součástí stáda. Tohle je Courage.“

„Prosím, Eden. Musíme si promluvit.“

Ztuhla, když se jeho ruka dotkla jejího ramene. Ale byla klidná, velice klidná, když se otočila a vymanila se mu. „Měla jsem za to, že mluvíme.“

Slyšel led v jejím hlase a rozuměl tomu. Byla to hrdá, logická žena. Přistupoval k ní podle toho. „Musíme si promluvit o nás, drahoušku.“

„V jakém smyslu?“

Chtěl ji chytit za ruku a pokrčil rameny, když se odtáhla. Kdyby jej jen tak přijala, bylo by to pro něj větší překvapení. Celé dny si rozmýšlel, jak všechno urovnat. Rozhodl se být lítostivý.

„Máš naprosté právo se na mě zlobit, naprosté právo chtít, abych se trápil.“

Jeho tón, tichý, měkký, chápavý, jí vehnal horkost do hlavy. Nezájem, připomněla si, lhostejnost, to byla největší urážka, jakou na něj mohla použít. „Je mi jedno, jestli se trápíš nebo ne.“ Nebyla to úplně pravda. Nevadilo by jí, kdyby trochu trpěl. To proto, že přijel, uvědomila si. Protože měl tu drzost přijet a myslet si, že na něho čekala.

„Eden, měla bys vědět, že jsem trpěl, hodně jsem trpěl. Přijel bych dřív, ale nebyl jsem si jistý, jestli by ses se mnou setkala.“

S tímhle mužem chtěla strávit zbytek života. S tímhle mužem chtěla mít děti. Dívala se na něho a nevěděla, jestli je uprostřed komedie nebo tragédie. „Je mi líto, že to slyším, Ericu. Nevidím důvod, proč bys měl trpět. Koneckonců, zachoval ses prostě prakticky.“

Její chápavý postoj ho ukolébal. Přistoupil blíž. „Připouštím, že ať správně nebo nesprávně, byl jsem praktický.“ Jeho ruka ji pohladila po paži a ona stiskla zuby. „Během uplynulých měsíců jsem si uvědomil, že někdy musí praktičnost ustoupit.“

„Vskutku?“ Překvapeně se na něho usmála. Netušila, že by dokázal něco cítit. „A čemu?“

„Osobním…“ Pohladil ji po tváři. „Mnohem osobnějším věcem.“

„Jako například?“

Usmál se a sklonil se k ní. Její zlost se změnila v pohrdání. Myslel si o ní, že je úplně pitomá? Považoval se za tak neodolatelného? Skoro se rozesmála, když si uvědomila, že odpověď na obě otázky zní ano.

Nechala ho, aby ji políbil. Dotek jeho rtů s ní vůbec nic neudělal. Nechápala, jak ji před několika měsíci mohly jeho polibky těšit. Nezažívala nic takového, jako vulkanický žár Chaseho polibků, ale bývalo to příjemné. A myslela si, že takové by to mělo být.

Teď to nebylo nic. Zvládla to. Stejně jako jiné otázky svého života, i tohle zvládla. I když jeho rty naléhaly, jenom stála a čekala, až přestane.

Když zvedl hlavu, položila mu ruce na paže, aby se odtáhla. A všimla si Chaseho stojícího ve dveřích.

Měl slunce v zádech, takže neviděla výraz jeho obličeje. Ale i „tak na něj hleděla. Když se přiblížil, jejich oči se do sebe vpíjely.

Měla na jazyku vysvětlení, ale když pohlédl na Erica, jenom zavrtěla hlavou.

„Keeton.“ Přikývl Chase, ale ruku mu nepodal. Věděl, že kdyby měl v dlani jeho ruku, zlámal by mu prsty jeden po druhém.

„Elliot.“ Vrátil mu Eric pozdrav. „Zapomněl jsem. Máte někde tady pozemky, že ano.“

„Tak nějak.“ Chase by ho nejraději zavraždil, přímo tady ve stáji, před Edeninýma očima. A pak by zavraždil ji.

„Pak musíš znát Eden.“ Eric jí familiárně položil ruku na rameno. Chtěla ji setřást, ale pohled Chaseho očí ji zastavil. Byla to zlost nebo znechucení?

„Ano. Eden a já jsme se párkrát setkali.“ Vrazil si ruce do kapes a sevřel je v pěsti.

„Chase nám dovolil používat své jezero.“ Zkřížila ruce na prsou. „Ukázal nám sad.“ Její hrdost se sice bránila, ale očima ho prosila o pomoc.

„Vaše pozemky musí být hodně blízko.“ Eric postřehl výměnu pohledů. Jeho ruka na Edenině rameni ztěžkla.

„Dost blízko.“

Dívali se jeden na druhého, ne na ni. Měla pocit, že je mezi nimi. Pokud byla důvodem napětí, chtěla mluvit sama za sebe. Ale výraz v Chaseho očích ji mátl. Váha Ericovy ruky ji zlobila. Odtáhla se od Erica a přistoupila k Chasemu.

„Přišel jsi za mnou?“

„Ano.“ Ale chtěl víc než to, o mnoho víc. Když ji viděl v Ericově náručí, připadal si prázdný a krvežíznivý. Nebyl na to připravený. „Nebylo to důležité.“

„Chasei –“

„Ale nazdar.“ Teplo v Candyině hlase přišlo jako šok. Vešla s Dottie po boku. „Teto Dottie, chtěla bych ti představit našeho souseda, Chase Elliota.“

Dottie mu podala ruku a podezíravě přimhouřila oči. „Elliot? Určitě to jméno znám**.** Ano, ano, před pár lety jsme se setkali, jste vnuk Jessie Winthropové.“

Eden viděla, že se začíná usmíval a jeho hlas je hřejivý, ale nedíval se na ni. „Ano. *Já s*i na vás dobře pamatuju, paní Norfolková. Nezměnila jste se.“

Dottie se zasmála. „Bylo to před patnácti lety, ale jako by to bylo včera. Řekla bych, že k pár změnám došlo. Byl jste tenkrát o stopu kratší.“ Uznale si ho prohlížela. „Máte jablka, že ano? Jistěže, Elliotova.“

Proboha, přivedla jsem Erica a všechno zkazila, uvědomila si. Člověk by na sobě musel mít ocelové brnění, aby necítil napětí ve stáji.

Co se stalo, pomyslela si, se dá napravit. S úsměvem se podívala na svou neteř. „Candy mi vyprávěla o společenské akci sezony. Jsme zváni?“

„Zváni?“ Eden se ošila. „Myslíš na tanec?“ Musela se zasmát. Její teta stála ve stájích v italských botách a šatech, které byly dražší než okolostojící koně. „Teto Dottie, ty tady chceš zůstat?“

„Tady?“ zamrkala. „Řekla bych, že ne.“ Začala se probírat perlami na náhrdelníku. Neměla v úmyslu spát v chatce, ale nechtěla

si nechat ujít ten ohňostroj. „Eric a já bydlíme v hotelu pár mil odtud, ale zlomilo by mi srdce, kdybych nedostala pozvání na tanec.“ Přátelsky položila ruku na Chaseho paži. „Vy přijdete, že ano?“

Poznal manipulátora, když se s ním setkal. „Nenechám si to ujít.“

„Skvělé.“ Dottie poplácala Candy po ruce. „Takže jsme všichni zváni.“

Candy se zmateně podívala z Erica na Eden. „Jistě, ale –“

„Není to báječné?“ Dottie ji znovu poplácala po ruce. „Zažijeme báječný večer. Co myslíš, Eden?“

„Báječný,“ souhlasila Eden a přemýšlela, jak by tomu všemu unikla.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Eden měla starosti – velké starosti. A šedesát puberťáků v jídelně byli jednou z nich. I když zvládne Erica i když všechno Chasemu vysvětlí, šedesát mladých lidí bylo těžké uhlídat.

Kluci dorazili v šest večer a byli stejně nervózní, jako holky. Eden si pamatovala své plesy, tu nejistotu a vlhké dlaně. Hudba částečně zakryla jejich rozpaky, když je vedoucí zavedli do jídelny.

Občerstvení bylo připraveno. Měli dost punče, aby se v něm mohli koupat. Candy je obřadně uvítala, spustili novou desku. Holky stály na jedné straně místnosti, kluci na druhé.

Hlavním problémem bylo, kdo půjde první. Eden to vyřešila tím, že připravila dvě mísy čísel. Kluci si brali z jedné, holky z druhé. Čí čísla souhlasila, ti spolu tančili. Nebylo to nijak objevné, ale bylo to vyzkoušené.

Během prvního tance se Eden vytratila do kuchyně, aby zkontrolovala jídlo a zanechala Candy, aby dohlížela na tanečníky a povídala si s vedoucími z chlapeckého tábora.

Když se vrátila, sál nebyl tak plný, zato tentokrát spolu tančili ti, co chtěli.

„Slečno Carlboughová?“

Eden se otočila k Robertině nevinné tváři. Její neposlušné vlasy byly staženy do koňského ohonu a sepnuty sponou. V uších měla akvamarínové hvězdičky, které ladily s její nejméně zmačkanou blůzou. Pihy na obličeji jí částečně zakrývaly nánosy pudru. Eden bylo jasné, že si jej vypůjčila od jedné ze starších dívek, ale nechala to být.

„Nazdar Roberto.“ Vzala z mísy dva preclíky a jeden jí podala. „Nepůjdeš tancovat?“

„Jasně.“ Podívala se přes rameno. „Ale chtěla jsem si s vámi nejdřív promluvit.“

„Jistě?“ Nezdálo se jí, že by potřebovala dodat kuráž. Eden si už všimla štíhlého, tmavovlasého kluka, na kterého měla Roberta políčeno. Pokud to mohla posoudit, neměl šanci. „A o čem?“

„Viděla jsem toho pána v rolls-roycu.“

Edenino automatické varování, že s plnou pusou se nemluví, bylo zapomenuto. „Myslíš pana Keetona?“

„Některé holky říkají, že je hezký.“

„Hmm.“ Eden uždibovala preclík.

„Některé říkají, že jste do něho zabouchnutá. Ze jste měli mileneckou hádku, víte, jako Romeo a Julie. Teď vás přišel odprosit a vy zjistíte, že bez něho nemůžete žít a vezmete se.“

Eden stiskla preclík. Odkašlala si. „No, to je tedy myšlenka.“

„Řekla jsem jim, že je to blbost.“

Snažila se nesmát a kousla do preclíku. „Opravdu?“

„Jste chytrá, to říkají všechny.“ Sáhla si pro hrst brambůrků. „Říkala jsem jim, že jste příliš chytrá, než abyste byla zabouchnutá do chlapa v rollsu, protože vůbec není tak hezký jako pan Elliot.“ Roberta se ujistila pohledem přes rameno. „A je taky menší.“

„Jo.“ Eden se musela kousnout do rtů. „Jo, to je.“

„Nevypadá, že by skočil do jezera, aby tam blbnul.“

Eden si pokusila představit Erica, jak polonahý skáče do studené vody. Nebo jak jí nese kytici lučních květů. Nebo se dívá na hvězdy. Zasněně se usmála. „Ne, Eric by to nikdy neudělal.“

„Vždyť jsem říkala, že je to blbost.“ Roberta pojídala brambůrky. „Až přijde pan Elliot, zatančím si s ním, ale teď si zatancuju s Robbym.“ Ještě jednou se usmála a vykročila pro štíhlého tmavovlasého kluka. Jak si Eden myslela, neměl šanci.

Dívala se na tanečníky a myslela na Chasea. Napadlo ji, že to je jediný muž, kterého neporovnávala se svým otcem. Nepoměřovala ho s nikým, ale zamilovala se do něho kvůli němu samotnému. A teď potřebovala odvahu, aby mu to řekla.

„Takže takhle se dneska baví mládež.“

Eden se otočila a uviděla vedle sebe Dottie. Na taneční večírek si vzala světle fialové šaty. Namísto perel se ozdobila rubíny. BooBoo měl obojek posázený skleněnými kamínky – Eden alespoň doufala, že je to jenom sklo. Eden přemohly city a políbila svou tetu. „Už ses v hotelu zabydlela?“

„Dá se to tak říct.“ Vzala si brambůrek a prohlédla si svou neteř. Poloprůhledná blůza s dlouhými rukávy a stoj áčkem jí opravdu slušela. „Díkybohu, že jsi neztratila vkus.“

Eden ji se smíchem znovu políbila. „Chyběla jsi mi. Jsem ráda, že jsi přišla.“

„Opravdu?“ Dottie ji diskrétně zavedla za dveře. „Obávám se, že jsem ti příjezdem moc radosti neudělala.“ Nechala dveře zabouchnout a počkala, až na verandě budou samy. „Zvláště kvůli překvapení, které jsem s sebou přivezla.“

„Ráda tě vidím, teto Dottie.“

„Ale ne Erica.“

Eden se opřela o zábradlí. „Myslela sis opak?“

„Ano.“ Povzdechla si. „Myslela jsem si, že ho budeš chtít vidět. Ale trvalo mi jenom pět minut, než jsem pochopila, jakou jsem udělala chybu. Miláčku, pochop, že jsem se snažila ti pomoci.“

„Já to chápu a mám tě za to ráda.“

„Myslela jsem si, že cokoliv se mezi vámi stalo, může napravit čas.“ Dottie nabídla BooBooovi zbytek brambůrky. „Po pravdě řečeno, podle toho, co mi povídal, to vypadalo, že přivézt ho za tebou je něco jako zachránit ti život.“

„To si dovedu představit,“ zabručela Eden.

„Tolik k mým snahám.“ Dottie si upravila šaty. „Eden, nikdy jsi mi neřekla, proč jste zrušili svatbu. Bylo to tak najednou.“

Eden otevřela ústa, ale pak je zase zavřela. Nebyl důvod ji po tolika měsících zranit a rozzlobit ji. Kdyby jí to řekla, bylo by to ze zlosti nebo z lítosti. Eric pro ni neznamenal ani jedno. „Zjistili jsme, že se k sobě nehodíme.“

„Já jsem si vždycky myslela opak.“ Doléhaly k nim tóny hudby a smích. Dottie se ohlédla přes rameno. „I Eric si asi myslí opak. Několikrát mě během uplynulé doby navštívil.“

Eden přešla ke konci verandy. Eric asi zjistil, že jméno Carlbough nebylo tak pošpiněno. To byla jediná rozumná odpověď. Asi zjistil, že by mohla znovu přijít k penězům, díky dědictví. Polkla hořkost a otočila se k tetě.

„Mýlí se. Věř mi, když ti říkám, že ke mně nic necítí. Možná si myslí, že ano,“ dodala, když zahlédla vrásku na tetině obličeji. „Myslím, že je to otázka zvyku. Já jsem Erica nemilovala.“ Objala ji. „Nikdy. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, že jsem si ho chtěla vzít ze špatných důvodů – protože se to ode mne čekalo, protože to

bylo snadné. A…“ Nadechla se. „Protože jsem si mylně myslela, že je jako tatínek.“

„Drahoušku.“

„Byla to moje chyba.“ Když to bylo vyřčeno nahlas, dokázala to přijmout. „Vždycky jsem srovnávala všechny muže s otcem. Byl to nejmilejší, nejpozornější muž, jakého jsem znala, ale i když jsem ho milovala a cenila si ho, dělala jsem chybu, že jsem muže srovnávala s ním.“

„Všichni jsme ho milovali, Eden.“ Dottie opětovala její objetí. „Byl to dobrý člověk, milující. Hazardní hráč, ale –“

„Je mi jedno, že to byl hazardní hráč.“ Teď se Eden dokázala i usmát. „Vím, že kdyby nezemřel tak náhle, zase by se dostal na vrchol. Ale to je jedno, protože já jsem hazardní hráč taky.“ Podívala se na tábor. „Naučila jsem se, jak přijímat sázky.“

Dottie si vytáhla z kabelky kapesníček.

„Když jsi trvala na tom, že se pustíš do tohohle, když jsem sem poprvé přijela, myslela jsem si, že jsi zešílela. Potom jsem se pořádně rozhlédla kolem, na tábor, na děvčata, na tebe a zjistila jsem, žes to dokázala.“ Vysmrkala se a schovala kapesníček do kabelky. „Jsem na tebe hrdá, Eden. Tvůj otec by na tebe byl hrdý.“

Teď to byla Eden, kdo měl mokré oči. „Teto Dottie, ani nevíš, jak moc to pro mě znamená. Když zemřel a já jsem musela všechno prodat, měla jsem pocit, že přicházím o něho, o tebe, o všechny.“

„Ne.“ Dottie ji pohladila po tváři. „Co jsi udělala, vyžadovalo spoustu kuráže, víc, než jsem měla já. Víš, že jsem ti to všechno chtěla nahradit.“

„Vím a cením si toho, ale muselo to být takhle.“

„Už to chápu. Chtěla jsem, abys věděla, že mi tě bylo líto, Eden, ale nikdy jsem se za tebe nestyděla. I teď, i když už to nepotřebuješ, je můj dům i tvým domem.“

„Děkuju.“

„A nepochybuju, že tohle bude během pěti let nejlepší tábor na východě.“

Eden se znova zasmála a váha, kterou nesla na ramenou od otcovy smrti zmizela. „Bude.“

Dottie přikývla a rozhlédla se. „Myslím, že byste měly mít bazén. Holky by měly mít pořádné lekce plavání. Koupání v jezeře to neposkytuje. Jeden vám věnuju.“

Eden to okamžitě chtěla odmítnout.

„Jménem tvého otce.“ Dottie se odmlčela a nakrčila obočí. „Jo, vidím, že tohle odmítnout nemůžeš. Pokud můžu dotovat nemocnici, můžu darovat své nejmilejší neteři bazén. Můj účetní bude nadšený. Chceš, abychom s Ericem odešli?“

Eden si jenom povzdechla. „Eric pro mě nic neznamená. Můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít.“

„Dobře. BooBoo a já se skvěle bavíme.“ Dottie podrbala psa na hřbetě. „BooBoo je snadněji zvládnutelná než kterékoliv z mých dětí. Ještě jedna věc, než vejdu dovnitř a nechám na sebe působit kulturu**.** Jak bych to řekla? Zdálo se mi, že když jsem vešla do stájí, chvěla se země. Jsi zamilovaná do někoho jiného?“

„Teto Dottie –“

„To mi stačí. Schvaluju to, i když na tom asi nesejde. BooBoo byla okouzlená.“

„Chceš být výstřední?“

Dottie se pousmála. „Když už se nemůžeš opřít o krásu, musíš působit něčím jiným. Podívej se.“ Odstoupila, když přijelo lamborghini. Sledovala, jak vystupuje Chase. „Oceňuji tvůj vkus.“ Poplácala Eden po rameni. „Opravdu. Myslím, že si zajdu dát nějaký punč. Není moc silný, že ne?“

„Dělala jsem ho sama.“

„Oh.“ Dottie protočila panenky. „No, i ve mně je kus hazardního hráče.“

Eden se otočila k Chasemu. „Ahoj. Jsem ráda, žes mohl –“

Jeho rty ji umlčely tak náhle, tak dokonale, že se ani nestačila podivit. Mohla se nad tím zamyslet později, ale teď jej prostě objala a přitiskla se k němu.

Tohle s Ericem necítila. Chase si to opakoval, když mu změkla v náručí. S nikým to nikdy necítila. Zmítaný touhou a hněvem se odtáhl.

„Proč –“ Musela se nadechnout a zkusit to znova. „Proč jsi to udělal?“

Zajel jí rukou do vlasů a přitáhl ji k sobě. Jeho rty se přisály k jejím. „Jak mi kdysi někdo řekl, chtěl jsem tě políbit. Nějaké námitky?“

Pokoušel ji. Vzdorovitě zvedla bradu. „Žádné mě nenapadají.“

„Tak nad tím nedumej. Pojď ke mně.“ S těmi slovy ji vedl směrem k hudbě.

Nechtěla si připustit, že důvodem může být zbabělost, ale proč by jinak věnovala tolik času děvčatům a vedoucím. Namlouvala si, že je to její práce, ale ve skutečnosti si chtěla vyčistit hlavu, než si s Chasem promluví o samotě.

Dívala se, jak tančí s Robertou, a chtěla se mu vrhnout do náručí a říct mu, že ho miluje. Ale jak by vypadala? Nezeptal se na Erica, tak jak mu mohla něco vysvětlit? Zlobilo ji, že o něm nemluvil, jako kdyby mu byl lhostejný.

Taneční večírek se vydařil. Vedoucí obou táborů už plánovali, jak z něj udělat tradici. Candy přicházela s dalšími a dalšími nápady.

Jako vždy, Eden ji nechala spřádat plány, sama později doladí detaily.

Díky tomu, že byla pořád v pohybu, vyhnula se přímému setkání s Ericem a Chasem. Jistě, setkali se, mluvili a dokonce i tančili, ale všechno uprostřed přeplněné místnosti. Ericův hovor byl klidný jako její, ale v Chaseho očích bylo něco nebezpečného. Tohle a jeho omamný polibek ji přimělo odkládat nevyhnutelné.

„Myslím, že se vám moc líbí,“ podotkla Roberta, když viděla Chaseho oči upřené na Eden.

„Cože?“ Chase se zmateně podíval na svou společnici.

„Slečna Carlboughová. Jste do ní udělaný. Je moc hezká,“ dodala Roberta s trochou závisti. „Zvolily jsme ji nejkrásnější vedoucí, i když slečna Allisonová má větší –“ Zarazila se, když si uvědomila, že některé části ženské anatomie není radno probírat s mužem, zvláště ne s Elliotem. „Větší, no…“

„Chápu.“ Chase ji zatočil.

„Některé holky si myslí, že pan Keeton je sladký.“

„Jistě?“ Chaseho úsměv se změnil v úšklebek a podíval se po muži, o kterém mluvili.

„Já si myslím, že má moc úzký nos.“

„Už ho mohl mít zlomený," zavrčel Chase.

„A má oči moc blízko u sebe," pokračovala Roberta. „Vy se mi líbíte o moc víc."

Chase ji vzpomněl na své první zamilování a zatahal ji za cop.

„Já jsem do tebe taky blázen."

Eden jejich rozhovor sledovala. Viděla, jak se Chase sehnul a Roberta se rozzářila. Skoro si povzdechla, když si uvědomila, že žárlí na dvanáctiletou holčičku.

Pět minut, řekla si. Uloupí pro sebe jenom pět minut ticha.

Když tentokrát vešla do kuchyně, pokračovala dál. Vzduch ji chladil na tváři a ona vyšla ven. Cítila vůni trávy a zvonků. Zhluboka se nadechla.

Dnes v noci byl měsíc jen malým srpkem. Uvědomila si, že během uplynulých tří měsíců jej viděla růst a mizet častěji, než za celý předchozí život. A mnohem víc se toho změnilo. Už nikdy se na nic nebude dívat stejnýma očima, jako předtím.

Chvíli stála a hledala souhvězdí, která ji učil znát Chase. Přemýšlela, jestli jí ještě nějaká ukáže.

Přešla přes trávu a hudba za ní byla stále slabší. Našla starý strom a opřela se o něj.

Pro tohle jsou letní noci, pomyslela si. Na snění a přání. Bez ohledu na to, jaká bude zima, bez ohledu na to, jak daleko se další léto zdá být, tuhle noc si ponese v sobě.

Zaskřípění dveří ji vytrhlo z myšlenek.

„Ericu." Narovnala se a ani se nesnažila skrývat své znechucení.

Přišel za ní. „Nikdy jsem nezažil, že bys odešla z večírku."

„Změnila jsem se."

„Ano." Její oči byly chladné a přímé. Zavrtěl se. „Všiml jsem si." Když se k ní natáhl, nepohnula se. Ani jeho dotek necítila. „Nedokončili jsme náš hovor."

„Ale ano. Už dávno."

„Eden." Pomalu zvedl ruku, aby ji pohladil po tváři. „Ujel jsem dlouhou cestu, abych dal věci mezi námi do pořádku."

Eden se odtáhla. „Je mi líto, žes měl nepohodlnou cestu, ale není co urovnávat." Zloba i hořkost se začaly vytrácet. Věděla, že to

začalo tím jeho polibkem. Dívala se na něj jako na někoho, koho vůbec neznala. „Ericu, je hloupost to vytahovat. Nechrne to být.“

„Uznávám, že jsem byl hlupák.“ Zabránil jí odejít, aby mohl dát věci do takového pořádku, jaký mu vyhovoval. „Eden, ublížil jsem ti a je mi to líto, ale myslel jsem na tebe stejně jako na sebe.“

Chtěla se rozesmát, ale bylo jí líto energie. „Na mě, Ericu? Fajn, ať je po tvém. Díky a sbohem.“

„Nebuď protivná,“ namítl a ukázal první známku netrpělivosti. „Víš sama, jak by bylo obtížné dělat svatbu, když všichni měli v živé paměti ten skandál.“

Tohle ji zastavilo rázněji než jeho ruka. Znovu se opřela o strom a čekala. Přece jenom v ní byla ještě nějaká zlost. Byla skrytá, ale projevovala se. Asi bude nejlepší, když jí dá volný průchod. „Skandál. Tím asi myslíš špatné investice mého otce.“

„Eden.“ Chtěl jí položit ruku na rameno. „Tvoje pozice se prudce změnila, když tvůj otec zemřel a nechal tě…“

„Abych na sebe vydělávala,“ dopověděla za něj. „Jistě, s tím souhlasím. Moje pozice se změnila. Během posledních měsíců jsem za to začala být vděčná. Naučila jsem se očekávat věci od sebe samé a zjistila, že peníze s mým způsobem života neměly moc společného.“

Viděla, že jí nerozumí, že nikdy nebude rozumět někomu, kdo vyrostl z popela starého života. „Možná tě to překvapí, ale je mi jedno, co si kdo myslí o mých změněných poměrech. Poprvé v životě mám, co chci, a vydělala jsem si na to sama.“

„Nemůžeš po mně chtít, abych uvěřil, že tenhle malý tábor je to, co chceš. Znám tě, Eden.“ Namotal si na prst pramínek jejích vlasů. „Žena, kterou znám, by si nikdy nevybrala něco, jako je tohle, když by věděla, jaký život můžeme mít ve Filadelfii.“

„Asi máš zase pravdu.“ Pomalu vymanila své vlasy z jeho ruky. „Ale já už nejsem ta žena, kterou jsi znal.“

„Nebuď směšná.“ Začal panikařit. Nikdy ho nenapadlo, že ujede stovky mil jen proto, aby ho ponížila. „Pojď se mnou dnes večer do hotelu. Zítra pojedeme spolu do Filadelfie a vezmeme se, jak jsme plánovali.“

Chvíli se na něj dívala a čekala, jestli si všimne náznaku nějakého citu. Nenašla nic. Chvíli si přála, aby tam nějaký byl, aby si ho mohla alespoň trošičku vážit.

„Proč tohle děláš? Nemiluješ mě. Nikdy jsi mě nemiloval, jinak bys nebyl schopen se ode mě odvrátit, když jsem tě potřebovala.“

„Eden –“

„Nech mě domluvit. Dokončeme to.“ Znechuceně ho od sebe trochu odstrčila. „Nezajímají mě tvoje omluvy nebo vysvětlení, Ericu. Prostě je mi to jedno.“

Bylo to řečeno tak chladně, tak klidně, až tomu skoro uvěřil. „To nemyslíš vážně, Eden. Měli jsme se brát.“

„Protože to bylo pohodlné. Co se toho týče, Ericu, sdílím tvůj stud.“

„Zapomeňme na stud, Eden. Ukážu ti, co můžeme mít.“

Odvrátila se. „Nezlobím se a nejsem ublížená. Pravdou je, že tě nemiluju a nechci tě.“

Na chvíli ztichl. Když promluvil, Eden s překvapením zaznamenala v jeho hlase emoce. „Našla jsi někoho, kdo mě tak rychle nahradil, Eden?“

Skoro se rozesmála. Opustil ji dva kroky od oltáře a teď hrál ublíženého milence. „Tohle je čím dál tím absurdnější, Ericu. Nejde o to tě nahradit, ale vidět tě v pravém světle. Nechtěj slyšet, co vidím.“

„Jenom mi řekni, jak moc s tím má co dělat Chase Elliot?“

„Jak se mě opovažuješ na to ptát?“ Chtěla kolem něho projít, ale tentokrát ji chytil za ruku a jeho stisk nebyl jemný. Překvapilo ji, že se jí nechce vzdát a podívala se na něho. Byl dítě, které zahodilo hračku, a teď ji chtělo zpátky, pomyslela si. Začala v ní narůstat zlost. „Cokoliv je nebo není mezi mnou a Chasem, není tvoje starost.“

Tuhle chladnou, nadutou ženu poznával. Jeho hlas změkl. „Všechno, co se tě týká, je moje starost.“

Povzdechla si. „Ericu, ponižuješ se.“

Než se ho mohla zbavit, dveře se znovu otevřely.

„Asi zase ruším.“ Chase s rukama v kapsách vešel na terasu.

„Zdá se, že je to tvůj zvyk.“ Eric pustil Eden, jen aby se postavil mezi ni a Chasea. „Měl bys poznat, že já a Eden máme soukromý rozhovor. I v horách se učí slušnému chování, nebo ne?“

Chase přemýšlel, jestli by se Ericovi líbil jeho způsob chování. Pochyboval, že by se tomu ulízanému chlápkovi z Filadelfie líbil rozbitý nos. Ale bylo mu jedno, co by se Ericovi líbilo. Učinil dva kroky kupředu, než si Eden uvědomila, k čemu se chystá.

„Rozhovor je u konce,“ prohlásila spěšně a postavila se mezi ně. Měla pocit, že je neviditelná. Odpoledne měla pocit, že stojí mezi nimi, teď jako by ji nevnímali.

„Zdá se, žes měl dost času říct, co ti leželo na srdci.“ Chase se pohupoval na patách a díval se Ericovi do očí.

„Nechápu, co je ti po tom, jak dlouho mluvím s mou snoubenkou.“

„Snoubenkou!“ Edenin pohoršený výkřik naprosto ignorovali.

„Nechal sis utéct několik měsíců, Keetone.“ Chaseho hlas zněl uhlazeně. Jeho ruce trčely v kapsách. „Událo se několik změn.“

„Změn?“ Tentokrát se Eden otočila k Chasemu, ale se stejným neúspěchem. „O čem to mluvíš?“

Klidně, bez toho, aby se na ni podíval, ji vzal za ruku. „Slíbilas mi tanec.“

Eric ji chytil za druhou ruku. „Ještě jsme neskončili.“

Chase se k němu otočil a tentokrát byl jeho vztek jasně vidět. „Ale ano, skončili. Dáma je tu se mnou.“

Eden se jim oběma zuřivě vytrhla. „Nechte toho!“ Měla dost toho, aby ji tahali na dvě strany a přitom se ani nezajímali, jestli by na jednu z nich chtěla jít. Poprvé ve svém životě zapomněla na způsoby, vychování a sebeovládání a udělala, co jí kdysi doporučoval Chase. Když se zlobíš, řekl jí, řvi.

„Oba jste úplně pitomí!“ Trhla hlavou a vlasy jí divoce zavířily. „Jak si dovolujete chovat se jako dva psi nad jednou kostí? Nenapadlo vás, že dokážu mluvit sama za sebe a rozhodovat se? Takže mám pro vás oba novinky. Dokážu mluvit za sebe. Ty.“ Otočila se k Ericovi. „Všechno, co jsem ti řekla, jsem myslela vážně. Každé slovo. Chápeš? Snažila jsem se ti to říct slušně, ale když nedáš jinak, řeknu ti to, jak bude potřeba.“

„Eden, miláčku…“

„Ne, ne, ne!“ Odhodila ruku, kterou jí podal. „Opustil jsi mě v okamžiku, kdy jsem měla potíže. Pokud si myslíš, že se teď vrátím, když ses začal předvádět jako slaboch, lhostejný, bezcitný –“ hrome, jak to Candy říkala? „– skunk,“ vzpomněla si s úlevou. „Jsi idiot. A pokud se opovážíš, pokud se jenom opovážíš se mě ještě jednou dotknout, tak se neznám.“

Bože, taková ženská, pomyslel si Chase. Přemýšlel, jak brzy ji bude moci chytit do náručí a ukázat jí, jak moc ji miluje. Vždycky si myslel, že je nádherná, skoro nadpozemská, ale teď z ní byl paf. Chtěl ji držet v náručí více, než cokoliv jiného na světě. Usmíval se, když se k němu otočila.

„A ty.“ Přistoupila k Chasemu a vrazila mu prst do hrudi. „Ke svým rvačkám si najdi někoho jiného. Mě tvoje neandrtálské nápady hrát si na bílého rytíře nedojímají.“

Tohle na mysli neměl. „Proboha, Eden, chtěl jsem –“

„Zmlkni.“ Znovu do něho vrazila. „Dokážu se o sebe postarat, pane svalouši. A pokud si myslíš, že ti jsem vděčná za tvé zásahy do mých osobních věcí, pak se mýlíš. Kdybych potřebovala nějakou gorilu, aby mě chránila, najala bych si ji.“

Nadechla se a otočila se k nim oběma. „Vy dva jste se chovali hloupěji než děti v táboře. Jen pro vaši informaci, nemusím sloužit dvěma blbům za pingpongový míček. Mám své vlastní přání, a to zní: nechci ani jednoho z vás.“

Otočila se a odešla, zatímco za ní zírali.

DESÁTÁ KAPITOLA

Poslední den tábora se změnil v blázinec. Všude se balilo, tekly potoky slz a ztrácely se boty. Každá chatka prožívala vlastní krizi. Musely uklidit vybavení pro příští léto a sepsat seznam zásob v kuchyni.

Postele byly poklizeny a povlečení uklizeno.

Eden se rozhodla, že sama se zabalí, až ten zmatek opadne. Dokonce ji napadlo, že by strávila v táboře ještě jednu noc a odjela až ráno. Říkala si, že je to velice praktické řešení, protože se bude moci přesvědčit, že nikdo nic nezapomněl. Ale ve skutečnosti se jí prostě nechtělo odjet.

Nechtěla si to přiznat. Neustále si namlouvala, že jediným důvodem, proč chce zůstat, bylo uklízení. A ze všeho nejvíce se snažila nemyslet na Chasea. On rozhodně nebyl důvodem, proč by se chtěla zdržet. Šla do stájí a několikrát přepočítala postroje.

Hrozný chlap. Okamžitě začala kontrolovat ohlávky a otěže. Čisticího prostředku na sedla mají dost. Bude potřeba je umýt. Další důvod, proč se musí zdržet.

Všechno, co tehdy řekla, myslela vážně. To ji uspokojovalo. Každé slovo, jak je vykřikovala, jí šlo od srdce. I po sedmi dnech jí její rozhodnutí připadalo dokonalé.

Byla pro ně jen věc, o kterou se rvali, připomněla si. Copak pro všechny muže jsou jejich ženy jen přívažkem, na kterém si pilují své ego? No, ona tím rozhodně nebude. Své osobnosti se rozhodně nevzdá, kvůli žádnému muži.

Bublala v ní zlost a prohlížela si stáje. Eric ji nikdy nemiloval. Teď to bylo ještě jasnější než kdy předtím. I bez lásky si na ni dělal nárok. Má žena. Můj majetek. Má snoubenka! Znechuceně si odfrkla a jeden z koní jí odpověděl.

Kdyby ho teta neodvedla, Eden netušila, co by se stalo.

Jenomže Chase byl ještě stokrát horší. Nikdy nemluvil o lásce nebo citech. Nic jí nesliboval, ale přesto se choval stejně majetnicky jako Eric.

Jenomže tady to srovnání končilo. Chasea milovala. Strašně moc. Kdyby řekl jediné slovo, kdyby jí dovolil promluvit, mohlo všechno dopadnout úplně jinak. A opustit ho bylo nekonečně těžší, než když kdysi opouštěla Filadelfii.

Nic neřekl, na nic se nezeptal. Cokoliv mohlo být, bylo pryč. Byl čas nových rozhodnutí, nových plánů a nového života. Už to dokázala jednou a dokáže to znovu.

„Plány," bručela a dívala se na rozvrh. Tolik toho musely na nadcházející sezonu připravit. Léto přijde dřív, než se nadějí.

Takhle bude prožívat svůj život, od léta do léta? A mezi tím bude prázdno a čekání? Kolikrát se bude procházet kolem jezera a doufat, že ho potká?

Ne. Nemůže se pořád trápit. A pro Chasea by se trápila.

„Eden. Eden, jsi tady?"

„Ano." Eden se otočila a do místnosti vrazila Candy.

„Díkybohu."

„Co se děje?"

Candy si přitiskla ruku k srdci. „Roberta."

„Roberta?" Sevřel se jí žaludek. „Stalo se jí něco?"

„Je pryč."

„Jak to myslíš, pryč? Už si ji odvezli rodiče?"

„Myslím tím pryč." Candy si neklidně prohrábla vlasy. „Má sbalené věci. Ale v táboře není."

„To snad ne. Copak se ta holka nic nenaučila? Pokaždé, když jsem se otočila, vyrazila na osobní výlet."

„Marcie a Linda říkají, že prý si šla zařídit něco strašně důležitého. Neřekla jim, oč se jedná. Mohla jít natrhat květiny pro svou matku, ale –"

„Ale nemůžeme to riskovat," dokončila Eden.

„Už ji hledají tři vedoucí, ale možná bys mohla tušit, kam šla, než zavolám horskou službu." Nadechla se. „Nádherný konec léta."

Eden zavřela oči a na minutu se soustředila. V duchu si přehrávala všechny rozhovory s Robertou, až jí to došlo. „Ale ne." Otevřela oči. „Myslím, že vím, kam šla." Byla na cestě ven, když ji Candy dohonila.

„Kam?"

„Budu potřebovat auto. Bude to rychlejší.

Přísahala bych, že se šla rozloučit s Chasem, ale raději projděte i sad.“

„To už jsme udělaly, ale –“

„Budu zpátky za dvacet minut.“

„Eden –“

Zvuk motoru přerušil Candina slova. „Neboj se. Dovezu ji zpátky.“ Stiskla zuby. „I kdybych ji měla přitáhnout za vlasy.“

„Dobře, ale –“ Candy odstoupila, aby ji nesrazilo prudce rozjeté auto. „Benzín,“ povzdechla si s pohledem na mizející vůz. „Asi nemáš dost benzínu.“

Eden si všimla, že obloha tmavne, a rozhodla se, že je to vina Roberty. Přísahala by, že Roberta se šla naposledy rozloučit s Chasem. Pětikilometrová vzdálenost ji nemohla odradit.

Eden zuřivě svírala volant a přemýšlela, co všechno Roberte poví. Ale radost z té představy jí zkazilo zakašlání motoru. Eden bezmocně sešlápla plyn, ale motor zhasl a už ne-naskočil. Ukazatel paliva směřoval na nulu.

„Sakra!“ Praštila rukou do řadicí páky a zaúpěla bolestí. Vystoupila z auta v okamžiku, kdy zahřměl první hrom a spustil se prudký déšť.

Eden chvíli stála u ztichlého auta. Ve vteřině byla promočená. „Bezvadné,“ zavrčela a dodala: „Roberto.“ Vzdorně se podívala na oblohu a rozběhla se.

Oblohu pročísl blesk. Okamžitě zaduněl hrom. Eden se zachvělo srdce. Každým krokem byla rozzuřenější.

Co když se plete? Co když tam Roberta nebude, co když ji chytla bouřka? Co když se ztratí nebo zraní? Začala mít opravdu strach.

K Chaseho dveřím přiběhla promočená na kůži a vyděšená.

Její bušení na dveře jí připadalo oproti hromům slabé. Ohlédla se, ale viděla jenom stěnu vody. Pokud tam někde je Roberta… Znovu zabušila na dveře, tentokrát k tomu přidala i křik.

Když Chase otevřel dveře, skoro přes něho přepadla. Stačil mu jediný pohled na její promočenou postavu a pochopil, že nic krásnějšího v životě neviděl. „To je ale překvapení. Chceš ručník?“

Eden si ždímala košili. „Roberta,“ vyhekla.

„Je v pokoji.“ Jemně jí odhrnul vlasy z očí. „Eden, uklidni se, je v pořádku.“

„Díkybohu.“ Eden si přitiskla ruce k očím. Ale když je spustila, měla v očích vztek. „Zabiju ji. Tady, hned.“

Než mohla vyplnit svou hrozbu, Chase jí zastoupil cestu. Už ji znal a nepodceňoval její temperament. „Myslím, že chápu, co cítíš, ale nebuď k ní příliš tvrdá. Měla důvod.“

„Uhni, nebo to schytáš taky.“ Odstrčila ho a prošla kolem. „Roberto.“ Každá hláska bodala jako nůž. Děvče si přestalo hrát se psem a postavilo se.

„Dobrý den, slečno Carlboughová.“ Usmála se a dala najevo, že ji ráda vidí. Ve vteřině se kousla do spodního rtu. I když byla optimistou, nebyla hloupá. „Jste promočená.“

Edenin hlas přinutil Squata, aby sklopil uši. „Roberto,“ opakovala a vyrazila. Pes se pohnul v téže chvíli. Eden na něho varovně pohlédla. Posadil se a mával ocasem, ale byl přesně mezi ní a Robertou. „Zavolej svého psa,“ poručila Chasemu a ani se neobtěžovala se po něm ohlédnout.

„Squat vám neublíží.“ Roberta psa zamilovaně pohladila. Squat začal máchat ocasem ještě intenzivněji. Eden připadalo, že se usmívá. Jeho velké bílé zuby měla přímo na očích. „Je hrozně přátelský,“ ujišťovala ji Roberta. „Jenom mu dejte ruku a on ji očichá.“

A ukousne jí celé zápěstí. „Roberto,“ začala znovu Eden. „Máš ponětí, po všech týdnech, které jsi tady strávila, že tábor má svá pravidla?“

„Ano, madam.“ Roberta objala psa kolem krku. „Ale tohle bylo důležité.“

„To je jedno.“ Eden zkřížila ruce. Uvědomovala si, jak vypadá, jak zní a že kdyby se otočila, Chase by se na ni usmíval. „Pravidla mají svůj smysl, Roberto. Nejsou tady, aby kazila zábavu, ale aby udržovala pořádek a bezpečnost. Dnes jsi porušila to nejdůležitější, a ne poprvé. Slečna Bartholomewová a já jsme za tebe odpovědné. Tví rodiče očekávají, a právem, že se…“

Eden pokračovala a Roberta poslouchala se sklopenýma očima. „Roberto, vyděsila jsi mě k smrti.“

„Omlouvám se, slečno Carlboughová.“ K Edenině překvapení Roberta vyskočila, přeběhla pokoj a objala ji kolem pasu. „Nechtěla jsem, opravdu. Myslela jsem si, že budu zpátky dříve, než mě začnete postrádat.“

„Ty příšero, copak nevíš, že si speciálně na tebe dávám pozor?“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

„Je mi to líto, slečno Carlboughová, opravdu. Jenom jsem chtěla na minutu mluvit s Cha-sem.“ Vrhla na ni ženský tajuplný pohled.

„S Chasem?“ Opakovala užasle a věděla, že nemá smysl vyčítat jí, že používá jeho křestní jméno.

„Měli jsme důvěrný rozhovor,“ ozval se Chase. Přemýšlel, jestli si je Eden vědoma, jak ochranitelsky Robertu drží.

Přestože to bylo obtížné, podařilo se Eden i v mokrých šatech vypadat trochu důstojně. „Od dvanáctileté holky bych smysl pro zodpovědnost očekávat neměla, ale od tebe bych ji čekala.“

„Volal jsem do tábora,“ podotkl a vzal jí vítr z plachet. „Ale ty už jsi asi byla pryč. Vědí, že Roberta je v bezpečí.“ Chytil ji za mokrou košili. „Šla jsi pěšky?“

„Ne.“ Eden mu odstrčila ruku. „To auto…“ Zaváhala, a pak se rozhodla lhát. „Se porouchalo.“ Otočila se k Roberte. „Těsně před bouřkou.“

„Je mi líto, že jste promokla,“ opakovala Roberta.

„To by mělo.“

„Dolila jste do auta benzín? Mělo prázdnou nádrž.“

Než ji Eden zaškrtila, vyrušilo ji zatroubení.

„To bude Delaney.“ Chase se přesvědčil vyhlédnutím z okna. „Odveze Robertu do tábora.“

„To je od něho milé.“ Eden chytila Robertu za ruku. „Děkuju za starost.“

„Jenom Robertu.“ Chase chytil Eden za ruku, než se stihla znovu odtáhnout. „Ty si raději sundej ty mokré věci než něco chytneš.“

„Hned, jak dorazím do tábora.“

„Moje maminka říká, že když máte mokré nohy, nachladíte se.“ Roberta se loučila se Squatem objetím. „Uvidíme se příští rok,“

zamávala Chasemu a Eden jí poprvé viděla v očích ostych. „Opravdu budeš psát?“

„Jasně.“ Chase ji pohladil po hlavě. „Spolehni se.“

Zčervenala, až skoro nebyly vidět její pihy. Otočila se a znovu se vrhla Eden do náručí. „Bude se mi po vás stýskat, slečno Carlboughová.“

„Mně po tobě taky, Roberto.“

„Přijedu příští rok a vezmu s sebou moji sestřenici. Všichni říkají, že jsme si tak podobné, že bychom mohly být sestry.“

„Oh,“ vyjekla Eden. „To je skvělé.“ Doufala, že se během zimy dá trochu do pořádku.

„Tohle bylo to nejkrásnější léto.“ Roberta se na ni podívala uslzenýma očima. „Sbohem.“

Dveře se za ní zabouchly a Eden se pohnula. „Roberto –“

„I pro mne to bylo to nejkrásnější léto.“ Chase ji chytil za ruku, než došla ke dveřím.

„Chasei, nech mě jít. Musím se vrátit.“

„Vem si suché šaty. I když, už jsem ti to možná jednou říkal, v mokrých věcech vypadáš báječně.“

„Nezůstanu tady,“ tvrdila, i když ji táhl ke schodům.

„Jelikož Delaney už odjel a ty nemáš v autě žádný benzín, myslím, že zůstaneš.“ Chvěla se zimou a on ji popoháněl do schodů. „A necháváš na podlaze šlápoty.“

„Promiň.“ Prošel s ní ložnicí. Eden zaznamenala uklidňující barvy a pohodlnou postel, ještě než se ocitla v koupelně. „Chasei, to je od tebe moc milé, ale kdybys mě prostě odvezl –“

„Až si dáš horkou sprchu a převlečeš se.“

Horká sprcha. Kdyby jí nabídl zlato a smaragdy, nelákalo by ji to tak silně. Eden neměla horkou sprchu od začátku června. „Ne, myslím, že bych se opravdu měla vrátit.“

Ale dveře se za ním zavřely.

Eden se za ním chvíli dívala, a pak se kousla do rtu a podívala se na sprchu. Ještě nic jí nepřipadalo tak nádherné, tak lákavé. Dostala se do ní ve vteřince.

„Když už jsem tady…“ mumlala si a svlékala si šaty.

První kapičky horké vody jí vyrazily dech. Pak se tomu mazlivě oddala. Bylo to hříšné. Bylo to božské.

O patnáct minut později neochotně zavřela kohoutek. Vedle sprchy našla velkou huňatou osušku. Zabalila se do ní a cítila se skoro tak hezky, jako ve sprše. A pak si všimla, že její oblečení je pryč.

Na okamžik se jen mračila do prázdného kouta. Pak si pevněji přitáhla ručník. Musel jí je sebrat, zatímco byla ve sprše. Zamyšleně si prohlížela strukturované sklo sprchy a přemýšlela, nakolik je neprůhledné.

Buď praktická, řekla si nakonec. Chase přišel a vzal jí šaty, protože je dal usušit. Prostě je to pozorný hostitel. Navíc na věšáku visel námořnicky modrý župan.

Byl jeho, jistě. Byl plný jeho vůně, takže měla pocit, že Chase je všude kolem ní. Byl teplý, ale i tak se rozechvěla.

Bylo to praktické, připomínala si znovu. Ten župan ji dostatečně zahalí, dokud jí neuschnou šaty.

Setřela ručníkem páru ze zrcadla. Ten pohled byl hrozný. Voda jí smyla všechen make-up a ona s sebou neměla vůbec nic. Nejvýraznější z celého obličeje teď byly její oči, které ladily s županem. Vypadala jako zachráněný utopenec. Měla mokré vlasy, kroutící se jí kolem obličeje. Eden si je několikrát prohrábla rukou, ale bez hřebene s nimi moc nesvedla.

Rezignovaně otevřela dveře. V ložnici na chvíli zaváhala, chtěla si prohlédnout, chtěla se dotknout něčeho, co mu patřilo. Ale raději zrychlila a vyběhla ven. V okamžiku, kdy jej spatřila, začala znovu panikařit.

Vypadal tak přirozeně v triku a džínách, když stál u starožitného baru a naléval skleničku brandy. Milovala ho. Musela vyrovnat poslední položku na svém seznamu, než přijdou dlouhé zimní měsíce.

Otočil se a spatřil ji. Věděl, že tam je, ale chvíli čekal. Když šel do koupelny pro její věci, broukala si ve sprše. Přes matné sklo viděl jen její stín, ale hrozně toužil odstranit tu překážku a zmocnit se jí. Držet ji v náručí, mokrou a horkou, s očima dokořán.

Tolik po ní toužil a ona teď stála ve dveřích, zahalená jeho županem.

Takže musel chvíli počkat, než si byl jist, že dokáže promluvit.

„Lepší?“

„Jo, díky.“ Nabídl jí skleničku. „Napij se. To zažene nebezpečí ze studených nohou.“

Když si vzala brandy, Chase za ní zavřel dveře. Eden sevřela skleničku oběma rukama a doufala, že brandy jí pomůže vyčistit hlavu.

„Omlouvám se za všechno.“ Dala si záležet, aby její hlas zněl zdvořile a přitom odměřeně. A stála zády ke dveřím.

„Za nic.“ Nejraději by s ní zatřepal. „Proč si nesedneš?“

„Děkuju, postojím.“ Jenomže když neustále stál před ní, cítila nutkání pohybovat se. Šla k oknu, kde neustále pršelo. „Myslím, že to dlouho nevydrží.“

„Asi ne.“ Pobavený tón jeho hlasu ji znepokojil. Otočila se zpět k němu. „Překvapuje mě, že prší tak dlouho.“ Odložil brandy a přistoupil k ní. „Je čas toho nechat, Eden. Je čas, aby ses přestala odtahovat.“

Zavrtěla hlavou. „Nevím, o čem mluvíš.“

„Nepovídej.“ Byl u ní a neměla kam utéct. Pomalu zvedl ruce k jejímu obličeji. Jemně jí odhrnoval vlasy z tváře. V očích viděl její strach, ale i touhu.

„Už jsme tak jednou stáli a já jsem ti řekl, že je příliš pozdě.“

Eden se točila hlava.

„Stáli jsme tady a ty jsi mě políbila.“

Jeho rty se dotkly jejích. Polibek byl divoký jako bouře. Čekal obavy a našel vášeň. Přitiskl ji k sobě a našel její hlad a chvějící se touhu. Ale co hledal nejusilovněji, bylo její odevzdání.

Věř mi. Chtěl to na ni křičet, ale jeho ruce jí namísto toho projížděly vlasy

Venku zuřily blesky a v Eden se odehrávala její vlastní bouře. Chtěla ho, chtěla, aby z ní strhal šaty a dotkl se jí. Toužila po splynutí jejich těl. Chtěla mu dát lásku, ale věděla, že ji musí skrývat v sobě.

„Chasei. Takhle nemůžeme dál.“ Odklonila hlavu. „Já nemůžu. Musím odejít. Čekají na mě.“

„Nikam nepůjdeš. Už ne.“ Jeho trpělivost byla u konce.

Cítila to a odstoupila. „Candy bude mít strach, kde jsem. Chtěla bych své šaty.“

„Ne.“

„Ne?“

„Ne,“ opakoval a zvedl brandy. „Candy nebude mít strach, kde jsi, protože jsem jí volal a řekl, že se nevrátíš. Říkala, že si nemáš dělat hlavu, že všechno zvládne sama. A ne –“ usrkl si „– nemůžeš dostat své šaty. Nechtěla bys něco jiného?“

„Volal jsi jí?“ Všechna její zlost se probudila s plnou silou. Ztmavly jí oči a její křehkost se vytratila. Chase se skoro usmál. Miloval chladnou ženu, nervózní ženu, rozhodnou ženu, ale zbožňoval vikinga.

„Jo. Něco se ti nelíbí?“

„Jak tě mohlo vůbec napadnout dělat za mě nějaká rozhodnutí?“ Přitiskla si ruku na prsa. „Nemáš právo volat Candy nebo někoho dalšího. A už vůbec nemáš právo předpokládat, že u tebe zůstanu.“

„Nic nepředpokládám. Ty tady zůstaneš. Se mnou.“

„Zkus hádat znovu.“ Tentokrát jí raději o krok ustoupil. Věděl, že kdyby ji ještě nemiloval, v tomhle okamžiku by do ní byl blázen. „Bože, už mám dost namyšlených, diktátorských mužů, kteří si myslí, že všechno bude podle nich.“

„Teď nemáš co dělat s Ericem, Eden.“ Jeho hlas zněl měkce, možná až příliš měkce. „Nemáš co dělat s jinými muži, ale se mnou. Jenom se mnou.“

„Zase chyba, protože s tebou už taky nemám co dělat. Dej mi mé šaty.“

Opatrně odložil skleničku. „Ne.“

Kdyby neměla tak zuřivě stisknuté čelisti, otevřela by se jí ústa. „Fajn. Půjdu v tomhle.“ Připravená splnit svou hrozbu rozrazila dveře. Napříč ležel Squat. Když se na sebe podívali, Eden by přísahala, že se pobaveně usmál. Udělala ještě jeden krok, vynadala si do zbabělců, a pak se otočila.

„Zavoláš tu bestii?“

Chase se podíval na psa, který by jí maximálně olízl holé nohy. Usmál se. „Je mokrý.“

„Super.“ S myšlenkou jen na jedno vyrazila k oknu. „Tak půjdu tudy.“ Začala lomcovat s klikou. Když ji Chase chytil kolem pasu, otočila se k němu.

„Dej ty ruce pryč. Řekla jsem, že jdu, a myslela jsem to vážně.“ K překvapení jich obou jej z rozmachem praštila do břicha. „Jestli chceš své oblečení, já ho nepotřebuju. Půjdu pět kilometrů nahá.“ Aby to dokázala, začala si rozvazovat pás.

„To bych nedělal.“ Kvůli sobě i kvůli ní ji chytil za ruce. „Když to uděláš, nebudeme mít čas to probrat.“

„Já tady nebudu trávit žádný čas.“ Kroutila se, dokud se oba nezamotali do závěsů. „Nemám ti co říct.“ Kopala dokud neměla župan vytažený nad kolena. „Kromě toho, že máš chování řeznického psa a já už se nemůžu dočkat, až budu co nejdál od tebe! Když jsem se ocitla mezi nudným hlupákem a namyšleným buranem, že raději vstoupím do kláštera. A teď mě pusť, nebo tě praštím. Nikdo na světě se mnou nebude manipulovat.“

S těmi slovy se se vší energií zazmítala. Skulili se na zem. A jako kdysi, Chase se překulil tak, aby ležela pod ním. Díval se na ni, zatímco ona lapala po dechu.

„Bože, Eden, já tě miluju.“ Se smíchem ji políbil.

Nebránila se. Ani se nepohnula, i když její prsty byly napjaté. Když dokázala promluvit, hlesla: „Ocenila bych, kdybys to opakoval.“

„Miluju tě.“ Zavřela oči. „Poslouchej mě, Eden. Vím, že ti ublížili, ale mně musíš věřit. Sledoval jsem, jak se celé léto snažíš vypořádat se svým životem. Nebylo pro mě lehké stát v pozadí a dát ti prostor, který jsi potřebovala.“

Otevřela oči. Její srdce se snažilo vyskočit z těla. „Tohle jsi dělal?“

„Věděl jsem, že si potřebuješ něco dokázat. A dokud jsi to nedokázala, nemohla jsi se mnou sdílet nic, co mělo přijít.“

„Chasei –“

„Ještě nic neříkej.“ Zakryl jí ústa dlaní. „Eden, já vím, že jsi zvyklá na určité věci, na určitý způsob života. Pokud to potřebuješ,

najdu cestu, jak ti to poskytnout. Ale pokud mi dáš šanci, udělám tě šťastnou tady.“

Polkla a bála se, že špatně slyšela. „Chasei, říkáš, že se mnou pojedeš do Filadelfie, pokud tě o to požádám?“

„Říkám, že pojedu kamkoliv, ale nenechám tě odjet samotnou, Eden. Jenom léto je málo.“

Vzdechla. „Co po mně chceš?“

„Všechno.“ Políbil ji na ruku, ale jeho oči nebyly klidné. „Celý život, od téhle chvíle. Lásku, hádky, děti. Vezmi si mě, Eden. Dej mi šest měsíců, abych tě tady učinil šťastnou. Pokud to nedokážu, pojedeme, kam budeš chtít. Ale už neutíkej.“

„Nebudu utíkat.“ Jejich prsty se propletly. „A nechci nikam jezdit.“

Viděla, že v jeho očích se něco změnilo. „Když se tě teď dotknu, nebude cesty zpátky.“

„Už jsi mi říkal, že je příliš pozdě.“ Přitáhla ho k sobě. Cítila, že má celý svět ve svých dlaních a pevně je sevřela. „Nikdy mě nenechej odejít. Ach, Chasei, když jsem měla dneska odjet, cítila jsem, že mi puká srdce. Tolik jsem tě milovala.“

„Daleko bys nedojela.“

Usmála se. V některých oblastech by mohla souhlasit s určitou dávkou arogance. „Jel bys za mnou?“

„Jel bych tak rychle, že bych tam byl před tebou.“

Cítila, jak ji zalévá radost. „Prosil bys?“

Přimhouřil oči. „Řekněme, že bych ti nenechal žádné pochybnosti o tom, jak moc tě chci.“

„A plazil by ses,“ a objala ho kolem krku. „Škoda, že jsem to propásla. Možná bys to mohl předvést teď.“

Kousl ji do ucha. „Nepokoušej své štěstí.“

Se smíchem se k němu přitiskla.

Pohladil ji po bradě.

„Víš, že jsem chtěl Erica zavraždit, když jsem ho viděl, jak tě drží?“

„Nevěděla jsem, jak ti to vysvětlit. A potom…“ Zachmuřila se. „No, choval se nevhodně.“

„Ty jsi byla báječná. Vyděsila jsi Erica k smrti.“

„A tebe?“

„Toužil jsem po tobě ještě víc.“ Znovu ji hladově políbil. „Chtěl jsem tě unést z tábora. Díky Roberte to bylo snadné.“

„Doufám, že není zklamaná, že si namísto ní bereš mě. Máš skvělého psa a jsi dost hezký“

„Pochopila to. Ve skutečnosti mi to schválila.“

Eden se zarazila. „Schválila? Ty jsi jí řekl, že se vezmeme?“

„Jasně, že jo.“

„Dřív, než ses mě zeptal?“

Chase se s úsměvem natáhl. „Říkal jsem si, že Squat a já tě přesvědčíme.“ ,

„A kdybych řekla ne?“

„Neřeklas.“

„Ještě pořád mám čas změnit názor.“ Znovu přitiskl své rty k jejím a zanechal je vlhké a horké. „No,“ povzdechla si, „možná to protentokrát nechám být.“

NORA ROBERTSOVÁ

nyní patří mezi nejznámější a také nejprodávanější autorky romantické literatury. Ke svému úspěchu se však musela těžce propracovat. K psaní ji dohnaly záplavy sněhu, které ji uvěznily v jejím domečku v Keedyville v západním Marylandu, kam se ke konci sedmdesátých let přestěhovala. Svůj první rukopis poslala několika vydavatelům, všichni jej však odmítli. Její následující romány potkal stejný osud, Nora se však nevzdala a v roce 1981 se na ni usmálo štěstí. Harlequinské vydavatelství Silhouette publikovalo její knihu *Irský plnokrevník*, které se záhy prodalo tři čtvrtě milionu výtisků. Od té doby je Nora Robertsová jasnou stálicí na nebi spisovatelů milostné literatury a jednou z nejprodávanějších autorek vůbec.

Napsala již přes sto romancí a jejích knih se prodalo přes čtyřicet milionů výtisků.